

ஜீவந்தி

100/-

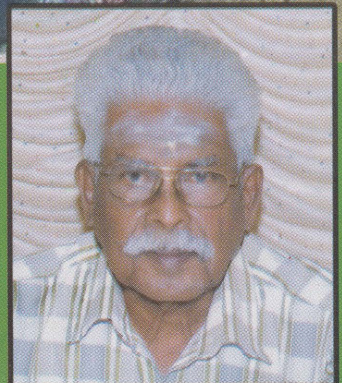
96

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

புரட்டாதி 2016

த.கலாமணி. பேராசிரியர் க.செல்வகுமார். எம்.எம். ஜெயசீலன்.
அர்ச்சுனன். க.சட்டநாதன். கே.ஆர்.டேவிட். கெகிறாவ ஸ்லைஹா.
திக்குவல்லை கமால். ஏ.சீ.எம். இப்ராஹிம். அலெக்ஸ் பரந்தாமன்.
உ.நிசார். மு.யாழ்வன். மொழிவரதன். கொற்றையூர் யதார்த்தன்.
புலோலியூர் வேல்நந்தன். த.செல்வா.
கே.எஸ்.ஆனந்தன். எஸ். ஜெயநேசன்.

NOOLAHAM
FOUNDATION

ஈழத்தின் எண்ணிய நூலகம்

www.noolaham.org

எழுத்தாளர்களே, வாசகர்களே
உங்களிடம் உள்ள பழைய
சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள்,
புத்தகங்கள், ஆவணங்களை
எம்மிடம் தாருங்கள்...

எமது இணைய நூலகத்தில் அவற்றை
இணைத்து உலகத்து தமிழர்கள்
அனைவரும் பயன்பெற உதவுவோம்.
வீணாக குப்பையில் எறியாதீர்கள்.

உங்கள் ஆவணங்களை எமக்கு தருவதாயின்
0212231292, 112363261 என்னும் தொலைபேசி எண்ணை
அழுத்துங்கள்
ஆவணங்கள் மின்வருடி விட்டு மீண்டும் உங்களிடம்
கையளிக்கப்படும்.
டிவிடியில் தங்கள் புத்தகத்தின் பிடிஎவ் வடிவம் பதிவு
செய்தும் கொடுக்கப்படும்.

தொடர்புகளுக்கு

Noolaham Foundation
95, Vaddakulathady,
Point pedro Road, Kaddapiray,
Kopay, Jaffna.
Tel: +94 212231292

Noolaham Foundation
No.7, 57th Lane, Colombo - 6
Tel : +94 112 363 261

noolahamfoundation@gmail.com

ஆர்யபதி

கட்டுரைகள்

மறக்க முடியாத புலமையாளர்

பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன்

த.கலாமணி.....03

கல்லறைக்குள் எடுத்தச் செல் நீ பேச நினைப்பதை

நடிவாணியின் கவிதை உலகம்

பேரா.சு.செல்வகுமார்..... 13

எடுத்துரைப்பியல் ஓர் அறிமுகம்

எம்.எம்.ஜெயசீலன்..... 31

புரட்சி மணம் வீசும் செல்லக்குட்டி கணேசனின்

'ஒரு புள்ளியில் ஓடும் முடிகள்' கவிதைத்

தொகுதியை முன் வைத்து...

அருச்சுனன்..... 44

சிறுகதைகள்

க.சட்டநாதன்..... 08

கே.ஆர்.டேவிட்..... 18

கெகிறாவ ஸ்லைஹா..... 29

திக்குவல்லை கமால்..... 34

ஏ.சீ.எம்.இப்ராஹீம்..... 40

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்..... 42

நேர்காணல்

கே.எஸ். ஆனந்தன்..... 24

கவிதைகள்

உ.நிசார்..... 17

மு.யாழ்வன்..... 23

மொழிவரதன்..... 28

கொற்றையூர் யதார்த்தன்..... 47

புலோலியூர் வேல்நந்தன்..... 47

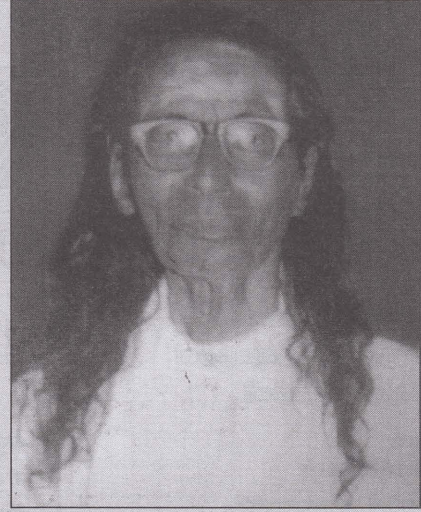
த.செல்வா..... 47

நூல் மதிப்பீடு

த.கலாமணி..... 22

எஸ்.ஜெபநேசன்..... 24

பேசும் இதுவங்கள்

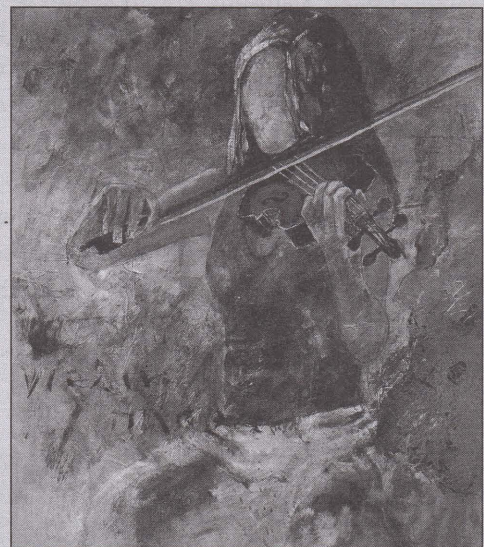
மறக்க முடியாத புலமையாளர்
பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன்

- த.கலாமணி -

நேர்காணல்

- கே.எஸ். ஆனந்தன் -

அட்டை ஓவியம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2016புரட்டாதி இதழ் - 96

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவரீதீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்

திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரும்

தனித்த - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1500/=

வெளிநாடு - \$ 60.U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiahram ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி....

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன்-

நெருப்பாறு தாண்டூதல்

மனித வாழ்க்கைப் பருவங்களில் கட்டிளமைப் பருவம் எனும் குமரப்பருவத்தை 'புயலும் நெருக்கீடும் நிறைந்த பருவம்' என உளவியலாளர் குறிப்பிடுவர். நாம் எல்லோருமே இப்பருவத்தைக் கடந்து வந்தவர்கள் தான். பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்தோர் பருவத்திற்குச் செல்லுமுன், இவ்விரு பருவங்களிடையே அமைந்த மாறுநிலைப் பருவமே கட்டிளமைப் பருவம் என்பதனால் தான் இப்பருவம் முக்கியம் பெறுகிறது.

கட்டிளமைப் பருவத்தில் நிகழும் உடலியல் மாற்றங்களும் உளவளர்ச்சியும் முழுமையான மனித உருவாக்கத்துக்கான தகுதிப்பாடுகளாகும். வீரதீரச் செயல்களைப் புரியவேண்டும் என்ற மனஉந்துதலும் எதிர்ப்பாலார் கவர்ச்சியும் தாம் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் இப்பருவத்தின் இயல்புகளே. இவற்றை நாம் நன்கு விளங்கிக்கொள்ளாமையே கட்டிளமைப் பருவத்தினருடன் எமக்கு ஏற்படும் உரசல்களுக்குக் காரணமாகும்.

தாம் கவனிக்கப்படுவதில்லை, குடும்பத்தில் தமக்குரிய இடம் அளிக்கப்படுவதில்லை என்ற கட்டிளமைப் பருவத்து உணர்வுகளும் சமூகத்தில் 'பெரியவர்கள்' தமக்கு எந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் வழங்கத் தயாராக இல்லை என்ற புரிதலும் தம்மைக் குறை கூறுவதை மாத்திரமே 'பெரியவர்கள்' தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உளத்தாக்கமும் குடும்பத்தினருடனும் மூத்தோருடனும் கட்டிளமைப் பருவத்தினர் முரண்பாடுகளை வளர்த்துக்கொள்வதற்கும் சமூக விரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கும் வழிகோலுகின்றன.

உண்மையில், ஆற்றல் மிக்க கட்டிளமைப் பருவத்து உணர்வுகளை மதித்து, அவர்களுக்கு நாம் வழிவிடுவோமானால் அவர்களின் சிந்தனையும் செயலும் நேர்மயமானதாக அமைந்து நலமார்ந்த சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப வழிவகுக்கும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

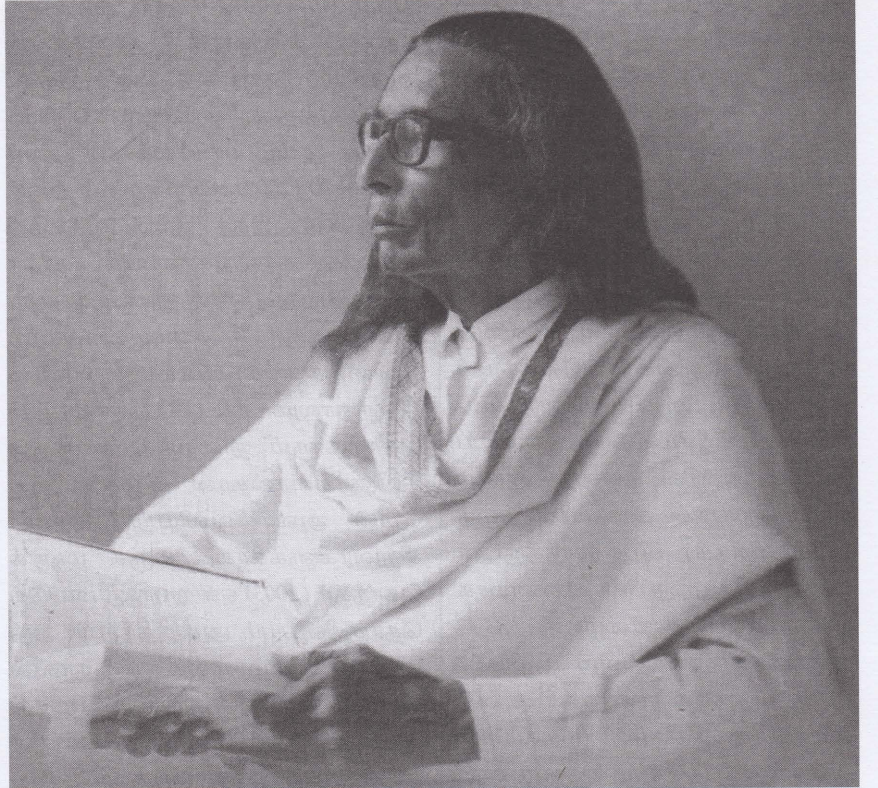
புக்லப் - திருநெல்வேலி,

கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

மறுக்கப்பட முடியாத புலமையாளர் (Scholar) பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன்

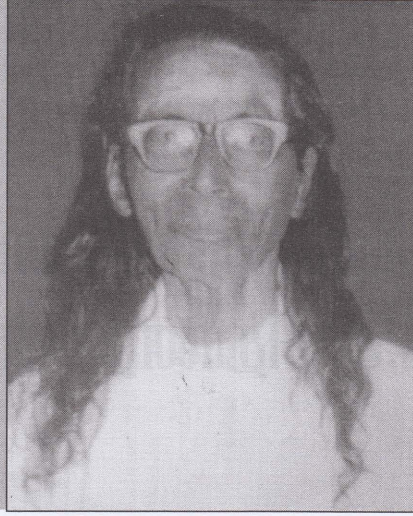
பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் மறைந்து சில வருடங்கள் ஆகி விட்டன. ஆனால் இன்றும் எம் கண்முன் அவர் நடமாடித் திரிந்த கோலம் தெரிகிறது. வாழ்நாட்கல்விக்கு (Life - Long Education) கருத்துருவம் கொடுத்து, தன் இறுதிக் காலம்வரை கற்றுக்கொண்டே வாழ்ந்த பேராசான் அவர். கல்விக் கடலுக்குக் கரை இல்லை என்பதற்கு அவரின் தேடல் முயற்சிகள் ஆதார மாயின. ஆசிரியம் ஓர் உயர் தொழில் (Profession) என அவரின் ஆய்வு மனோபாவ மும் அவர் காணவிழைந்த கற்பித்தலியல் நுட்பங்களும் கட்டியம் கூறின. அவர் அறிவு வேட்கையுடன் பயணித்துக் கொண்டே இருந்தார். கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளிலும் கல்வி சார் ஆய்வரங்கங்களிலும், அவை எங்கு நடைபெற்ற போதிலும், அங்கு அவர் பிரசன்னமாயிருந்தார். புலமையால் நிறைந்திருந்தும் ஒரு சாதாரணர் போல், எளிமையாக உரையாடி, எவரையும் மனம்நோகச் செய்யாமல் தனக்குச் சரியெனப்பட்ட கருத்துகளை அவர் முன் வைத்தார். அக்கருத்துகளுக்கான தர்க்கரீதியான நியாயப்பாடு எப்போதும் அவரிடத்துத் தயாராகவே இருந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களில் பலரின்

வரலாறுகளைப் பதிவு செய்வதற்கு வேண்டிய தகவல்களைத் தந்த வகையில் வரலாற்றுப்பொக்கிஷமாகவும் தகவற்களஞ்சியமாகவும் அவர் திகழ்ந்தார். அறிவு தேடலில் ஆத்ம சுகம் கண்ட அவர் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், சித்திரம், காவியம் எனப் பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளையும் படைத்தளித்தார். பல ஆய்வரங்கங்களிலே ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் படித்து, கற்றோரின் சிந்தனையைக் கிளறினார். அவரின் முதுமை கனியக் கனிய, அவரின் அறிவாற்றல் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டே இருந்தது. அவரின் படைப்புகள் அனைத்தும் நூலுருவம் பெறவில்லை. நூலுருப் பெற்றவை சிலவே ஆயினும், அவரின் ஆக்க ஆளுமை குறித்த திறனாய்வுக்கு அவை வழிசமைத்துக் கொடுத்துள்ளன. பிரசுரமான அவரின் எழுத்துகளை படிக்கும் போது, இன்னும் பிரசுரமாகாதிருக்கின்ற அவரின் எழுத்துகளைத் தேடிப் படிக்கவேண்டுமென்ற உந்துதல் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றது. இவ்வகையில், அவரின் ஒரு சில ஆக்கங்களினூடு அவர் காணவிழைந்த ஆசிரியத்துவ நோக்கு எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தனின் கல்விப்பின்புலமே அவரின் எழுத்தாக்கங்களில் பிரதிபலிக்கின்றது என்பது மிகைப்பட்ட கூற்றன்று. அவர் கணித

சாகாவரம் பெற்று நிலைத்து
வாழக்கூடிய கவிதைகளை
அவை வடிவமற்ற
கவிதைகளாக
இருந்தாலும் கூட -
எண்ணமும்
சொற்களும் நிறைந்த
உயர்ந்த
கவிஞர்களால் தான் எழுத
முடியும்

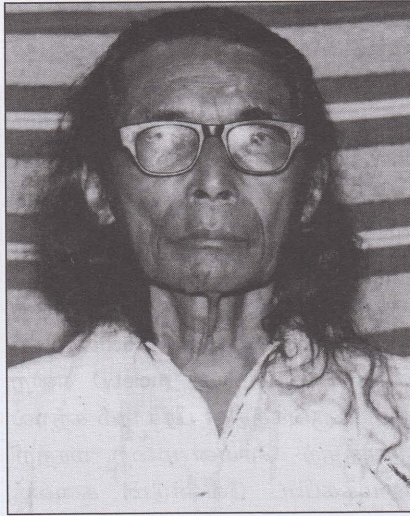
ஆசிரியராகவும் உளவியல் விரிவுரையாளராகவும் விளங்கியவர்; அவரின் மூத்த தலைமுறையினர் வழியில் பஞ்சாங்கக் கணிதராகவும் இருந்து வந்துள்ளார். புலமைமிக்க சிறந்த ஆசான்களிடத்து கல்வி பயின்ற வகையில் தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் தேர்ச்சி மிக்கவராக இவரால் விளங்க முடிந்தது. ஆங்கில இலக்கியங்களுடனான ஆழமான வாசிப்புப் பரிச்சயமும் சமஸ்கிருத காவியப் படிப்பும் அவரின் கவிதைத் துறை நாட்டத்துக்குக் காலாயின. முத்தமிழ் வித்தகர் விபலானந்தருடன் ஆராய்ச்சித்துறையில் துணையாக நின்று ஒன்றாக உழைத்த அனுபவத்தின் பேறாக, “தமிழர் யாழியல்” (1997) என்ற நூலை அவர் எழுதினார். கி.பி 1450 முதல் 1467 வரையான பதினேழு ஆண்டுகால யாழ்ப்பாண அரசின் சரித்திரத்தை உள்ளடக்கிய “யாழ்ப்பாணக் காவியம்” (1998). இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான செய்யுள்களைக் கொண்டு பிறந்தது. இலங்கைக் காவியமான “பருவப் பாலியர் பும்பாடு” (2002), 1950 முதல் 1992 வரையான இலங்கை சரித்திரத்தை நாலாயிரத்து நானூறு பாடல்களினூடாக எடுத்துச் சொல்லியது. தமிழ் இலக்கணத்தைப் புதிய வகையிலும் எளிமையான முறையிலும் தொல்காப்பியம், நன்னூல் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் எழுத வேண்டும் என்ற அவரின் முயற்சி, “மஞ்சுகாசினியம் : இயங்கு

தமிழியல்” (2001) என்ற நூலைத் தந்தது. கவிதைக்கு ஓசைநயம் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தி, ஆங்கிலத்தில், 'Fundamentals Of Tamil Prosody' (தமிழ் யாப்பிலக்கண அடிப்படைகள்) (2002) என்ற நூலை அவர் எழுதினார். இந்த நூல் ஆக்கத்தினூடாக, காலங்காலமாக, சாகாவரம் பெற்று நிலைத்து வாழக்கூடிய கவிதைகளை - அவை வடிவமற்ற கவிதைகளாக (Formless Poetry) இருந்தாலும் கூட - எண்ணமும் சொற்களும் நிறைந்த உயர்ந்த கவிஞர்களால்தான் எழுத முடியுமென அவர் வலியுறுத்தினார். சிறுவர்களுக்காக, “மஞ்சு மலர்க்கொத்து” (2003) என்ற பாலர் பாட்டுத் தொகுதியையும் அவர் தந்தார். அந்நாளில் “தமிழ் மலர்” பாடநூலில் கவிஞர் பெயர் குறிப்பிடப்படாது இடம்பெற்ற பல பாடல்கள் பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்களாலேயே எழுதப்பட்டன என்பதும் கூட, மஞ்சு மலர்கொத்து” நூலில் அப்பாடல்களுடன் சில இடம்பெற்ற காரணத்தினாலேயே பின்பு பலருக்குத் தெரிய வந்தது. பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்கள், தமிழின் மீது கொண்ட பற்றுக் காரணமாக, இலங்கை அரசியலில் முக்கிய இடம் வகித்த தமிழரசுக்கட்சியின் ஆரம்ப கால முக்கியமான உறுப்பினர்களுள் ஒருவராகவும் விளங்கி, “சாவிற் தமிழ் படித்துச்சாக வேண்டும். என் சாம்பல் தமிழ்மணத்து வேகவேண்டும்” என்ற தமிழ் உணர்வுடன் பாடல் களும் படித்தார். ஆனாலும், பிற்காலத்தில் சூழலின் யதார்த்தத்தை விளங்கிக்

கொண்டு “தமிழ் அரசியற்களத்திலிருந்து” ஒதுங்கி வாழ்ந்தார். பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்களின் கல்வி இலக்கு தெளிவானது; பல முன்திட்டச்செயலொழுங்குகளின் அடிப்படையில் வடிவமைக்கப்பட்டது. மதுரைப் பண்டிதர் பரீட்சைப் படிப்பும், பட்டப் படிப்பும், பாடசாலையிலும் ஆசிரியகலாசாலையிலும் பெற்றுக் கொண்ட கற்பித்தல் அனுபவமும் அவர் சிறந்த ஆசிரியத்துவ நோக்குடன் என்றும் செயற்பட வழிவகுத்தன. அவரின் படைப்பாக்கங்களிலும் இந்நோக்கு துலாம்பரமாக வெளிப்பட்டது. ஆசிரியத்துவம் ஓர் உயர்தொழிலாக விளங்குமிடத்து, அது மாணவர் நலன்களை முதன்மைப்படுத்தி அறிவார்ந்த நிலையில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற தெளிந்த சிந்தனையுடன் அவர் செயற்பட்டு வந்தார். ஆராய்வுச் செயன்முறையினூடாக மாணவர் கல்வியின் தரத்தை மேம்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளைக் கண்டறிதலும், அவ்வழிமுறைகளைப் பிரயோகித்து அவற்றின் பலபலன்களை மதிப்பீடு செய்தலும், அம்மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் கல்விச் செயற்பாடுகளை மீளமைத்தலும் ஆசிரியத்துவத்தின் கடமைப் பொறுப்புக்களென உணர்ந்து கொண்ட வகையில், அவர் ஆய்வில் நிறைந்த ஈடுபாடு காட்டினார். அவரின் புலமை கண்டு, யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்தது. இருந்தபோதிலும், அவரிடத்துக் காணப்பட்ட “ஆராயும் மனம்” (Inquiring Mind) எப்போதும் உண்மையின் தேடலின்பால் அவரை உந்திக் கொண்டே இருந்தது. உலக இயங்குநிலையை விளங்கிக் கொண்ட அவர், கல்வியிலும் இயங்கியலுடன் கூடிய மாற்றங்கள் அவசியமென உணர்ந்தார். இதனாலேயே தான் எழுதிய தமிழ் இலக்கண நூலுக்கு மஞ்சுகாசினியம்: இயங்கு தமிழியல் எனப் பெரிட்டார். விஞ்ஞானம், கணிதம், உளவியல் ஆகியன உட்பட பல்வேறு பிற

துறைகளையும் தமிழ் மொழியிலேயே கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ள இன்றைய புதிய தழ்நிலையில், பிரயோக மொழியாக தமிழ்தன்னை ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்து “இயங்கு தமிழியல்” என்ற அவரின் இந்நூலில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. பிரயோக மொழியாகவும் தொடர்பு மொழியாகவும் தமிழ் சிறந்து விளங்க வேண்டுமெனில், நெகிழ்ச்சியுடையதாக புதிய தமிழ் இலக்கணம் உருவாக வேண்டும் எனக் கூறும் அவர், அப்புதிய இலக்கணமும் தமிழ்மொழியின் அடிப்படை அமைப்பிலேயே முன்னெடுக்கப்படவேண்டும் எனவும் வலியுறுத்துகிறார்.

பழைமையை நன்கு செரித்தவனே புதுமையைச் சிறப்பறப்படைக்க முடியுமென்பதற்கு ஆதாரமாக, பல கோட்பாடுகளின் பிரயோகத்தை “இயங்கு தமிழியல்” நூலில் காணலாம். “தொல்காப்பியமே தமிழுக்கு இலக்கணம் தந்த நூல்” என வலியுறுத்தும் பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்கள், தொல்காப்பிய விதிகள் கணித விதிகளை ஒத்தன என்றும் அவ்வழியில் கற்கப்புகின், “தொல்காப்பியத்தைப் போல் சலபமான நூல் வேறில்லை” என்றும் குறிப்பிடுகிறார். கணிதம் ஒரு தர்க்கம் என்பர். தர்க்கரீதியாக, தொல்காப்பிய விதிகளை விளங்கிக் கொள்ளும்போது அவ்விதிகள் மாணவரிடத்து என்றும் நின்று நிலைக்கும், அவ்விதிகளின் பிரயோகமும் எளிதிற்கைகூடும். வழி வழியாக, “இலக்கணம் கடினமானது” என்ற மனப்பயத்தை மாணவர்களிடத்து ஏற்படுத்தி, “வெறுப்பான மனக்கோலத்தை” அவர்களிடத்து வளர்த்துவந்த கற்பித்தல் மரபிலிருந்து விலகி, “தமிழ் இலக்கணம் கற்றல்” எளிமையானதும் இலகுவானதுமான ஒரு செயற்பாடு தான் என்பதை நிறுவும் முயற்சியாக “இயங்கு தமிழியல்” நூலாக்கம் அமைந்துள்ளது. நாளாந்த வாழ்க்கையில் பிரயோகத்திலுள்ள வாக்கியங்களையே உதாரணங்

களாகக்கொண்டு தமிழ் இலக்கணத்தை இந்நூல் விளக்குவதனால், தமக்குப் பழக்கமான மொழியோடும் வார்த்தைப் பிரயோகங்களோடும் மாணவர்கள் ஒன்றித்து, ஆர்வத்துடன் கற்க வழியேற்படும். வினைத்தொகைக்கு உதாரணங்களாக படுகதிர், தெற்கதிர், படுகோணம், தெற்கோணம் போன்றவற்றை வழங்கியுள்ளமையும் இகரம் கருவிப்பொருள் விசுதியாகும் சந்தர்ப்பத்தை விளக்க அளவி, இருக்கி போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளமையும் விஞ்ஞானம் கற்றலிலும் கற்பித்தலிலும் தமிழ் இலக்கணத்தின் பிரயோகத்தை எளிமையாகக் கையாளமுடியும் என்பதற்கான சாட்சியங்களாக உள்ளன. தமிழில் விஞ்ஞானக் கல்வி, க.பொ.த.சாதாரண தர மட்டத்திலும் க.பொ.த.உயர்தர மட்டத்திலும் இலங்கையில் அறிமுகமானபோது, கலைச்சொல்லாக் கத்தில் கடுமையான இலக்கண விதிகள் அநுசரிக் கப்பட்டன. அதனாலேயே, அக்கலைச்சொற்கள் வழக்கொழிந்தும் போயின. அவ்வாறன்றி கலைச் சொல்லாக்கத்துக்கு இலக்கணம் இடையூறாக மாட்டாது என்பது இலக்கண விதிகளை “இயங்கு தமிழியல்” விளக்கும் வகையில் தெளிவாகின்றது. கலைச் சொல்லாக்க முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோர் “இயங்கு தமிழியல்” நூலினூடாக அடிப்படை மொழிப்பயிற்சியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்கள் ஓர் உளவியல் விரிவுரை

பழைமையை
நன்கு செரித்தவனே
புதுமையைச் சிறப்பறப்படைக்க
முடியுமென்பதற்கு ஆதாரமாக,
பல கோட்பாடுகளின்
பிரயோகத்தை
“இயங்கு தமிழியல்”
நூலில்
காணலாம்.

யாளர் என்ற நிலையே அவரின் ஆசிரியத்துவ ஆளுமைக்கு அடிப்படையாக அமைந்திருக்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் உளவியலைத் துறை போகக்கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எதிர்பார்க்கை நியாயமானது. உளவியல் அறிவு அடிப்படை (Psychological Knowledge Base) பிள்ளைகளை நன்கு அறிந்து, கொள்ள உதவும். பிள்ளைகளின் உளவிருத்திப் பருவங்களை அறிந்து அப்பருவங்களுக்குப் பொருத்தமான பாட உள்ளடக்கத்தை ஆசிரியர் தீர்மானித்துக் கொள்ளவேண்டும். பொதுவாக, தேசிய மட்டத்தில் பாடக் கலைத்திட்டம் வகுக்கப்படுகின்றதாயினும், அக்கலைத்திட்டத்தைத் தம்வசமாக்கி, மாணவர்களின் பல்வகைமைகளுக்கு (Student Diversity) ஏற்ப, பகுத்தும் தொகுத்தும் நடைமுறைப்படுத்தும் சுயாதீனம் ஆசிரியர்களுக்கு உண்டு. ஆசிரியர் ஒருவர் ஒரு குறித்த பாடத்துறை சார்ந்து பாடப்பொருளில் எவ்வளவு தூரம் வல்லுநராகவும் புலமையாளராகவும் விளங்கினும், பிள்ளைகளின் இயல்பறிந்து, அவர்தம் இயலுமைகளையும் இயலாமைகளையும் தெரிந்து கொள்கின்ற போதே குறித்த பாடப்பொருளைப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய கற்பித்தலியல் முறைகளையும் (Methods) நுட்பங்களையும் (Techniques) உபாயங்களையும் (Strategies) ஓர்ந்து, தேர்ந்து கற்றல் கற்பித்தல் செயலொழுங்கை வெற்றிபெறச்செய்தல் சாத்தியமாகும்.

உளவியல் ஆய்வுகளின் பயனாக இன்று ஆசிரியர் வகி

பாகத்தில் புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இம் மாற்றங்கள் ஆசிரியர் வகிபாகம் குறித்து நாம் கொண்டிருந்த நீண்ட கால நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிந்து புதிய வகிபாகங்களை ஆசிரியருக்கு வழங்கிய வகையில் கட்டளைக்கோள் மாற்றங்களாகவே (Paradigm Shifts) கொள்ளப்படுகின்றன. ஆசிரியர் வகிபாகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள இக்கட்டளைக்கோள் மாற்றம் “3T மாதிரிகை” என கல்வியுலகில் இன்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மாணவர்களை வெற்றுக் குடங்களாகவும் (Empty vessels) வெற்றுப் பலகைகளாகவும் (Blank slates) கருதி, அவர்களிடத்து அறிவைக் கடத்தும் வகிபாகத்தை (Transmission Role) ஏற்றுக்கொண்ட வகையில், நீண்ட காலமாக வழங்குனராகவே (Provider) ஆசிரியர் தொழிற்பட்டு வந்தார். பின்பு உளவியல் அறிவின் விருத்தியினால், மாணவர்களுடன் அறிவைக் கொண்டும் கொடுத்தும் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளும் வகிபாகத்தை (Transaction Role) ஏற்று தொழிற்பட்ட வகையில் ஒரு வசதியேற்பாட்டாளராக (Facilitator) ஆசிரியர் கருதப்பட்டார். ஆனால் இன்று ‘மாணவர்கள் தமது அறிவைத் தாமே கட்டியெழுப்புவர்’ என்ற கட்டுருவாக்கத் தத்துவத்தின் (Constructivism) அடிப்படையில். நிலைமாற்ற வகிபாகத்தை (Transformation Role) ஆசிரியர் வகிக்க வேண்டும் எனவும் அவ்வகையில், ஒரு வளவாளராக (Resource Person) அவர் விளங்க வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. மேலும், ஆசிரியரின் நிலை மாற்ற வகிபாகம் “ஆசிரியத்துவம் ஓர் உயர்தொழில் (Profession) என்ற எண்ணக் கருவாக்கத்துக்கும் (conceptualisation) வளம் சேர்ப்பதாகும். தமது வாடிக்கையாளரான மாணவர்களின் நலன்களை முதன்மைப்படுத்தி (Client - Centred) அறிவார்ந்த நிலையில் (Knowledge based) ஆசிரியத்துவம் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற உயர்தொழில் அடிப்படைகளை ஆசிரியரின் “நிலைமாற்ற வகிபாகம்”

உள்ளடக்குகிறது. இதனால் இவ்வகிபாகம் மாணவர் மையநோக்குடன் (student - centred) மாணவர் தேர்ச்சிகளை முதன்மைப்படுத்தி (Competency based) செயலொழுங்குகளால் வழிநடத்தப்படுவதான (activity oriented) சிறப்புகளையும் உடையதாக விளங்குகிறது. இவ்வழியில் ‘பாடசாலை என்பது கூட்டிணைந்து கற்கும் ஒரு சமுதாயம்’ (School as a Collaborative learning society) என்ற புதிய உருவகத்தின் பிரகாரம் கற்றல் கற்பித்தற் செயன்முறை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும், கலைத்திட்ட வடிவமைப்பும் இணைக்கலைத்திட்ட செயற்பாடுகளும் கல்வியின் புதிய பரிமாணங்களை உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

கல்வியின் புதிய கருத்துருவங்களை அந்நாளிலேயே கருத்திற்கொண்டு தொழிற்பட்டு வந்த ஒருவராகவே பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் விளங்குகிறார். இதனை “தமிழ் மலர்” நூலாக்கத்துக்காக அவர் அந்நாளில் எழுதிய பாடல்களும் “மஞ்சு மலர்க்கொத்து” என்ற பாலர் பாட்டு நூலின் உருவாக்கமும் நிரூபணம் செய்கின்றன. தமிழ் மலர் நூலுக்காக எழுதிய பாடல்கள் சில “மஞ்சு மலர்க் கொத்து” நூலில் இடம்பெறுகின்ற வகையில் இந்நூலுருவாக்கம் குறித்து நோக்குவது “தமிழ் மலர்” பாடல்களையும் பகுப்பாய்வுக்குட்படுத்தும்.

“மஞ்சு மலர்க்கொத்து” நூலிலுள்ள பாடல்கள் நான்கு வயதுக்கும் ஏழு வயதுக்கும் இடைப்பட்ட பிள்ளைகளுக்காக எழுதப்பட்டவை என்பதை இந்நூலின் அட்டையிலேயே குறித்திருப்பது, மாணவர் விருத்திப் பருவம் நோக்கி சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும் என்ற அறிவுறுத்தலையும் படைப்பாளர்களுக்கு வழங்குகிறது. இந்நூலில் இடம்பெறும் பாடல்களுக்காக தமிழ்ப்பாலர் கையாளும் சொற்களஞ்சியத்திலிருந்தே சொற்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பாலர்களின் வாழிடச் சூழலில் அவர்கள் ஊடாடும் பொருள்கள், பிராணிகள், விருப்பத்திற்குரியவை என்பன பாடுபொருள்களாக அமைந்

துள்ளன. முன்பள்ளிகளிலும் வகுப்பறைகளிலும் பாலர்களும் இடங்களிலும் பாடி ஆடி மகிழ்த்தக்கனவாக இப்பாடல்கள் அமைந்து, பாலர்களுக்கு சுவையான அநுபவத்தை வழங்குவனவாகவும் உள்ளன. இவ்வாறு அநுபவித்துச் சுவைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை ஆரம்ப பிள்ளைப் பருவப் பாலர்களுக்கு வழங்கி, இப்பாடல்களால் ஏற்பட்ட மனப்படத்தை (imagery) வர்ணங்களால் சித்திரிக்கும் படி அவர்கள் கேட்கப்பட்டபோது, அவர்கள் வரைந்த சித்திரங்களும் “மஞ்சு மலர்க்கொத்து” நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. பாடல்களுக்குரிய இசைமெட்டுக்கள் பியானோ வாத்தியக் குறிப்புகளுடன் இந்நூலில் அச்சிடப்பட்டிருப்பதும் மற்றுமொரு சிறப்பம்சமாகும். “எலியும் முயலும் செய்த தோட்டம்” “பட்டம் விட்ட முயற் குட்டிகள்” முதலான கதைப் பாடல்கள் பாடல், ஆடல் என்ற நிலைகளைக் கடந்து “நடித்தல்” எனும் பரிமாணமாகவும் விரியும் தன்மையன.

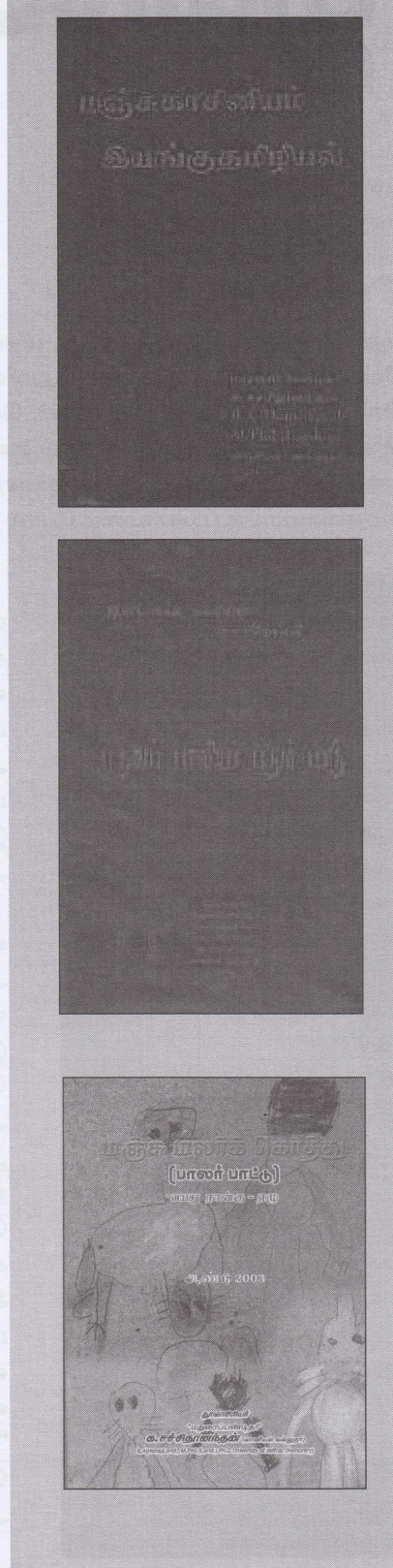
“மஞ்சு மலர்க்கொத்து” பாடல்களுக்காகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பாலர் பருவம் (வயது நான்கு-ஏழு) விருத்தி உளவியலாளர் கருத்துகளின் பிரகாரம், தூல சிந்தனைக்கு முற்பட்ட பருவத்துள் (Pre operational stage) அடங்குவதாகும். இப்பருவம் ஆரம்ப பிள்ளைப் பருவம் முதல் தொடக்க ஆரம்பப் பிரிவுப்பருவம் வரை வியாபித்திருப்பதாகும். இப்பருவத்து அறிவை அமைப்பையும் உள்செயற்பாடுகளையும் கருத்திற்கொண்டு “மஞ்சு மலர்க்கொத்து” வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பது, ஆசிரியத்துவத்துக்கு உளவியற் கூறுகளின் முக்கியத்துவத்தை பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் உணர்ந்துகொண்ட வகையிலேயே ஆகும். தூல சிந்தனைக்கு முற்பட்ட பருவத்துப் பிள்ளைகளின் உள்செயற்பாடுகளையும் இயலுமைகளையும் இயலாமைகளையும் கருத்திற்கொண்டு இப்பருவத்துப் பிள்ளைகளுக்கான “பாடஏற்பாடு” ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றபோதே பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியாகவும் விளையாட்டுச் செயற்பாடாகவும் கற்றலை ஏற்றுக் கொண்டு கற்றலில் நாட்டம் காட்டு

வார்கள் என்பதை “மஞ்சு மலர்க் கொத்து” நூலாக்கம் வலியுறுத்துகின்றது. கற்பித்தலியல் தொடர்பாக உளவியல் ஆய்வுகள் வழங்கிய கோட்பாடுகள் பல. செயல்மூலம் கற்றல், விளையாட்டுமூலம் கற்றல், தனியாளர்வேறுபாடுகள், இலக்குக் குறித்தல், ஊக்கல் வழங்கல், குழு இயங்கு நிலை. படைப்பாக்கம் முதலானவற்றை முதன்மைப் படுத்தி இக்கோட்பாடுகள் எழுந்துள்ளன. இக்கோட்பாடுகளை எல்லாம் அறிந்து, சிறுவர் இலக்கியம் படைத்த ஒருவராகவே பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் “மஞ்சு மலர்க்கொத்து” நூலின் மூலம் தம்மை அடையாளப்படுத்துகிறார்.

கற்பித்தல் நெறியுரைகளாக (maxims of teaching) பலவற்றை கல்வி உளவியலாளர் எடுத்துரைப்பர். அறிந்ததிலிருந்து அறியாததற்கும், எளிமையானதிலிருந்து சிக்கலானதற்கும் பருப் பொருளிலிருந்து அருவத்துக்கும், முழுமையிலிருந்து கூறுகளுக்கும் என கற்பித்தல் செயலொழுங்கு முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இந்நெறியுரைகள் கூறும். இந்நெறியுரைகளை ‘மஞ்சுகாசினியம்: இயங்கு தமிழியல்’ என்ற நூலில் பண்டிதர் சச்சி தானந்தன் அவர்கள் பெரிதும் கடைப்பிடிப்பதைக் காணலாம். ‘பகுதிகள் அல்லது கூறுகள் முழுமையின் அமைப்பிலேயே கருத்துப்பெறுவன என்ற முழுமைக்கொள்கையை (Gestalt theory) உள்வாங்கி இயங்கு தமிழியல் நூலினை வகுத்த முறையிலேயே, “வாக்கியம்” என்பது இந்நூலின் ஆரம்ப பாடமாக உள்ளது. வாக்கியம் என்னும் முழுமையிலிருந்து அரம்பமாகிப் பகுதிகளுக்குச் செல்லும் வகையில் இந் நூலின் உள்ளடக்கம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருப்பதும், தொல்காப்பிய விதிகளை இன்றைய எளிய பிரயோகங்களுக்குப் பொருத்திக்காட்டி, சிக்கலான இலக்கணக் கருத்துருவங்கள் நோக்கி விஸ்தாரம் செய்வதும் தமிழ் இலக்கணத்தின் பால் கற்றோரை ஈர்க்கும் என்றே கூறலாம். தமிழ்

இலக்கண நூலொன் றினை சுவை குன்றாது ஆற்றொழுக் காக எழுத முடியு மென்பதை இயங்கு தமிழியல் நூலின் மூலம் பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார்.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்களின் நூலுருவில் வந்த

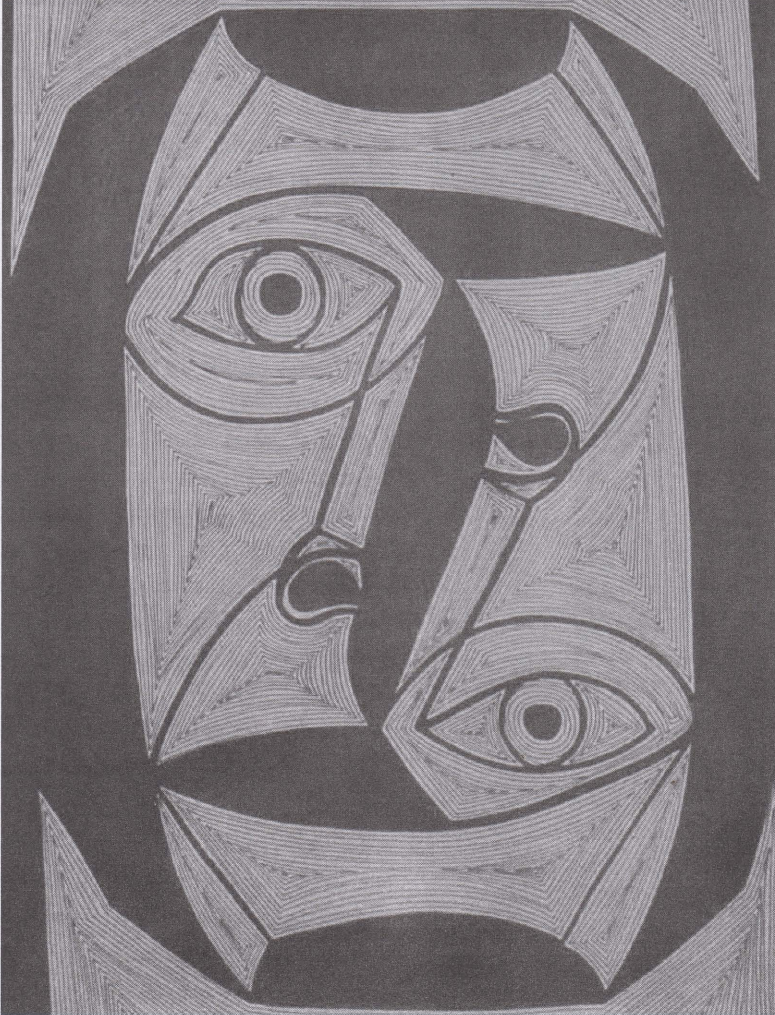

படைப்பாக்கங்களை படித்ததனால் ஏற்பட்ட ஆர்வத்தில், அவர் எழுதி இதுவரை நூலுருப்பெறாத “மெய்ப்பாட்டின் உளவியலும் தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலும்” என்ற கட்டுரையை கையெழுத்துப்பிரதியாகவே பெற்றுப் படிக்கமுடிந்தது. இந்த ஆய்வுக்கட்டுரையின் அமைப்பு ஆய்வாளரின் அறிவாற்றலைத் தெள்ளெனப்பலப்படுத்துகிறது. மெய்ப்பாட்டின் உளவியலை முதலில் விபரித்து, விளக்கி, பின் தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டியலின் அம்சங்களை எடுத்துக்கூறி, ஈற்றில் தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டியலை மேனாட்டாரின் மெய்ப்பாட்டு எளியலோடு ஒப்பிடுவதாக இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை அமைகின்றது. இந்த ஒப்பீட்டின் அடிப்படையில் மூன்று கருதுகோள்கள் உருவாக்கப்பட்டு. சான்றாதாரங்களுடன் அவை வாய்ப்புப்பார்க்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தனின் ஆக்க ஆளுமை (Creative Personality) அறிவியல் அடிப்படையில் கட்டியெழுப்பப்பட்டது, என்றும் ஓர் ஆய்வாளராக இருக்கவே அவர் விரும்பினார். அவர் மரணமடைவதற்கு முன்பு, “Unrotated Bipolar factors of future time perspective: A Factorial Study” என்ற தலைப்பில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்வதற்கு யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழக உயர்பட்டப்படிப்புகள் பீடத்துக்கு விண்ணப்பித்திருந்தார். கணிதராகவும் வானவியல் வல்லுனராகவும் திகழ்ந்த அவர் வானியல் குறித்தும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை ஆய்வரங்குகளில் படித்துள்ளார். பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் அவர்கள் ஓர் அறிவுப்பெட்டகமாகத் திகழ்ந்தார் என்பதை அவர் எழுத்தாக்கங்களே என்றும் நிலை நிறுத்தும். அவரின் எழுத்தாக்கங்கள் முழுவதும் ஒரே தொகுதியாக வெளிக்கொண்டு வரப்படுதல் இன்றைய காலத்தின் தேவையாகும். ஆசிரித்துவத்துக்கு இலக்கணமாக விளங்கிய ஒரு பேரறிஞருடன் ஊடாடியுள்ளோம் என்பதும் சமகாலத்தில் வாழ்ந்தோம் என்பதும் எவருக்கும் பெருமை சேர்க்கும் விடயங்கள் எனலாம்.

தலை தாழ்

சென்ற நூற்றாண்டின் ஜம்பதுகளின் நடுக்கூற்றில் நடந்தது. மிகவும் பழையது. மனதளவில் ஆழப் பதிந்து விட்ட அதைச் சொல்லியே தீரவேண்டும். நான் அப்போது இந்துவில் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். உடன் மாணவர்களாக சபேசன், செந்தில், நரேந்திரன், செந்தூரன், குமாரசாமி, பொன்னம்பலம் என இருந்தார்கள். நாப்பது மாணவர்கள் உள்ள வகுப்பில் இவர்கள் தான் எனக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள். தறு தலைகள் என்ற பெயர் அவர்களுக்கு இருந்த போதிலும் - படிப்பில் விண்ணர்கள். நான் ஓரளவு விதிவிலக்கு. மாணவ நண்பர்களது இழுப்புக்கெல்லாம் தலையாட்டிப் பொம்மை போல நான் இழுபட்டேன்; அது எனது இயல்பாகிப் போனது.

மூன்றாம் பாட வேளை குடியியல். அந்தப் பாடத்துக்கு அன்றைய தினம் புதிய ஆசிரியர் ஒருவர் நமது வகுப்பிற்கு வந்தார்; அதிகம் படித்த மில்லாப்பாடம். அந்நிலையில் புதிய ஆசிரியரிடம் எப்படி எங்களுக்குப் படிமானம் ஏற்படமுடியும். விருப்பம் இல்லாமல் ஒருவகை எதிர்ப்புடனேயே அவரை எதிர்கொண்டோம்.

சர்க்கரைப் பூசனிக்காய்க்குக் கையும் காலும் முளைத்தது போல அவரது தோற்றம் இருந்தது. அவருக்கு எல்லாமே கட்டைகுட்டையாக இருந்தன. ஆனாலும் அவரது தோற்றம் ஆடம்பரமாக இருந்தது. ஆங்கிலப்பாணி உடைகள். இளமஞ்சள் நிற லோங்ஸ், அதே நிறத்தில் மேல் கோர்ட், உள்ளாக வெளிர் பச்சை நிறத்தில் முழக்கைச் சட்டை, கபிலமும் வெள்ளையும் கலந்த கழுத்துப்பட்டி. அவர் பார்வைக்கு வினோதமாக இருந்தார். எனக்கு அருகில் இருந்த செந்தில், வில்லன் நடிகர் வீரப்பா ஸ்ரீரெலில் “ஹக் ஹக் ஹக்”... எனக் குரல் கொடுத்தான். ஏனைய மாணவர்களும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

சபேசின் குரல் சற்று தூக்கலாக இருந்தது. நரேன் மட்டுல் சிரிப்பேதும் இல்லாமல், சற்று தீவிரமாக இருப்பது போன்ற பாவனைகளுடன், அவரை உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவனது கண்களில் இருந்த விஷமத்தனமும் ஏளனமும் அவரை உசிப்பியிருக்க வேண்டும். அவர் தனதுப்பிறிவ் கேசில் மடித்து வைத்திருந்த பிரம்பை எடுத்து, அதன் வளைவை நிமிர்ந்தி, கண்மண் நோக்காதவராய் அவனது கை, கால். முதுகென எல்லா இடங்களிலும் விளாசினார்.

எதிர்பாராத தாக்குதல். அவரது தாக்குதலைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த செந்தில்:

“நரேன் போர்டிங் மாஸ்டர் கே.எஸ்.எஸ்.யின் மகன் லேர்”... என்றான்.

சிறிது வேகமாக வகுப்பறையில் நடந்தவர்; மௌனம் கலைய, உதடு அவிழ்தவராய் எதை எதையோ பிதற்றினார். புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இருந்தும் “சவம்... சவம்...” என்ற சொல் மட்டும் லேசாகக்கேட்டது. பின் ஏதோ நினைத்தவராய், நிதானமடைந்து என்னை அணுகி, குடியியல் பாடப் புத்தகத்தை என்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார்.

நமது நாட்டின் அரசியல் அமைப்புப்பற்றிய பகுதியை எடுத்து, வரிக்கு வரி சொல் தப்பாது வாசித்தார். விளக்கம் ஏதும் தரவில்லை. மறந்தும் அவர் அதை எப்போதும் செய்வதில்லை. என்னிடம் புத்தகத்தை தந்தவர், தொடர்ந்து என்னை வாசிக்கும் படி பணித்து விட்டு, அப்பாடா என்று தனது கதிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டார். உட்கார்ந்ததும் அவருக்கு தூக்கம் வந்தது. ஒரு கோழித்தூக்கம் போட்டார். கடவாய் வழியே வீணீர் கூட வழிந்தது.

“டேய் பஞ்சாப்! நித்திரையாடா கொள்ளிறை...? எழும்பு எழும்பி படிப்பியன்ரா...?”

நரேன் தான் கத்தினான். அவனருகில் இருந்த குமாரசாமியும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டான். விழிப்புக் கண்ட அவருக்குக் குமாரசாமியின் குரல்தான் கேட்டது. பிரம்பை எடுத்தவர், அவனை அணுகினார். அவன் அவர் கையில் இருந்த பிரம்பை இறாஞ்சி எடுத்து, அதனை வளைத்து, முறித்து வகுப்பறைக்கு வெளியே வீசினான். அவர் எதிர்பாராத செயலது. மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நெருங்கி, அவனது தலைமுடியை வாகாகப் பிடித்திழுத்து அவனது முதுகில் ஒரு குத்து வைத்தார். அவன் அவரது கரங்களை தட்டிவிட்டவனாய், வகுப்பறையைச் சுற்றி சுற்றி ஓடத்தொடங்கினான். அவரும் தத்தக்க பித்தக்க என அவன் பின்னால் ஓடினார். வகுப்பு குய்யென்று குரலெடுத்து ஓலமிட்டது. அப்போது பாடவேளை முடிவை அறிவிக்கும் மணி அடித்தது.

தேநீர் இடைவேளை!

சகலதையும் மறந்தவர்களாய், மாணவர்கள் வெளியே தாவினார்கள். கசங்கிப்போன மனநிலையில் இருந்த நமது குடியியல் ஆசிரியரும் - ஆசிரிய அறையை நோக்கி மிகவும் தளர்ந்தவராய் தலை தாழ் நடந்து போனார்.

“பஞ்சாப் எண்டது லேரின்ரை பட்டப் பேரா...? அதென்னடா மச்சான் பஞ்சாப்...! விளங்கவில்லை.” நான் செந்திலை பார்த்துக்கேட்டேன்.

“அதாடா... அது... எட்டாம் வகுப்புக்கு இவர் புவியியல் பாடம் படிப்பிக்கிறார். அந்த வகுப்புப் பெடியன் வைச்ச பட்டப் பேர்தான் மச்சான் இது. லேரின்ரை உண்மையான பேர் அரசரத்தினம். சுருக்கமாக அரசர் என்றுதான் எல்லாரும் கூப்பிடுவினம்...”

அவன் தொடர்ந்து சொன்னான்:

“பஞ்சாப் பெண்டது வட பாரதத்தில் இருக்கிற ஒரு மாநிலம். பஞ்ச நதியன் பாயிற இடம். அந்த வகுப்புக்கு... அந்த மாநிலத்தைப் பற்றி ஒரு தவணை முழுசா படிப்பிச்சவராம். என்ன படிப்பு... எல்லாமே வாசிப்புத்தான்! எரிச்சல் பட்ட பெடியன் அந்தப் பெயரையே இவருக்குப் பட்டப் பெயரா வைச்சிட்டாங்க. ரகுபதிதான் இதை எனக்குச் சொன்னான்.”

ஆ... அப்படியா...?

ஜந்தாம் பாடவேளை அவர் சற்று தாமதமாக வகுப்பிற்கு வந்தார். கற்பிப்பதில் அதிக ஆர்வம் இல்லாமலிருந்த அவரது புலன்கள் ஒரு முகப்படாத நிலையில் இருந்தன. திடீரென எழுந்தவர், குடிமக்களது உரிமைகள் பற்றி, புத்தகத்தின் உதவி இல்லாமலே, கூறத் தொடங்கினார். கூறியவர் படிப்பித்தவற்றைக் கரும் பலகையில் எழுதவும் செய்தார். எழுதிய படியே எங்களைப்பார்த்து, “நோட்ஸ் கொப்பியிலை எழுதுங்கடா...” எனக் கூறினார்.

தொடர்ந்து கரும்பலகையுடனேயே அவர் மினக் கெடவும் செய்தார். அந்த மினக்கெடல் செந்திலுக்கு வாய்ப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அவன், திடீரென எனது பேனாவை இறாஞ்சி எடுத்து, அதனை வாகாகதூக்கிப் பிடித்த படிக்கு அரசரின் பின்முதுகுப்பக்கமாக சலவை மடிப்பு நலுங்காத கோர்ட்டில் - குறிபார்த்து விசிறியடித்தான். கோர்ட் முழுவதும் மைக்கறை. மாணவர்களால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. அது கரை புரண்டது.

வகுப்பு மொனிற்ப் வரதன் எழுந்து, அதிகம் குரலை உயர்தாமல் “லேர் உங்கட கோர்ட் முழிலும் மைபட்டிருக்கு...” என்று கூறினான்.

அது அவரது காதில் விழுந்திருக்க வேண்டும். சிலிர்த்துச் சிங்கம் போலத்திரும்பியவர், பிரம்பை எடுத்து முன் வாங்குகளில் இருந்த மாணவர்களைச் சராமாரியாக பிளந்தெடுத்தார். அவர் என்னையும் விட்டு வைக்கவில்லை. எனக்கும் அடிவிழுந்தது. செந்திலுக்கும் ஊறு பாடாய்க் கிடைத்தது.

செந்திலின் அந்தச்செயல் வகுப்பறையில் இருந்த அனேகமான மாணவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவர்களது முகக்குறிப்புக் காட்டியது.

அரைகுறையாகப் பாடத்தை முடித்துக் கொண்ட அரசர் “உங்கட வகுப்புக்கு இனிமேல் வரமாட்டேன்” என்று சற்றுக் கோபமாக கூறியபடி, வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினார். இது பெடியளின்ரை இந்தச் சேட்டை கொஞ்சம் அதிகம்

தான்.” என எனது மனசு தவித்தது. மனசோடு ஆகிவிட்ட அந்தத்துயரை என்னால் துடைத்து விட முடியவில்லை.

மதிய இடைவேளை முடிந்ததும் - முதற்பாட வேளை ஆங்கிலம். வகுப்பாசிரியர் பி.எஸ். தான் எங்களுக்கு ஆங்கில ஆசிரியர். அவர் வகுப்பறைக்கு வந்தபோது அவரது கையில் நீண்ட பிரம்பு! பிரம்பும் கையுமாக அவர் வகுப்பறைக்கு எப்பொழுதுமே வருவதில்லை. அன்று அவரது அந்த வருகை எங்களுக்கு மிகுந்த வியப்பைத்தந்தது.

பிரம்பைப் பார்த்தோம்; அது வெடித்துவிடக் கூடாது என்ற பக்குவத்துடன் இருமுனையும் நெருப்பில் வாட்டி எடுக்கப்பட்டிருந்தது.

‘எல்லாருக்கும் பிரப்பம்பும்தான்’ என நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

மாணவர்கள் மதிய வணக்கம் கூறியபோதும் - அவர் அதனை எதிர்கொள்ளாது, உறைப்புடன் அவர்களைப் பார்த்தார். அவ்வேளை அவரது பார்வை அங்கு ஓர் அதிர்வலையைப் படரவிட்டது.

“ஆரடா... அரசருக்கு மை தெளித்தது...”

எல்லாரும் மூச்சுயிர்பே இல்லாமல் மிகவும் அமைதியாக இருந்தோம்.

தயக்கங்களுடன் எழுந்த நான் கூறினேன்;

“ஸேர் ... என்றை பேனையைப் பிடுங்கி,

செந்தில் தான் மை அடிச்சவன்”

“இல்லை... இல்லை ஸேர்...” பதை

பதைப்புடன் அதை மறுத்த செந்தில், பால் நுனிவிரல் களில் எம்பி எம்பிக்குத்தித்தான்.

செந்திலை வெளியே இழுத்தெடுத்த பி.எஸ், அவனது கரங்களில், அது பழுக்கும் வரை பிரம்பால் அடித்தார்.

அன்பும் அமைதியும் அக்கறையும் கருணைப் பொசிவும் மிகுந்த அந்த மனிதரின் கோபம் எனக்கு நியாயமானதாக தோன்றியது.

வகுப்பறைக்கு ஒரு சில மணித்துளிகள் சலனிக்காது மெளனித்தது.

மந்திர வாதி என்ற ஆங்கிலக் கதையை அவர் படித்து புரியாத இடங்களில் விளக்கம் தர ஆரம்பித்த போதுதான், மீளவும் வகுப்பறை கலகலத்தது.

கதை கேட்கும் சுவாரஸ்யத்தில் கிறங்கிக் கிடந்த எங்களை பாடசாலையின் சிற்றூழியரான முத்துலிங்கத்தின் வருகை நிதானப்படுத்தியது.

வருகை தந்த முத்துலிங்கம், நாதனையும், செந்திலையும் அதிபர் அழைத்ததாகக் கூறினான்.

விழிபிதுங்கிய நிலையில் செந்திலும் நானும் அதிபர் அறையை நோக்கி நடந்தோம்.

“இரண்டு பேருக்கும் நல்ல பூசை விழப்போகுது... இவையளுக்கு இது நல்ல பாடமாயிருக்கும். அதோட உங்களுக்கும் தான்.” என்றார் பி.எஸ்.

அப்பொழுது அவரது இயல்பான மென்சிரிப்பு அவரது உதடுகளில் வழிந்தது. மாணவர்கள் அனைவரும் அவரையே பார்த்தபடி

இருந்தார்கள். நாங்களும் அவரைப் பார்த்தபடி நடந்தோம்.

செந்தில் தடுமாற்றத்துடன் தப்படி போட்டு நடப்பது போல எனக்குத் தெரிந்தது.

‘பிழைகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவை தான்.’

மனதில் பிரளயமே தோன்றி விட்டதான நினைப்பு எனக்கு.

அப்பொழுது எங்களது கல்லூரி அதிபராக ஆசையர் இருந்தார். கேம்பிறிஜில் படித்தவர். அந்தப் பிம்பங்களோடு எங்களை வரவேற்றார். செந்திலின் பின்புறமாக பிருஷ்டத்தில், நாலு பிரம்படி விழுந்தது.

என்னைப்பார்த்து நளிமமாகச் சிரித்தவர், நீ என்றா இந்தத் தறுதலைகளோட கூட்டு வைச்சிருக்கிறை...? கூறியவர், எனக்கும் இரண்டடிகளைக் கைகளில் தந்தார். எங்களுக்கு, சில வேளைகளில் வகுப்பறை வந்து, கணிதபாடம் படிப்பிக்கும் அவர் எங்களனை வரையும் அங்குலம் அங்குலமாக அளந்து வைத்திருந்தார்.

‘அன்றைய அந்தப் பிரம்படி எங்களைத் திருத்தியதா...? வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லாரும் ஒழுங்காக நடந்து கொண்டார்களா...?’

காலம் அதற்கான பதிலைத்தரும் என நாம் காத்திருந்தோம்.

அரசர் நமது பாடசாலைக்கு வந்து ஐந்து

மாதங்களுக்கு மேலாகியிருந்தது. படுகோடையில், கொழுத்தும் வெய்யிலோடு வந்தவர், மழைகாலத்திலும் எங்களோடு இருந்தார்.

அந்த வருஷம் மழை கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டித்தீர்த்தது. வர்ணபகவானின் கண்திறப்பு அபரிமிதமாக இருந்ததால், கல்லூரி வளாகம் ஓரளவு நீரால் நிரம்பி இருந்தது.

அன்று, அந்த மழை நாளில் நடந்த திருக்கூத்தின் நாயகனாக இருந்தவன், சபேசன் என்ற சிற்சபேசன் தான் என்பது வகுப்பில் உள்ள மாணவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

ஆசிரியர் அறைக்கு அருகாக உள்ள சைக்கிள் ஷெட்டில் தான் ஆசிரியர்கள் தங்களது சைக்கிள்களை விடுவார்கள். அரசர் சைக்கிளில் ஏறும் போதும் இறங்கும் போதும் ஷெட்டிற்கு வெளியில், சற்றுத் தொலைவாகக் கிடந்த சிமெந்துக் கல்லொன்றை பயன்படுத்துவது எங்களுக்குத் தெரியும் - அவர் சற்று குள்ள மாணவர்; அதனால் தான் அந்தக் கல்லை பயன்படுத்தினார். மழைநீர் கல்லை மறைக்கும் அளவுக்கு இருந்தது. சபேசன் சாதூர்யமாக அந்தக் கல்லை எடுத்து தூரவீசி எறிந்திருந்தான். வழமைபோல், சைக்கிளில் வந்த அரசர், சைக்கிள் ப்பிறேக்கைப்பிடித்து லாவகமாகக் குதித்து இறங்கினார். கல்லிருக்கும் என்ற அவரது அனுமானம் பொய்த்துப்போனதால் அவர் சறுக்கி, அலக்க மலக்க தொபுக்கடர்ரென நீரில் விழுந்தார். சேறும் சகதியுமாயிருந்த நீர் அவரது லோங்ஸின் பின்பகுதியை பூரணமாக அழுக்குப்படுத்தியது. அக்கம் பக்கம் பார்க்க முடியாத வெக்கம் அவருக்கு. டக்கெனச் சைக்கிளைத் தூக்கியவர், வெளி வீதிக்கு வந்து, சைக்கிளில் குதித்தேறி

எதுவும் நடவாத பாவனையுடன் பெடலை அழுத்தி மிதித்தார். பொங்கி வந்த சிரிப்புடன் அவரைப் பார்த்தது ஏழாம் வகுப்பு மாணவ வானரங்கள் தான். சபேசன் அன்றைய தினம் எங்களது ஹீரோவாகி, வகுப்பில் மிகுந்த மிதப்புடன் உலாவந்தான்.

ஒரு அரை மணிநேர இடைவெளியில் - வீடு சென்ற அரசர் திரும்பி வந்தார். புதிய சலவைசெய்த உடைகளை உடுத்தியிருந்த அவர் கல்லூரி வளாகத்தில் வந்ததும் சைக்கிளில் இருந்து மிகவும் கவனமாக இறங்கி, சைக்கிள் ஷெட்டில் விட்டு விட்டு, ஆசிரியர் அறைப்பக்கமாக நகர்ந்தார்.

அவரது அந்த சைக்கிள் நர்த்தனம் எங்களுக்கு மட்டமல்ல, வேறு சில மாணவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தது. அது அவருக்கு ஓரளவுக்கு தலைகுனிவாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவரது முகத்தில் மகிழ்ச்சி நீங்கி, ஒரு கடுகடுப்பு நிரந்தரமாகிவிட்டது போலிருந்தது.

அவரது பாடம் நாலாம் பாடவேளை. கவலைகள் இருந்த போதும் இயல்பான தடல் புடல்களுடன் அவர் வகுப்பறைக்கு வந்தார். முன்னதை எல்லாம் மறந்துவிட்டவர் போல நடந்து கொண்டார். அந்தப் போலியான பாவனை எங்களுக்கு மிகுந்த எரிச்சலைத் தந்தது.

எங்களது வகுப்பாசிரியர் பி.எஸ். சும் தமிழாசிரியர் சிவராமலிங்கமும் அவரை மெச்சிப் பேசுவதுண்டு. அவன் லண்டன் பட்டதாரி...ஃ ப்ஸ் கிளாஸில் பாஸ்பண்ணினவன். அவனிடம் படிக்கிறதில் அப்படி என்ன கிரந்தி உங்களுக்கு.

அவர்களது மெச்சுதல்களை எல்லாம் வெறும் பிம்பம் சார்ந்த விஷயமாகவே பார்த்தோம். “படிப்பிக்கத்தெரியாதவனுக்கு பட்டமென்ன பட்டம் வேண்டிக்கிடக்குது...” நாம் அவர்களது புளுகுகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் மனம் குமைந்து இவ்வாறு தான் புறுபுறுத்துக்கொள்வோம்.

அன்றைய தினமும் வழமைபோல புத்தகத்தைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, வரிவரியாக வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். சில வேளையில் என்னையும் செந்திலையும் வாசிப்புக்குப் பயன்படுத்தினார். பொதிமாடுகள் மாதிரி அவரது அர்த்தமற்ற கற்பித்தலைச் சுமப்பதைத் தவிர வேறு வழி எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

எரிச்சலடைந்த நரேன், “டேய் பஞ்சாம்! நிறுத்தடா உன்ரை கோதாரி விழுந்த கதையளை...” என்று கத்தினான். குமாரசாமியும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

குரல் கேட்டு எதேச்சையாக திரும்பிய அரசர் குமாரசாமியின் வெடிச்சிரிப்பை கவனிக்கத் தவறவில்லை. மிகுந்த சினம் கொண்டு சிலித்தவர்; ப்பிறீவ் கேஸில் இருந்த பிரம்பை உருவி எடுத்து, வெறியுடன் குமாரசாமியை நோக்கித் தாவினார். பிரம்பு குமாரசாமியின் மேல் விளையாடியது. அவனால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. திடீரென அவன் தனது இடது கண்களைக் கைகளால் பொத்தியபடி குனிந்து

குலங்கிக் குலுங்கி அழுதான். அவனது அந்தச்செய்கை அரசரை அசரவைத்தது.

நரேந்திரன் கோபப்படுவது போன்ற பாவனைகளுடன் குமாரசாமியை அவனது கையைப் பற்றி இழுத்தபடி, வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினான். குமாரசாமி தனது கண்களைப் பொத்திய நிலையில் தொடர்விசும்பலுடன் அவனுடன் போனான்.

பத்து நிமிடங்கள் கழித்த நிலையில், நரேந்திரன் திரும்பி வந்தான். கூடவே குமாரசாமியும். குமாரசாமியின் இடது கண் பாட்டேஜ் செய்யப்பட்டிருந்தது. கட்டுக்கு மேலாக, மெலிதான ரத்தக்கசிவு, வெல வெலுத்துப்போன அரசர் “என்ன... என்னடா... இரத்த மா...?” என்று அதிர்ச்சியுடன் புலம்பினார்.

நரேனைக்கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஒரு மேடைப் பேச்சாளனின் தோரணையுடன் அரசரைப் பார்த்து அவன் கூறினான்.

“எடேய் பஞ்சாப்...! இதோட நீ முடிஞ்ச... ரத்தம் வாற மாதிரி அடிப்பையா? உனக்கு உந்தத் தத்துவத்தை ஆர் தந்தது. பொலிஸ் அது இதெண்டு வந்து உன்னைக் கொண்டு போகப் போகுது. படிக்கிற பிள்ளையளில் கைவைச்ச குற்றத்துக்கு உனக்கினி மறியல்தான். சிறை தான். எல்லாத்துக்கும் கெதியில நீ அனுபவிக்கத்தான் போற...”

அது, ஏழாம் வகுப்பு மாணவனொருவனின் பசப்பலாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

ஆனால், அரசோ மிகுந்த பதட்டப்பட்டவராகக் காணப்பட்டார். அவரது முகம் ஓடிக்கறுத்தது. தனது ப்பிறீவ்கேசை கையில் எடுத்தவர்... கற்பிப்பதை இடை நடுவில் நிறுத்திவிட்டு வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினார். அவரது பதகளிப்பு அவரது துரித நடையில் தெரிந்தது.

ஆசிரிய அறையை அடைந்த அவர், போரில் புறமுதுகிட்ட வீரனைப் போலச் சோர்வுடன் காணப்பட்டார். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் சைக்கிளில் வீடு நோக்கி அவர் போவதைக் கண்டேன்.

“பஞ்சாப் சரியாகப் பயந்திட்டான் மச்சான். பாண்டேஜ் துண்டும் வாட்டர்கலர்ச் சிவப்பும் ஆளை வெலவெலக்க வைச்சிட்டுது... இனி எங்கட வகுப்பறைப் பக்கம் அவன் தலைவச்சுப்படுக்கமாட்டான்.”

கூறிய நரேன் உரக்க சிரிக்கவும் செய்தான். எங்களுக்கு எல்லாமே வெளிச்சமாகியது. குமாரசாமியும் குறுஞ்சிரிப்புடன் பாண்டேஜ் துணியைக் கழற்றி எறிந்தான்.

மாணவர்களாகிய நாம் வகுப்பறையில் எதுவும் நடவாதது போல மௌனித்து இருந்தோம்.

அரசர் பாடசாலைக்கு வந்த இறுதிநாள் அது தான் என்பது எங்களுக்கு அப்பொழுது தெரியாமலே போய்விட்டது. அவரது முகத்தில் வழமையாக இருக்கும் கடுகடுப்பை எம்மால் காண முடியவில்லை. அத்துடன் அவரிடம் இருக்கும் இயல்பு தப்பி அந்தத் தீவிரத்தன்மையும் இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆனால், வழமைக்கு மாறாக அவரது முகத்தில் விரவி வழிந்த

சாந்தம் எங்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. எப்பொழுதுமே தலைதாழ் நடந்துபோகும் அவர் அன்று அப்படியே வகுப்பறையை விட்டு விலகிச் சென்றார். அது எங்களனைவருக்கு லேசான உடைப்பைத்தரவே செய்தது. இது எங்களுக்கு முன் பின் ஏற்படாத புதிய அனுபவம்.

ஒரு கிழமைக்கு மேலாகியும் அரசர் பாடசாலைப் பக்கம் வரவில்லை. பாட வேளைகளில் அதிபர் ஆசையர் எங்களுக்கு கணித பாடம் படிப்பித்தார். சங்கீதப் பிரியரான அவர் எங்களுக்கு கர்நாடக சங்கீதத்தின் நுட்பங்களையும் மன ஓரங்களையும் உரசும் அதன் அமுத அசைவுகளையும் கற்றுத் தந்தார். அப்பொழுதெல்லாம் 'இவர்... இந்த மனிதர் கணிதபாடத்தைப் படிப்பிப்பதை விட சங்கீதத்தையே கற்றுத்தரலாம் என்றிருக்கும். கோர்ட் சூட்டுடன் ஆங்கில பாணி உடை அணிந்த அந்த வினோதர், ஒரு தேர்ந்த சங்கீத வித்துவானின் தோரணை களுடனும் பாவனைகளுடனும் நடந்து கொள்வார்.

ஒரு புதன் கிழமை காலை அந்தச் துயரச்செய்தி எங்களை வந்தடைந்தது.

அரசர் வீட்டின் உள்ளறை ஒன்றில், உத்தரத்தில் தூக்கிட்டு இறந்து போனார் என்பது தான் அந்தச் செய்தி. தன்னுள் குமைத்து குவிந்து, துயர மடையும் மனிதர்கள் தற்கொலை முயற்சி மேற்கொள்வது பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அரசரே இதுபற்றி வகுப்பறையில் பல தடவை சொல்லி இருந்தமை எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது. 'எத்தகைய மனஉடைவும் நெருக்கடியும் அவரைக்கழுத்தில் சுருக்கிட்டு தொங்கவைத்திருக்கும்...?'

எல்லாமே, எமக்குத் தெளிவில்லாமல் குழப்பமாக இருந்தது.

வகுப்பறை ஆழ்ந்த அமைதியில் உறைந்து போனது. எங்களது துஷ்டத்தனமும் தறுதலைக் குணமும் தான் அவரது இந்த முடிவுக்குக் காரணமா? மனக்கலக்கம் எங்களை உலர்த்தி எடுத்தது. காரணம் எது எனத் தெரியாது குழம்பினோம்.

மனைவியை விவாகரத்து செய்து, இரண்டு பிள்ளைகளுடன் தனியாக இருந்த அவருக்குக் காரணம் எதுவுமே இல்லாமல் இருந்திருக்குமா என்ன!

மறுநாள் சவ அடக்கம் எனக் கேள்விப்பட்டதும் நமது வகுப்பு மாணவர்கள் சார்பாக ஒரு மலர் வளையம் தயார் செய்து, அவர் வீட்டுக்கு எடுத்துச்சென்றோம். இம்முயற்சியில் நரேனும், குமாரசாமியும் தீவிரமாக செயற்பட்டது எனக்கு வியப்புத்தரவில்லை. சிறு பிள்ளைகளாக நாம் இருந்த

போதும் ஆசிரியரது மறைவுக்குப் பின்னர், அவரிடம் நாம் காட்டிய அக்கறையும் பரிவும் இயல்பானதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

சா வீட்டுக்கு கல்லூரி மாணவத் தலைவர்களும் பிறவகுப்பு மாணவர்கள் சிலரும் வந்திருந்தார்கள். ஏழாம் வகுப்பு மாணவர்கள் முழுமையாக வந்திருந்தார்கள். மாணவர்களுடன் ஆசிரியர்களது வருகையும் கணிசமாகவே இருந்தது.

பிரேதப் பெட்டியில் நீழ் கிடையாகக் கிடத்தப்பட்டிருந்த அரசரின் உடல் கன கம்பீரமான தோற்றத்துடன் இருந்தது. ஆங்கிலப் பாணி உடையில் அவர் கச்சிதமாக இருந்தார்.

அவரது உதட்டோரங்களில் கீறலாய் லேசான சிரிப்பு அது எனது பிரமையாகக் கூட இருக்கலாம்!.

'மனித சீவியத்தின் தொல்லைகளில் இருந்து இது விடுதலையா என்ன? அவரது முகத்தில் எவ்வளவு நிம்மதியும் திருப்தியும் தெரிகிறது. இந்த மரணம் இவரது ஆழ்ந்த துயரங்களை, வலிகளை. உள்மன முரண்களை, கேலி கிண்டல்களால் வந்த அவஸ்தைகளை அவமானங்களை எல்லாம் சமனப்படுத்தி விட்டிருக்கிறது...!'

மிகவும் அமைதியாகச் சலனமேதுமில்லாது கிடந்த அவரைப்பார்த்து நமது வகுப்பாசிரியர் பி.எஸ். மிகுந்த கரகரப்புடன் கூறியது எனது காதில் லேசாக விழுந்தது.

பிரேதப் பெட்டியின் அருகாக அவரது குழந்தைகள் விசும்பியபடி ஆண் குழந்தையும், பெண் குழந்தையும் இருவருக்கும் பத்து பன்னிரண்டு வயதுக்கு உட்படத்தான் இருக்கும் போலிருந்தது. அவரது முன்னாள் மனைவி சிவந்து போன கண்களுடனும் பெருத்த உடம்புடனும் விழுந்து கிடந்தாள்.

என்னைச் சூழ நின்று நண்பர்களைப்பார்த்தேன். சிலரது கண்களில் விரவிப்படிந்து கிடந்த ஆழ்ந்த துயரம். இன்னும் சிலரது கண்களில் துளிர்க்கும் கண்ணீர். அவர்களது துயர் படிந்த உணர்வலைகள் என்னிலும் தொற்றிக் கொண்டது. நான் லேசாக விம்மினேன். கூச்சம் ஏதும் இல்லாமல் என்னால் அழமுடிந்தது. எனது தோள்களைத்தழுவிப்படி நின்று செந்திலும் அழுதான்.

எங்களது தவறுகள் மிகுந்த உறைப்புடன் எனது மனதில் புரண்டது. ஆழ்ந்த கவலையுடன் இருந்த நாம் பிரேத ஊர்வலம் ஆரம்பமான பொழுது அரசர் வழமையாக நடப்பது போல தலை தாழ் நடந்து அவரது வீட்டை விட்டு வெளியேறி றக்கா வீதியில் மிதந்தோம்.

நமது மனசு முழுதும் சூனியத்தைத் தொட்டு அமிழ்ந்து போனதான உணர்வு கனத்துக் கிடந்தது.

கல்லறைக்குள் எடுத்துச் செல் நீ பேச நினைப்பதை ஈழவாணியின் கவிதை உலகம்

கவிதை சமூக விமர்சனங்களையும், அழகியலையும் சித்திரப்படுத்தும் புதிய சொற்களின் பிறப்பு. கவிதை சமூக இயங்கியலின் பிரதிபலிப்பு. எனவே தான் கவிதை இந்த சமூகத்தில் காலங்களைக் கடந்து மீண்டும் மீண்டும் உருவாக்கப்பட்டும், உள்வாங்கப்பட்டும் கொண்டிருக்கின்றன. கவிதையும் கவிஞனும் இந்த சமூகத்தில் தொடர்ந்து கொண்டாடப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பவர்கள். கவிஞன் இந்த சமூகத்தைக் கூர்ந்து நோக்குபவன். சமூகத்தில் நிகழ்கின்ற, பல விஷயங்கள் கவிஞனின் மனதிற்கு இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் பகிர்ந்தளிக்கின்றன. அந்தப் பகிர்வு கவிஞனின் மனதில் ஏற்படுத்துகின்ற சலனங்களிலிருந்தே கவிதை பிறக்கின்றன. கவிதை கவிஞனின் அகவய உணர்வின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது.

தமிழ்ச் சூழலில் எண்ணற்ற கவிஞர்கள் தம் கவித்துவத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஈழத்துப் போர்ச் சூழலில் பிறந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுகின்ற விதமாக தமிழக நிலப்பரப்பில் வாழ்வைத் தகவமைத்துக் கொண்டவர்களில்

ஒருவர் கவிஞர் ஈழவாணி. கவிதை, சிறுகதை, ஆவணப்படங்கள், ஆய்வு, இதழாசிரியர் எனத் தொடர்ந்து பன்முகத் தளத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். இவரின் விலக்கப்பட்ட தாள்கள்(2014), ஒரு மழை நாளும் நிசிதாண்டிய ராத்திரியும் (2014), தலைப்பு இழந்தவை (2009), சிதறல் (2004) ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளின் தேர்வு செய்யப்பட்ட தொகுப்பாக மூக்குத்திப்பூ (2016) சமீபத்தில் பூவரசி வெளியீடாக வந்துள்ளது. அத்தொகுப்பினை மையப்படுத்தி விவாதிப்பதாக கட்டுரை அமைகின்றது.

சமூகம் தனக்களித்த அனுபவத் திரட்சிகளின் அடிப்படையிலேயே மனிதர்கள் தமக்கான கருத்தியல்களை, வரையறைகளை, வாழ்வியல் முறைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றனர். அந்த வகையிலேயே கவிதை குறித்து பேசும் ஈழவாணி “பிழைகளும் சரிகளும் கூட கவிதையில் விடுபட்ட அழகைத் தரும்...” என்று சொல்லுகின்றார். இக் கருத்தியல் கவிதைக்கு மட்டுமல்லாது இந்த சமூகமும் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகவே விளங்குகின்றது. சரிகளை மட்டுமே அங்கிகரித்துப் பழகிய இந்த சமூகத்திடம், அவர் பிழைகளையும் முக்கியத்துவப் படுத்துகின்றார். பிழைகளின் பக்கம் இருக்கின்ற நியாயத்தை, பிழைகளுக்கான காரணத்தை உணர்த்த முயல்கின்றார் எனலாம். மட்டுமல்லாது எவை பிழை? எவை சரி? எவை ஒழுக்கம்? எவை ஒழுங்கீனம்? என்ற கேள்வியினை பின்நவீனத்துவத்துவ அடிப்படையில் எழுப்ப முயற்சிக்கின்றன.

‘இது எனக்கான கவிதை...’ அழுத்தமாக கவிஞரின் சுயத்தை

வெளிப்படுத்துகின்ற கலகக் குரலாக வெளிப்படுகின்றது. போலியான சமூக வரையறைகளை, சமூகச் செயற்பாடுகளை கவிதையில் சிதறடிக்கின்றார் ஈழவாணி.

“இது எனக்கான கவிதை
இதைச் சரிசெய்யத் தோன்றவில்லை
என்னுடனான பிழைகளோடே
சுவாசிக்க முனைகிறேன்
எதற்கு இத்தனை ஆணவமுனக்கு
முடிந்தால்
பிழைகளோடே வாசித்துச் செல்
போலி மதிப்புகளில்
செம்மைப் படுத்த விரும்பவில்லை
மறுத்தால் கூட
மறுபரிசீலனைக்கு இங்கே இடமில்லை
இவை இப்படியே தான்
தவறுகளோடானவையாகத் தான்
பிழைத்துச் செல்லும்
ஏனெனில் இது எனக்கான கவிதை”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-119)

என்று பதிவு செய்கின்றார். “கலைகள் அனைத்தும் காலத்தால் தகவமைக்கப்படு கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழலின் கருத்துக்கள், விருப்பங்கள், தேவைகள் மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளுக்குப் பொருந்துகின்ற அளவில் அவை மாணுடத்தை முன்னிலைப் படுத்துகின்றன. ஆனால் அதே நேரத்தில் வரலாற்றின் தருணத்திற்குள் கலை இந்த எல்லையையும் தாண்டிச் செல்கிறது என்பதுடன் ஓர் இடைவிடாத வளர்ச்சிக்கு உறுதியளித்து ஒரு மாணுடத் தருணத்தையும் படைக்கிறது” (கலையின் அவசியம், தமிழில் - மிலிட்டரி பொன்னுசாமி, ப - 15) எனும் எர்னஸ்ட் பிஷரின் கருத்து கவனத்திற்குரியதாகும்.

“ஒப்பனைகள் எதற்கு
உரித்துப் போட்ட வார்த்தைகளைத்தான்
நேசிக்கிறேன் வா
எனை நிர்வாணமாய் நேசித்துப்பார்
குற்றங்களைக் களைந்தெறிந்து
சதைத்துண்டங்களைப் புனிதப்படுத்த முயலாதே
பிந்தழுகி நாறிடும்
பிண்டங்களுக்கு பிரதியாணைகளைப்
பறைந்துன் நிர்வாணத்தை
இழிவுறுத்தாது நிறுவல்களால் முக்தியளி
நான் விரும்புவதும் குற்றங்களோடான
உன் நிர்வாணத்தையே”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-43)

எனும் சொற் பிரயோகங்கள் போலித்தனமற்ற யதார்த்தமான சமூகத்தைக் காண விழைகின்ற ஒரு பேராவலாக, ஒரு போராளியின் ஏக்கமாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

“கவிதை சிலருக்கு அழகியலாகும், சிலருக்கு வாளாகும், சிலருக்கு வார்த்தை வேடிக்கையாகும், சிலருக்கு மொழிப்பரிசோதனையாகும், சிலருக்கு

உணவாகும் - ஆனால் செல்மா காமராசனுக்கு அது ஆவணம். அதனால்தான், தான் வாழும் சமூக மனத்தின் பாதிப்புகளைக் கவித்துவமாய் ஆவணப்படுத்துகிறார். தன் அபிப்பிராயங்களைத் தெளிவாகக் கவிதையூடாக வெளிப்படுத்துகிறார். கவிதையை ஒரு சமூக மாற்றக் காரணியாக நம்புகின்றார்” (ப - பூனைகள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்வதில்லை) 370) என்பதாக கவிதை பற்றி தமிழ்ச்சி பதிவு செய்யும் வரிகள் ஈழவாணியின் பல கவிதைகளில் பொருத்திப் பார்க்கக் கூடியதாகின்றது.

“உடைந்த மட்பானையாய்
வெளி உணரும் காற்றாய்
எதுவும் அர்த்தப்படுத்தப்படாமல்
பரந்து வெளிகளாய்..
வார்த்தை இழந்த ஒலிகள் மட்டுமாய்
அபத்த நகர்வில்
தோற்று நிற்கும்
இருப்புக்கான நிகழ்வுகள்”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-50)

என்னும் கவிதை, போருக்கு ஆட்பட்டிருக்கின்ற ஈழத்தின் இருப்பாகவும், பெண்ணிய இருப்பாகவும், இன்னுமாய் பன்முக அர்த்தப்பாடுகளோடு இருப்பின் அவலத்தைப் பேசுகின்ற கவிதையாக ஒலிக்கின்றது.

'அடங்காத நேசிப்பு...' சஞ்சலங்கள் நிறைந்த மனித வாழ்வில், நம்மை இறப்பதற்கு தயார்படுத்துகின்றது. நம்மைத் துரத்தி வரும் அன்பை அறுத்தெறியச் சொல்லுகின்றது. நீ பேச நினைப்பதை கல்லறைக்குள் எடுத்துச் செல் ஒற்றை மார்போடு என்று கூச்சலடுகிறது.

வாழ்க்கைப் பொது நிலையில் சஞ்சலங்கள் நிறைந்ததாயினும், ஈழத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கவிஞருக்கு வாழ்வு இன்னும் அடர்த்தியாக சஞ்சலங்களையும் வலியினையும் கையளித்திருக்கும் என்பதை நாமறிவோம். அதுவே அவரது கவிதையில் உயிரைப் பறித்துக் கொள்ளவும், அன்பை அறுத்தெறியவும் துணிகின்றன எனலாம். ஈழத்துப் போர்ச் சூழலும் அரசு பயங்கரவாதத்தின் நெருக்கடியும், விடுதலை இயக்கங்களின் குழு சார்ந்த நெருக்கடியும் அங்குள்ள மக்களைப் பேச, எழுதத் தடைபடுத்தி உள்ளன. மனித உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களின் உடலும், உள்ளமும் ஊனப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றை கவிதை அடையாளப்படுத்தியிருக்கின்றது. மட்டுமல்லாது பொது நிலையிலான கருத்தியல் தளம் சார்ந்தும், பெண் வாழ்வு, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வு சார்ந்தும் கூட வெவ்வேறு அர்த்தங்களை இக்கவிதை வாசகப் பரப்பில் விரித்து நிற்கின்றது.

“.....

ஒரு கல்லைக்குள் மட்டும்
எடுத்துச்செல் நீ பேச நினைப்பதை
ஒற்றை மார்போடு.. “

(மூக்குத்திப்பூ, ப-19)

“அத்மிரா பிரஞ்சு இளவரசி...” ஆறு வயதான ஒரு சிறுமி போர்ச்சூழலை, தாய் மொழியான பிரஞ்சு

மொழியை, ஊடகத்தின் வழி கண்டு கேட்டு மகிழ்கின்ற
 டோறாவின் மொழியைத் தாண்டி இரண்டு மாத மழலை
 மொழியில் ஈடுபாடு கொள்வதை காட்சிப்படுத்து
 கின்றது. கவிதை மழலை மொழியின் ஈர்ப்பினை,
 மழலைகள் அளிக்கின்ற மன மகிழ்வை முன் வைத்து
 குழந்தைகளை புனிதப்படுத்துகின்றது.

“அத்மிராவின் புதிய பாசைகளைத் தவிர

எந்த மொழிகளோ கூச்சங்களோ

அவளைப் பயப்படுவதில்லை இப்பொழுதெல்லாம்

அத்மிராவின் மொழிகளாய் பெயர்ந்து கொண்டிருந்தாள்”

(முகக்குத்திப்பு, ப - 22)

என்பதாக இந்தக் கவிதை முடிகின்றது.

மரங்கொத்தி, காற்றின் திசைகளிலெல்லாம்,
 நடுமுதுகின் மச்சமாய், இதே பொழுது, என் இருப்பு, நீ -
 அது, ஒரு பருவக் காப்பு, ஒரு மழை நாளும் நிசி
 தாண்டிய ராத்திரியும் கவிதைகள், நிலத்திலிருந்து
 அப்புறப்படுத்தப்பட்டு தனிமையாக்கப்பட்ட ஒரு
 மனிதனின் காதலை, புணர்ச்சியை, முந்தைய ஓர்மை
 சார் நினைவுகளை, பெண்மீது நிகழ்த்தப்படும் வன்
 புணர்ச்சியை, இவை சார்ந்த கனவுகளை, ஏக்கங்களை
 இக்கவிதைகள் கழிவிரக்கத்தோடும், கோபத்தோடும்
 எடுத்துரைக்கின்றன.

“மழையின் ரகசிய நீளத்தில்

தூதனுப்பும் காலம்

தனிமையின் கூறுகளோடிருக்க

நீண்டு கொண்டே நீண்டு கொண்டே

முடிந்த இந்த அறை

துயரத்தை மாற்றிப் பிரிவை யோசிக்கிறது

பிளவு முனைகள் விரிசலை

விஸ்தரித்துச் செல்ல

வேகம் குறைந்த மழை

சாரலோடு மட்டும் நிற்க

ராத்திரியும் ஒரு பகலும் மாறி

பெருகும் தனிமையோடு”

(முகக்குத்திப்பு, ப - 99)

ஈழவாணியின் கவிதைகளில் “உடல்
 பெருவெளி...” ஆணின் அபத்த வார்த்தைகளைத்
 தூக்கி வீசும் பெண்ணின் எதிர்ப்பு மொழியாக,
 பெண்ணிய மொழியாக இனங்காணத் தக்கது.

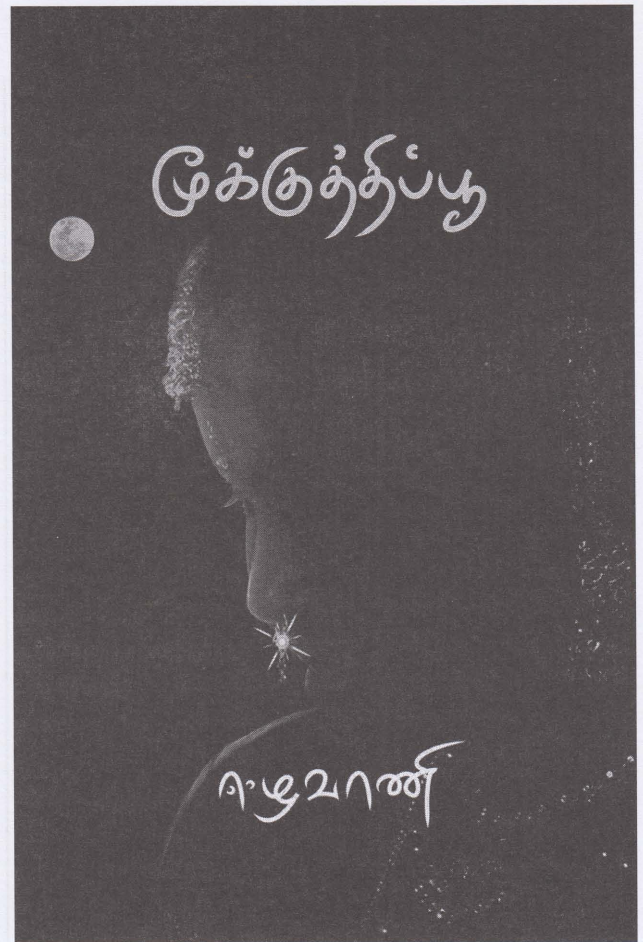
“வேசி என்கிறாய் நீ

ஆதிமமாக விரட்டுகிறேன் ஈக்களை”

(முகக்குத்திப்பு, ப - 44)

'அரசி...' கவிதை பெண்ணை அரசியாக
 உருவகப்படுத்தி நிலை நிறுத்தும் பெண்ணிய
 மொழியாக விளங்குகின்றது. நாம் அழுவதில்லை
 ஏனெனில் நாம் அரசிகள் என்பதாக தொடங்கப்படும்
 இக்கவிதை இறுதியாக கப்பம் காட்டும் அடிமை
 வாழ்வை அரசிகள் விரும்புவதில்லை என்றும், நாம்
 அழவில்லை, அரசிகள் அழுவதில்லை என்றும்
 மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகின்ற இக்கவிதையும்
 பெண்ணியக் குரலாகவே ஒலிக்கின்றது.

'விதி...' பெண்ணியம், இயக்கங்களின்

தலைமைகளின் போட்டி என்ற இரு வேறுதளத்தில்
 அர்த்தப்படுகின்றது.

“ராணி இஷ்டத்துக்கு மேவுகிறாள்

இலக்கை மேவி

விதியை அறுத்து

ஆடத்தயாராக

இடைமுறித்த தூசிப்படையென்று

சதிர் ஆடி

ராணியாக முயல்கிறது

திட்டங்கள் அறியாது”

(முகக்குத்திப்பு, ப - 55)

மேலும் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனும், மகாகவி
 பாரதியும், கூட ஈழவாணியிடம் விமர்சனத்துக்கு
 உள்ளாவது கவிதை எழுத்தில் முக்கியத்துவம்
 பெறுகின்றது. 'ஏன் பாடினாய்...' கவிதையில் ஈழத்தை
 எதற்காய் சிங்களத் தீவென்றாய் என்று கேள்வி கேட்கும்
 அவர். ஈழம் பண்டார வன்னியனும், சங்கிலிய மன்ன
 னும், எல்லாளனும் தமிழனாய் வாழ்ந்து தடம்பதிந்
 திருந்த வரலாற்றை கவிதையிலே பதிவு செய்கின்றார்.

“எல்லாளன் காத்து

வாழ்ந்த தமிழையும்

தமிழ் மண்ணையும்

எப்படி நீ புகழலாம்

சிங்களத் தீவென

சிறப்போ இதுவுனக்கு”

(முகக்குத்திப்பு, ப - 115)

நிலாந்தன் தனது யாழ்ப்பாணம் - பாலை நிலத்தின் புதிர், பாலியம்மன் பள்ளு அல்லது ஓயாத அலைகள் மூன்று உள்ளிட்ட நெடுங்கவிதைகளில் எல்லாள், சங்கிலியன் குறித்த பதிவுகளை விரிவாக இடம்பெறச் செய்திருப்பது கவனத்திற்குரியது.

மேலும் “கம்பரே பொய் புகன்றது மேனோ” எனும் கவிதையில் இராமனை தெய்வம் ஆக்கவோ இராவணனை கொடுங்கோலனாக்கினாய், கோவிலுக் கோர் உருவம் தேவை என்றோ கொற்றவனின் மகனான ராமனுக்கு மட்டும் கோதாண்டாம் கொடுத்தாய்? என்று வினா எழுப்புகின்றார். அத்துடன் இராம தூதக் குரங்கிற்கு (அனுமனுக்கு) நினைத்ததும் நீளும் மகிமை நிச்சயம் உன்கவி கற்பித்ததன்றி வேறிருக்க முடியுமோ? என்றும், கம்பரே காவியம் படைத்தீர் அதில் காழ்ப்புணர்ச்சி ஏன் கொண்டீர்? திராவிடத் தலைவனை தீட்டுடையோனாக்கியதேன் என குற்ற விசாரணைக் கேள்விகளை அடுக்கிச் செல்லும் கவிஞரின் வரிகள் கவிஞர்களின் மீதான விமர்சனமாக மட்டுமல்லாமல், சிங்களப் பேரின வாதத்தின் மீதான வெறுப்பாகவும், தமிழ், தமிழன், திராவிடத்தின் மீதான ஈடுபாடாகவும் ஒலிப்பதைக் காண முடிகின்றது.

ஈழத்துக் கவிஞர்களில் போரைப் பற்றி அரச மரத்தைப் பற்றி, புத்தரைக் கேள்விக்குள்ளாக்குதல் பற்றி கவிதை பாடாதவர்கள் இல்லை எனலாம். சேரன், தீபச்செல்வன், அனார், தர்மினி, றஜீபன், கருணாகரன் எனப் பலரையும் இதில் நாம் பட்டியலிடலாம். அந்த வரிசையில் ஈழவாணியும் இடம்பெறுகின்றார். “அரச மரங்களே” எனும் தலைப்பில் வன்னியின் வளமிகு காடுகளே என்று காட்டை விழித்து அறிக்கை விடும் அவர் உம்மிடத்தில் யாழின் சுண்ணாம்புச் சுவையுறி செழித்த மரங்கள் உண்டெனின் அவசரமாக அவற்றிற்கு கொலைத் தீர்ப்பிடுங்கள் ஏனெனில்

“உம் மண்ணை ஆக்கிரமிக்க

அரசமர நிலம் பார்த்தலைகின்றான் புத்தன்”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-117)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வரிகள் அடர்த்தியும் அழகியலும் நிறைந்த வரிகளாக விளங்குகின்றன.

‘ஆனைமுகமும் அடிமை...’ தமிழர்கள் தங்களது பூர்வீக நிலங்களை விட்டு விரட்டப்பட்டு எங்கும் சிங்கள வர்கள் குடியேற்றம் செய்யப்படுவதை, புத்தனை எங்கும் குடியமர்த்துவான் மூலமாக இனங்காட்டப் படுகின்றது. குடியிருப்பில் ஏற்கனவே குந்தியிருந்த ஆனைமுகக் கடவுளின் இருப்பு இங்கு கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகின்றது.

“புத்தனுக்கு

அடிபணி செய்யத் தயாராகிறது

புத்தனை சுமக்கத் தயாராகிறது

முகமனோடு ஓர் யானை”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-88)

தேவஅபிரா இறைவனைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்ற போது,

“ஈழக்காளி

உன் ஆத்மாவையும் பிடுங்கி

அங்காடியில் வில்”

(இருள்தின்ற ஈழம், ப-13)

என்று வெகுண்டெழுவதை காணமுடிகின்றது. போர்ச் சூழல் அவர்களிடம் இம் மனநிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

வாடா மல்லி, அப்பா வருவார் ஆரிராரோ கவிதைகளும் போரின் நெருக்கடியினை மிக நுட்பமாக முன்வைக்கின்றன. கவிதையில் வாடாமல்லிப் பூவினை நேசித்த வாகினி குறித்த பதிவில்

“உய்ய்ய் -----என்று

கீர் ஒன்று பறந்தது

வீசிய குண்டு

வாகினி வீட்டுக் கூரையிலும் விழுந்து

குடும்பமே போனது

வாடாமல் கிடந்த வாகினிக்கு குவிந்தன

வாடாமல்லி மாலைகள்”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-86)

என்பதாக முடிகின்றது.

போர் தின்ற அப்பாவின் பிள்ளைக்குப் பாடப்பாடும் ஆரிராரோ பாட்டு நம்மைத் துயரநிலைக்கு கொண்டு செர்க்கின்றன. ஈழத்தில் எல்லோரின் வாழ்வும் நிற்கதியாக்கப்பட்டாலும் குழந்தைகளின் வாழ்வு நிற்கதியாதல் என்பது கண் கொண்டு பார்க்க முடியாத கழிவிரக்கத்திற்குரியதாகின்றது. தீபச்செல்வனுடைய பல கவிதைகளில் குழந்தைகள் தொடர்பாகவே அமைந்திருப்பதைப் பார்க்கமுடிகின்றது.

“சனங்களின் குருதியால் சிவந்த நிலத்தில்

குழந்தைகளுக்காக

எஞ்சிய வெடிபொருட்களின் பாகங்களைத் தவிர

ஒன்றுமில்லை”

(பெருநிலம், ப-47)

போர் ஈழத்தில் வாழ்வினைத் துண்டாடிப் போகின்றது. வாழ்வு அபுத்தம் நிறைந்ததாக, அச்சம் மிகுந்ததாக காணப்படுகின்றது. மனங்கள் பதற்றம் நிறைந்துள்ளன. நினைவுகளும், கனவுகளும் கூட இருள் நிறைந்ததாக இழப்பினை உறுதி செய்வதாகவே விளங்குகின்றன. இதனை ஒரு அணிற்றுக்குக் மூலம் காட்சிப்படுத்துகிறார் ஈழவாணி.

“என் பொழுதுகளை அழகாக்கிய

எங்கே அணிற்றுக்கு

பக்கத்து வீட்டு மதலில்

அணிலின் சாமரம்

துண்டுபட்டுக் கிடக்க

ஏப்பம் விட்டபடி நிற்கிறது

கறுப்பு பூனை”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-78)

ரோஸ்கலர்ச் சப்பாத்து, ஆசுபத்திரி ஆலமரம், மண் வாசத்தோடு, இதேபொழுது உள்ளிட்ட சில கவிதைகள் ஓர்மைகள் சார்ந்த கவிதைகளாக ஒலிக்கின்றன.

மூக்குத்திப்பூ, காதல், காமத்தின் கிளர்ச்சி

யினை பதிவு செய்கின்ற ஒரு கவிதையாக பார்க்க முடிகின்றது.

மஞ்சப்பூ மூக்குத்தி, கடந்தகால வாழ்வின் கிராமியத் தடங்களை நம்பிக்கைகளை பதிவு செய்திருக்கின்றன. தமிழகச் சூழலில் எனது கவிதைகள் உள்ளிட்ட பலரின் படைப்புகளில் நிறைந்திருக்கின்ற பூவரசும்பூ அவரது வாழ்வில் மஞ்சப்பூ மூக்குத்தியாய் விரிவதை இக்கவிதை நிலைநிறுத்துகின்றது.

“தோப்பங்காட்டு மணலில்
வீடு கட்டிச் சோறு பொங்கி
செம்மண்ணில் குழம்பு வைத்து
கருப்பட்டி செய்து புட்டவித்து
பூவரச இலையில் பரிமாறி
தின்று தீர்த்த பொழுதுகள்,
குதும்பலில் தேர் செய்து இழுத்து
பூவரச இலையில் ஊத்து ஊதி
பனங்கூந்தலில் வண்டி செய்து
தெருவெங்கும் சுற்றிய நாட்கள்
பூவரசம் புவாய் மாறிப்போனது
மஞ்சளில் இருந்து சிகப்பாக”

(பூவரசம் பூ மஞ்சளிலிருந்து சிகப்பாக, ப-23)

'முடைச்சிகதை...' நாட்டுப்புறப் பாடல் தன்மை யோடு எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒரு ஆண் ஒரு

பெண்ணை ஈர்த்து அவளை அனுபவித்துவிட்டு இறுதியில் ஏமாற்றிச் செல்வதை இக்கவிதை சித்தரிக்கின்றது.

“முல வெடிச்சு ஒழுகுதையா பாரும்
ஒரு எட்டுவந்து போங்க
ஒலை வைச்ச வேலிக்கால”

(மூக்குத்திப்பூ, ப-35)

மேலும் இக்கவிதையில் சலனப்பட்டிருக்கின்ற மனதை “நரம்புடைஞ்ச தம்புராவா தகதகன்னு புலம்புதையா...” என்பதாக உருவகப்படுத்தி எழுதிச் செல்வதும், ஒரு பெண்ணிடம் மகிழ்ச்சி தரும்புகின்ற போது, கரு உருவாகின்ற போது ஏற்படுகின்ற உடல் வளர்ச்சி மாற்றத்தை அடையாளப்படுத்த கருவாட்டுப் பெண்ணை கறிக்கொழும்பா ஊறுவச்சு உம் உசிருக்குள்ள ஊத்தி வைத்திருந்தீர் என்பதாகத் தொடரும் மொழியின் வழமையும் ஈழவாணியின் மொழிச் செழுமையினையும், அலங்காரமற்ற யதார்த்தச் சொற்பயன் பாட்டின் தன்மையினையும் புலப்படுத்துகின்றன.

ஆக வாழ்வின் பல்வேறு தளங்களின் ஊடாக பயணிக்கும் ஈழவாணியின் கவிதைகள் நம் விருப்பம்சார் எண்ணங்களை, செயல்களை புறந் தள்ளும், நெருக்கடிக்குள்ளாக்கும், வன்மத்தை ஏவும் உலகிடம் இருந்து காப்பாற்ற முனைகிறது. கல்லறைக்குள் கொண்டு செல்ல. கல்லறைகளும் இல்லாத உலகில்.

வன்முறை

தோப்பொன்றுக்குள்
தென்னை மரங்களெல்லாம்... தமது
ஓலைகளையும்... பாலகைகளையும்
எழிலாகப் பரத்தி... விரித்து
கூரிய கதிர்களுடன்
சுகமாக ஒட்டி உறவாடி
வேர்களை யெல்லாம்
நிலமெல்லாம் நுகழ்த்து
நீரை உறிஞ்சிக் குடித்து....
புத்துக் காய்த்துக் குலுங்கி
தன்னிரைவு கொண்டு
ஓங்கி நிற்கின்றன
மிகவும் ஓய் யாரமாக...
தோப்புக்குள்ளே
தென்னை மரங்களின்
ஆதிக்க நிழலும்
அதிகார வேர்களும்
அங்குநிற்கும்
இரண்டாம் நிலை
மூன்றாம் நிலை மரங்களுக்கு
சதா... ஒரு

அச்சுறுத்தலாக அமைய
அங்கே தெரிகிறது
அடுத்து வாழ முற்பட்ட
சிறுபான்மை மரங்களை
அடித்து வாழும்
பெரும்பான்மை மரங்களின்
ஆவணங்களும்
அகம்பாவமும்.

உ நிசர்

வியாபாரிகள்

ஜெகன் எனக்கு இரத்த உறவு மருமகன். எனது உடன்பிறந்த சகோதரியான புனிதத்தின் ஒரே மகன். இவன் புனிதத்தின் மடியில் ஒரு வயது நிரம்பாத பாலகனாகப் படுத்திருந்த போது பார்த்ததற்கு பிறகு முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளின் பின் இப்போது தான் பார்க்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் விதையாக விழுந்த ஜெகன் கனடா மண்ணில் மரமாக வளர்ந்து நிக்கிறான். புனிதத்தின் வட்டமான முகம் மட்டுமல்ல அவளின் தெத்துப்பல்லுக்கூட அப்படியே ஜெகனிடம் அமைந்திருந்தது.

இலங்கையில் அரசியல் அனர்த்தங்களால் பொதுமக்கள் அழிவார் கள்... அல்லது, இயற்கை அனர்த்தங்களால் பொதுமக்கள் அழிவார்கள்... இலங்கை ஒரு சரிக்கப்பட்ட நாடு...?

1983இல் இலங்கையில் மிகப் பெரும் அரசியல் அனர்த்தம் ஒன்று நடந்தேறியது. நான் அப்போது திருகோணமலை - நிலாவெளியில் கடமையாற்றிக்

கொண்டிருந்தேன். எனக்கு அரசவிடுதி ஒன்று தந்திருந்தார் கள். எனது சகோதரி புனிதம் திருகோணமலை நகரத்தில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் திருகோணமலையில் என்.சி ரோட்டில் ஒரு வாடகை வீட்டில் குடியிருந்தாள். பச்சை வாழைத் தடலில் பக்குவ மாய் நெருப்பு மூட்டுவது போல்... தமிழர்களின் குடியிருப்புகள் அனைத்தும் தீ மூட்டப்பட்டன...

மரவள்ளிக் கிழங்கு சடுவது போல் தமிழ் மக்கள் தீயில் வெந்து வெடித்தார்கள்...!

எனது சகோதரி புனிதமும் மரவள்ளிக் கிழங்காகி வெந்து வெடித்து சாம்பலாகிப் போனாள்... அப்போது ஜெகன், ஒரு வயது நிரம்பாத பச்சைப் பாலன்...!

அந்தப் பச்சைப் பாலனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிய புனிதத்தின் கணவன். இந்தியாவுக்கு ஓடியவர் களுடன் இந்தியாவுக்கு ஓடி... சில காலம் இந்தியாவில் இருந்து விட்டு ஜெகனோடு கனடாவுக்கு சென்று விட்டார்.

முப்பத்திமூன்று ஆண்டுகள் ஜெகன் இப்போது இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை...

ஜெகனின் தந்தையான லோகன்... ஒரு இலங்கைப் பிரஜை. ஜெகன் இலங்கையில் பிறந்து கனடாவை இரவல் தாய் நாடாகக் கொண்டவன். ஜெகனின் பிள்ளை கள் கனடாவையே தாய் நாடாகக் கொண்டுள்ளனர். கற்பனை பண்ணமுடியாத மாற்றங்கள்...!

ஒரு நிமிடம்... அரவமற்ற ஒருதனி இடத்தில் இருந்து, நமது உறவுகளுக்கு ஏற்பட்ட பிரிவுகளை இரை மீட்புச் செய்து பார்த்தால்... நமது மண்டை ஒரு வெடித்துப் பிளக்கின்ற சத்தம் எங்களுடைய காதுகளுக்கே கேட்கும்...!

எனது உடன்பிறப்பின் வாரிசான இந்த ஜெகனை நான் சாவதற்கு முன் ஒரு தடவையாவது பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கியே

இப்போது எனது மச்சான் லோகன், ஜெகனை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளான்...

“அப்பா... மாமா ஆசைப்படுகிறார். நான் என்றை குடும்பத்தோடு இலங்கைக்கு போய் வரட்டா” என்று ஜெகன் தன் தகப்பனிடம் கேட்டிருக்கிறான். அதற்கு அவனின் தகப்பன் லோகன் சொன்ன பதில்.

“உன்னைப் பெற்றவன் உன்னைத் தன் மடியில் வைத்துப் பாலூட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது தான் உங்கள் வீட்டுக்குத் தீ மூட்டினார்கள்... அந்த நெருப்பில் நீங்கள் வாழ்ந்த வீடு மட்டுமல்ல உனது தாயும் எரிந்து சாம்பலானாள்...

...மயானத்தில் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் விறகுக் கட்டைகள் மீது வைக்கப்பட்டிருக்கும் பிணத்துக்குத் தீ மூட்டுவதற்குக் கூட இரத்த உறவைத் தேடுவார்கள். ஆனால் இஞ்சை யார்யாரோவெல்லாம் கொள்ளி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த மண்ணிலை உன்ரை பிள்ளையளின்ரை காலடி படக்கூடாது. நீ மட்டும் போட்டு வா... என்று தான் கூறினார்.

நேற்று பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்துக்கு வந்த ஜெகனை நான் தான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்து வந்தேன். வீட்டுக்கு வந்து சேர இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. அவ்வளவு நேரமும் தனது தகப்பன் தன்னை வளர்க்கப்பட்ட பாடுகள் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார். எனது மனம் வெந்து வெடித்து விட்டது!...

வீட்டுக்கு வந்து நீண்ட நேரம் வரை பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

இப்போது காலை ஏழரை மணி- கூட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டுக் கிடந்த பறவை கூட்டுக் கதவுகள் திறந்து, கூட்டுக்கு வெளியே வந்து சிறகு விரிப்பது போல் ஜெகன் எங்கள் வீட்டுக் கேற்றுக்குள் வந்து வீதியைப் பார்க்கின்றான்...

பருத்தித்துறை வீதியில் சந்திரபுரக்கிராமம், அந்தக் கிராமத்தில் பிரம்மாண்டமான சனசமூக நிலையம், இந்த சனசமூக நிலையத்தை மருவி “முதலையின் முதுகு” போன்றதொரு கல் றோட். இந்தக் கல்றோட்டில் கல்லெறி தூரத்தில் ஒரு தேவாலயம், இந்த தேவாலயத்தின் பின் வீதியில் தான் எனது வீடு அமைந்துள்ளது.

எனது வீட்டுக்கேற்றடியில் நின்ற ஜெகன் எனது வீட்டுக்கு முன்னுள்ள வீட்டின் பின்புறமாக நிற்கும் விளாத்தி மரத்தை பார்க்கின்றான்.

அனுராதபுரத்தில் வெசாக் கொண்டாட்ட காலத்தில் மரங்களில் அடர்த்தியான மின்பல்புகள் தொங்க விடுவது போன்று அந்த விளாத்தி மரங்களில் அடர்த்தியான காய்கள். அந்தக் காய்களைத் தான் ஜெகன் ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறான்.

“இது என்ன காய்கள் மாமா” அவன் ஆச்சரியத்தோடு என்னிடம் கேட்கிறான்.

“அது விளாத்தி மரம். விளாங்காய்கள் காச்சிருக்கு.” நான் விளக்குகிறேன்.

“எவ்வளவு தொகையாய் காச்சிருக்கு” ஆச்சரியத்தோடு அவன் கூறுகிறான்.

“இந்த விளாத்தி மரம் வழமையாகவே இப்படித் தான். பெரும் தொகையாய் காச்சிருக்கும்.

தினசரி இருபது இருபத்தைந்து பழங்கள் பழுத்து விழும். அந்தப் பழங் களைப் பொறுக்கி இந்த வீட்டிலுள்ள ஒரு கிழவி உந்தக் கேற்றடியில் வைத்து வியாபாரம் செய்வார்...” ரவுணிலை இந்தப் பழங்கள் ஐம்பது ரூபா மட்டிலை விலை போகும்... ஆனால் அந்தக் கிழவி அநியாயம் செய்யாமல் குறைந்த விலையிலைதான் விற்பனை செய்வார்...! அந்த வீட்டிலுள்ள கிழவியின் மனச் சாட்சியை முன்னிலைப்படுத்தி அமைந்ததாக நான் பதில் கூறுகிறேன்.

“இந்த வீட்டுக்காரர் வசதியானவர்களா...” ஜெகன் இந்தக் கேள்வியை ஏன் கேட்டான் என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை... நான் அவனை கேள்விக்குறியுடன் பார்க்கிறேன்.

“இல்லை மாமா... வியாபாரிகள் எப்போதுமே குள்ளத்தனமுள்ளவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்... இந்தக் கிழவி மனச்சாட்சியாக விற்பனை செய்வது ஆச்சரியமாகத் தான் இருக்கு அதனால்தான் தான் கேட்டன்...” அவன் சிரித்தபடி கூறுகிறான்.

“நீங்கள் சொன்னதிலை நிறைய நியாயம் இருக்கு. இந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அனைவரும் வெளிநாட்டில் வாழ்கிறார்கள்... வீட்டுப் பாதுகாப்புக் காக ஒரு கஷ்டப்பட்ட குடும்பம் ஒன்றை இருத்தியிருக்கிறார்கள். அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் அந்தக் கிழவி. நான் விபரமாக கூறுகிறேன்.

சில விநாடிகள் மௌனமாக நின்ற ஜெகன் திரும்பவும் பேசுகிறான்! மாமா தினசரி விளாம்பழம் வித்து வருகின்ற பணம் இதுகளினர் தினசரி சாப்பாட்டுக்குத்தான் பயன்படும் என்று நினைக்கின்றேன். கண்ணிமை தசைப்பகுதி சுருங்கி நெளிய ஜெகன் இப்படிக்கூறுகின்றான். வெளிநாட்டில் வாழ்கின்ற எனது மருமகனுக்கு இவ்வளவு நுணுக்கமான சமூகப் பார்வை இருப்பதாக நினைத்து நான் எனக்குள் மகிழ்கின்றேன்.

நாங்கள் நிற்கின்ற எங்கள் வீட்டுக்கேற்றடியில் இடது பக்கமாக கல்லெறி தூரத்தில் மிகப் பெரிய தொரு ஆலமரம். அந்த ஆலமரத்தை அண்மித்து ஒரு கடை அமைந்துள்ளது. அந்த ஆலடியில் தொடர்ச்சியாக மனித நடமாட்டம் இருக்கும். நமது கேற்றடியில் நின்று ஆலடியில் நடமாடுபவர்களைப் பார்க்கலாம்.

இந்த வீதியால் பயணிப்பவர்கள் அநேகமானவர்கள் எனக்கு அறிமுகமானவர்கள். அவர்கள் என்னைப் பார்த்ததை விட, ஜெகனை மிக உன்னிப்பாக அவதானிக்கின்றனர். அப்படிப் பார்ப்பதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை... ஏனெனில் ஜெகன் நமது கிராமத்து மண்ணில் மட்டுமல்ல இலங்கை மண்ணுக்கே புதியவன்.

அவன் சிவலை தான்... சிவலையிலும் அவன், இரத்தம் போல் சிவந்தவன். ஒரு நீலப் பென்சிலை, செம்மஞ்சள் நிறத்திலானதொரு “நைலோன்” துணியால் மூடிவிட்டால் அந்த செம்மஞ்சள் நைலோன் துணிக் கூடாக அந்தக் கறுப்புப் பென்சில் எப்படித் தெரியுமோ அப்படி அவனது தோலுக்கூடாக நாடி நரம்புகள் தெரிகின்றன. செம்படையாகி முன்னோக்கி வளர்ந்திருக்கும் தலைமயிர்... ஜீன்ஸ் என்றோ களிசான் என்றோ சொல்லமுடியாததொரு கீழ்ஆடை... மிகப் பெரிய தொரு ரீசேட்... மிகவும் தடித்ததொரு

செருப்பு... காலையில் கண் விழித்து வாட்சை எடுத்து கையில் கட்டியதுதான் முதல் வேலை... எனது மனைவி ஜெகனது மாமியார் கொடுத்த ரீயை வாங்கிக் குடித்தது இரண்டாவது வேலை...!

எனது மனைவி என்னை கடைக்கண்ணால் பார்த்து சொண்டுக்குள் இலேசாக சிரித்துக் கொண்டாள். இவைகளெல்லாம் அவன் வாழ்கின்ற கனடா மண்ணின் கலாசாரங்கள். அவனது நடவடிக்கை பற்றி நான் பெரிதுபடுத்திக்கொள்ளவில்லை! யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் கருவாகி... யாழ்ப்பாணத்து மண்ணிலே பிறந்தவன்... இன்று அதே யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் அந்நியனாக நிற்கின்றான். அந்தக் கொடுமைதான் சிரட்டைக் தணலாய் எனது இதயத்தை எரிக்கிறது...?

“மாமா அங்கே பாருங்கோ ஒரு ‘வான்’ ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் நிப்பாட்டி நிப்பாட்டி வந்து கொண்டிருக்கு.” ஜெகன் என்னிடம் கேட்கிறான். நான் பாட்டொலி வந்த பக்கம் பார்வையைத் திருப்பிப் பார்க்கிறேன்.

அது வழமையாக வருகின்ற ‘பாண் வான்’ இது எனக்கு பழக்கப்பட்ட நிகழ்வு. அது பாண்வான் அந்த வானில் பேக்கரியில் செய்யப்படுகின்ற அத்தனை உணவுப்பொருட்களும் இருக்கும். பாண், பணில், கேக், கறிபணில், சங்கிலிபணில், வெட்டுப் பாண், மாஜரீன், ஜாம்... விரும்பியதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். பொதுமக்கள் பேக்கரிக்கோ கடைக்கோ அலைய வேண்டிய தேவையில்லை... நான் அந்தப் பாண் வான் பற்றி விளக்குகிறேன்.

“வீட்டிலை இருந்து கொண்டே எங்களுக்குத் தேவையானதை வாங்கலாம்... எவ்வளவு வசதி... எங்கடை நாட்டில இப்படி ஒரு ஒழுங்கு முறை இல்லை...” ஆச்சரியத்தோடு ஜெகன் கூறுகின்றான்.

“தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டம் நடந்த காலத்திலை... பாண் வாங்கிறதுக்காக விடியப் புறம் ஐந்து மணிக்கு பேக்கரிவாசலில் கியூவிலை நிண்டிருக்கிறம். அதுவும் ஒரு ஆளுக்கு ஒரு இறாத்தல் பாண் தான் கிடைக்கும். இப்ப வீட்டில இருந்தபடி தேவையானளவு பாணை வாங்கக்கூடியதாக இருக்கு. அந்தக் காலத்தை இந்தக் காலத்தோடு ஒப்பிட்டு பார்க்கின்ற போது இந்தப் பாண் வாங்கிற விஷயத்திலை பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கென்பது உண்மைதான். ஆனால் இந்த உண்மைக்கு பின்னால் உள்ள யதார்த்தமான காரணங்களையும் நாங்கள் அவதானிக்க வேண்டும்.” நான் கூறியவற்றை ஜெகன் மிகவும் அவதானமாக கேட்கிறான். ஜெகனின் முகத்தில் ஒரு கேள்விக்குறி பிரசவித்திருப்பதை அவதானிக்கின்றேன்.

“என்ன காரணம் மாமா...” அவனது மனதில் இருந்த கேள்வி வார்த்தைகளாய் பிரசவிக்கின்றன.

“ஒரு முதலாளி எப்போதும் தனது வருமானத்தைப் பெருக்குவதில் கவனமாக இருப்பானே தவிர பொதுமக்களின் நலனில் அக்கறை உள்ளவனாய் இருப்பானென்று கொள்ளமுடியாது. ஒரு பேக்கரி கூட இல்லாமலிருந்த எங்கட கிராமத்திலை இப்ப மூன்று பேக்கரிகள் இருக்கு. அதுவும் மிக வசதியான பேக்கரிகள். இந்தப் பேக்கரிகளின் பாண்

உற்பத்தியைச் சந்தைப்படுத்துவதில் பேக்கரிகளுக்கிடையே பெரும் போட்டி. தங்கள் உற்பத்திகளை சந்தைப்படுத்த முதலாளிகள் வகுத்த புதுவியூகந்தான் இந்தப் பாண் வான்கள்” ஜெகன் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் நான் தெளிவாக கூறுகின்றேன்.

“உண்மைதான் மாமா... காரணமில்லாமல் காரியமில்லை...” ஜெகன் கூறுகிறான் அவனது மனத்தில் தெளிவே பட்டிருப்பதை அவனின் மனம் பிரதிபலிக்கின்றது.

“மாமா கொஞ்ச விளாம்பழங்களை வாங்கினால் நான் கனடாவுக்குப் போகையுக்கை கொண்டு போய் பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கலாம்.” ஜெகன் தன் ஆசைகளை வெளிப்படுத்துகிறான்.

எனது மனம் ஏனோ வேதனைப்படுகின்றது. இந்த மண்ணில் பிறந்த ஜெகன் இந்த மண்ணிலே வாழ்ந்திருந்தால் அவனது பிள்ளைகள் அந்த விளாத்தி மரத்தின் கீழ் மரத்தால் விழுந்து சூடு தணியாத விளாம்பழங்களை பொறுக்கி இதே விளாத்தி மரத்தில் குத்தி உடைத்து இந்த மரத்தின் கீழ் நின்று சாப்பிட்டிருப்பார்கள். இன்று பல்லாயிரம் மயில்கள் சுமந்து சென்று தனது பிள்ளைகளுக்கு விளாம்பழங்களை அறிமுகம் செய்யப்போகின்றான்... அரசியல் வெக்கை... அவர்களின் தேசியத்தை மாற்றி விட்டது...!

“உந்த வீட்டில் குடியிருக்கும் பொம்பிளையை எனக்குத் தெரியும். நான் அவவிட்டைச் சொல்லி விளாம்பழங்கள் வாங்கித்தான்” அவனது ஆசையை நான் அங்கீகரிக்கின்றேன்.

நானும் ஜெகனும் கேற்றடியில்தான் இப்போதும் நிக்கிறோம்... சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். மீண்டும் ஒலிபெருக்கியின் ஒலி.

நாங்கள் திரும்பி வீதியின் இடது பக்கம் பார்க்கின்றோம். பாண் வான் வந்த அதே திசை... ஒலி பெருக்கி பொருத்தப்பட்ட சிறியதொரு வான் வருகின்றது...

“பழைய இரும்புப் பொருட்கள், பழைய செப்புப் பொருட்கள், பழைய கூறைச்சாறிகள், உடைந்த பிளாஸ்டிக் பொருட்கள், பழைய புத்தகங்கள், பாவித்த பற்றிகள், பாவித்த போத்தல்கள் என்பன தகுந்த விலையில் வாங்கப்படும்.” ஒலிபெருக்கியில் இவ்வாறு ஒலி பரப்பப்படுகின்றன. இக்காட்சியும், செய்தியும் எனக்குப் பழக்கப்பட்டவை. ஆனால் ஜெகனுக்கு புதியவைகள்...

“இவங்கள், பாவித்து கழித்துவிட்ட பொருட்களைத் தரச்சொல்லிக் கேக்கிறாங்களே இவங்களுக்கு இந்த பழைய சாமான்கள் எல்லாம் என்னத்துக்கு?...” ஜெகன் புரியாமல் என்னிடம் கேட்கின்றான்.

“ஒரு முதலாளி தனக்குக் கீழ் கூலியாட்களை வைத்து பழைய பொருட்களை வாங்குகிறான் என்றால் அது விளையாட்டு வேலையாக இருக்குமா? ஒரு முதலாளி தனது பணத்தை ஒரு பிரயோசனம் இல்லாமல் முதலிடமாட்டான்...”

“நீங்கள் சொல்லுறதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கு மாமா.” நான் கூறியதை ஜெகனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“பொது மக்களிடையிருந்தே மூலப் பொருட்களை வாங்கி அந்த மூலப்பொருட்களை வைத்துப் புதிய பொருட்களை உருவாக்கி, உரு வாக்கிய பொருட்களை திரும்பவும் இதே மக்களுக்குக் கூடியவிலையில்

விற்கின்ற தந்திரமிது. உடைஞ்சு போன ஒரு பிளாஸ்டிக் கதிரையை பொதுமக்களிடமிருந்து கூடினது நூறு ரூபாவுக்கு கொள்வனவு செய்வார்கள். நூறு ரூபாவுக்கு குறைந்த விலையை கேட்டாலும் உரிமையாளர் கொடுத்துவிடுவார் ஏனென்றால், முறிந்த கதிரை இனி எப்போதும் பயன்படாதென்பது உரிமையாளனுக்குத் தெரியும். முறிந்த கதிரைகளை கொள்வனவு செய்பவன் பிளாஸ்டிக் தொழிற்சாலை வைத்திருக்கும் தனது முதலாளிக்கு அனுப்பி வைப்பான். முதலாளி தனது பிளாஸ்டிக் தொழிற்சாலையில் இருந்த முறிந்த கதிரைகளை உருக்கி, தற்காலத்துக்கு ஏற்றவாறு புதிய கதிரைகளை உருவாக்குவான். முறிந்த கதிரைகளை நூறு ரூபாவுக்கு விற்பனை செய்த அதே மக்களிடம் இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு கொடுத்து புதிய கதிரைகளை கொள்வனவு செய்வான்.

இது விஞ்ஞான தொழில் நுட்பத்தை உள்ளடக்கிய வியாபாரம். நான் இப்படிக்கூறியதும் ஜெகன் அதிர்ந்து போய் ஆச்சரியத்தோடு என்னைப் பார்த்தான்.

“விஞ்ஞானத்தொழில் நுட்பம் என்ற வலையைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் அந்த வலையை தமது கைகளுக்குள் வைத்திருந்து பொது மக்கள் மீது வீசுகிறார்கள். அதைப்புரியாத பாமர மக்கள் அந்த வலைக்குள் சிக்கித் தவிக்கிறார்கள். இதுதான் இன்றைய உலகம்...” “ஜெகன் கண்ணிமைக்காமல் என்னை பார்க்கிறான்”

“ஜெகனையும் கூட்டிக்கொண்டு சாப்பிட வாருங்கோ.” உள்ளே இருந்த எனது மனைவி குரல் கொடுக்கின்றாள். நானும் ஜெகனும் கேற்றடியில் இருந்து வீட்டுக்குள் செல்கின்றோம்.

நானும் ஜெகனும் குளித்துவிட்டு, எனது மனைவி ஜெகனுக்காக அப்பம் சுட்டு வைத்திருந்தாள். அதனையும் சாப்பிட்டு விட்டு சாவகாசமாய் என்னிடமிருந்த ஒரு அல்பத்தை இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அது ஒரு கிழட்டு “அல்பம்” அதில் எண்பத்தி மூன்று இனக்கலவரத்தில் இறந்து போன ஜெகனின் தாயாரின் இளமைக்காலப் புகைப் படங்கள் இருந்தன. அவைகளை அவன் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சனி. ஞாயிறு தவிர்ந்த ஏனைய நாட்களில் எனது வீட்டில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அதிகாலை எழுந்து நேரத்தைப் பார்த்தபடிதான் தங்களது கடமைகளை மேற்கொள்வார்கள் ஏனெனில் எல்லோருமே அவரவர் தொழில்களுக்காக வீட்டிலிருந்து எட்டு மணிக்குப் புறப்பட வேண்டியவர்கள்... இன்று சனிக்கிழமை. லீவுநாள். மணிக்கூடோ, நேரமோ ஒருவருக்கும் தேவைப்படவில்லை.

காலை பத்துமணியிருக்கும்... வீதியில் பெரும் ஆரவாரம். பொதுமக்களின் நடமாட்டம்... வழமைக்கு மாறான சூழ்நிலை வீட்டிலுள்ள அனைவருமே கேற்றடியில் வருகின்றோம். எமது வீட்டுக்கேற்றடியில் இருந்து கல்லெறி தூரத்தில் ஒரு “றைக்கர்” அதுவும் பெட்டி இணைக்கப்பட்ட “றைக்கர்” அந்தப் பெட்டியின் நடுவில் ஏறத்தாழ ஒன்றரை மீற்றர் உயரமான தொரு ஆணின் உருவப் படம் அந்தப்படம் வலது கையை உயர்த்தியபடி மாலையுடன் முழுமையாக தமிழர் கலாசார உடைகளுடன் காணப்படுகின்றது.

அந்தப் படத்தில் உள்ளவர் இப்பகுதிக்குரிய தேசியப் பேரவை உறுப்பினர் சுந்தரபாலன்... இவரை வயதில் முதிர்ந்தவர்கள் “பாலன் ஜயா” என்றழைப்பர். இளம்வயதுக்காரர் பாலன் அண்ணா என்றழைப்பர்.

இந்த மாதக் கடைசியில் தேசியப் பேரவைத் தேர்தல் நடைபெறவுள்ளது. அதற்கான தேர்தல் பிரசாரம்தான் இந்த ஊர்வலம்...

கடந்த இரண்டு தடவைகளும் சுந்தரபாலனே இப்பகுதிக்குரிய தேசியப் பேரவை உறுப்பினராக இருந்தவர். இப்போது மூன்றாவது தடவையும் முயற்சி செய்கின்றார். சுந்தரபாலன் நிச்சயமாக வெல்வார் அதில் சந்தேகம் இல்லை.

“றைக்கருக்கு” முன்னல் பத்தோ பதினைந்து வாலிபர்கள் கைகளை உயர்த்திக் கோசம் போடுகின்றனர்.

“தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வன் பாலன் அண்ணா”

“தமிழ் மக்களின் தானைத் தலைவன் பாலன் அண்ணா”

“தமிழ் மக்களின் இரட்சகன் பாலன் அண்ணா”

“தமிழ் மக்களின் காவல் அண்ணா”

“சொன்னதைச் செய்வார் பாலன் அண்ணா”

“செய்யக்கூடியவற்றையே சொல்லுபவர்

பாலன் அண்ணா”

தேர்தல் பிரசாரம் சிறுகச்சிறுக எங்கள் கேற்றை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. இந்த ஊர்வலத்தின் உள்ளடக்கத்தை ஜெகனால் புரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை கண்களை அகலத்திறந்து ஆச்சரியத்தோடு அந்த ஊர்வலத்தை பார்க்கின்றான்...

“முதல் வானில் வந்தவை பாண் வியாபாரிகள். அடுத்த வானில் வந்தவை பழைய பொருட்கள் வாங்கிற வியாபாரிகள். இப்ப “றைக்கரலை” வந்திருக்கிற இவையள் என்ன வியாபாரம் செய்கின்றவர்கள் மாமா...” ஜெகன் என்னிடம் கேட்கிறான்.

முதல் இரண்டு வான்களில் வந்த வியாபாரிகளோடு இப்போது “றைக்கரலை” வந்திருக்கின்ற இவர்களையும் ஒப்பீடு செய்து தான் ஜெகன் இப்படி என்னிடம் கேட்கிறான் என்பதை புரியாமலில்லை.

நான் மௌனமாக அவனைப்பார்த்துச்சிரிக்கிறேன்! “என்ன மாமா சிரிக்கிறியள்” ஜெகன் கேட்கிறான். “நீங்கள் சொன்னது சரி”

முதலில் வந்தவர்கள் பாண் வியாபாரிகள். உள்ளூர் வியாபாரிகள்... அடுத்த வானில் வந்தவர்கள்... பழைய அபாருட்களை வாங்கும் வியாபாரிகள்... இவர்கள் தலைநகரைத் தளமாகக் கொண்ட வியாபாரிகள்.

“றைக்கரலை” வந்திருக்கிற இவர்களும் வியாபாரிகள் தான். தேசியத்தைத் தளமாகக் கொண்ட... அரசியல் வியாபாரிகள். நான் இப்படிக்கூறியும் ஜெகன் வாய்விட்டு சிரிக்கின்றான்.

“நமது மண்ணிலுள்ள அரசியல்... நமது மக்களுக்கான அரசியலாக இருந்திருந்தால் ஜெகனைப் போன்றவர்கள் இந்த மண்ணிலே வாழ்ந்திருப்பார்கள்.”

எனது மனப் பொக்கணைக்குள்ளிருந்து இப்படியொரு குரல் கேட்கின்றது...?...!

நமது மண்ணில் “நபஞ்சக அரசியலை” தெரிந்து கொண்ட ஜெகன் சிரிக்கிறான்...

நமது மண்ணில் “நபஞ்சக அரசியலை” அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்து கொண்ட எனது மனம் அழுகின்றது...

ஊர்வலம் நமது கேற்றைத் தாண்டி போய்க்கொண்டிருக்கின்றது.

நூல் விமர்சனம்

நறுக்காக

சில

வார்த்தைகள்

மொழிவரதனின்

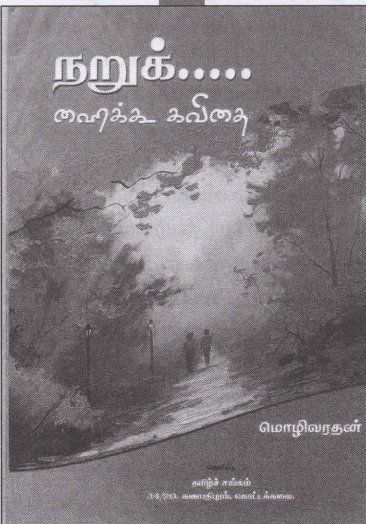
“நறுக்”

கவிதைத் தொகுதியை

முன்வைத்து

நறுக்.....

ஹைக்கூ கவிதை

கு.கவாமணி

மொழிவரதன் அவர்கள் நன்கு அறியப்பட்ட ஈழத்து இலக்கிய ஆளுமைகளுள் ஒருவர்; சிறுகதை, குறுநாவல், கவிதை என பல்துறைப் படைப்பாளி. அவரின் அறிகை ஆற்றல் அவரது படைப்புகளில் தெட்டெனத் தெரிய வரும். கல்விப் பணிப்பாளர் பதவி நிலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருப்பவர். இதற்குச் சான்றாதாரமாக அண்மையில் வெளிவந்திருப்பது ‘நறுக்’ எனும் ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுதி.

‘நறுக்கு’ என்பது சிறு துண்டைக் குறிப்பது. ஹைக்கூ கவிதை வடிவம் ஒரு துண்டைத் தாளில் அல்லது ஓலையில் எழுதப் படக்கூடிய கட்டமைப்பு உடையது. ஜப்பானில் வேர் கொண்ட ஹைக்கூ கவிதை மரபு இன்று உலகம் பூராகவும் பிரபலம் அடைந்துள்ளது. ஹைக்கூ கவிதை மரபின் வரலாற்று நாயகர்களாகவும் புலமையாளர்களாகவும் பாஷோ, பூஸன், இஸ்ஸா, ஷிகி ஆகிய நால்வரும் குறிப்பிடப்படுவர். இவர்கள் வளர்த்தெடுத்த கவிதை வடிவம் ஹைக்கூ என்ற பெயரினாலே அழைக்கப்படுகின்ற போதிலும் இவர்கள் நால்வரும் வெளிப்படுத்தி கவிப்பொருள்கள் வெவ்வேறானவை. இவர்கள் கவிப்பொருளின் வெளிப்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே பாஷோ, பூஸன், இஸ்ஸா, ஷிகி ஆகிய நால்வரும் முறையே ஆன்மநேயக்கவி, ஓவியக்கவி, மனித நேயக்கவி, பிரபஞ்சக்கவி என அழைக்கப்படுகின்றனர். ஹைக்கூ கவிதை வடிவத்தின் மூலம் பரந்த கவிப்பொருளை, உலகியல் அனுபவங்களைச் சித்திரமாகத் தீட்டமுடியும் என்பதே இதன் வெளிப்பாடாகும்.

ஹைக்கூ கவிதையின் கட்டமைப்பு விதிகளைப் பொறுத்த வரை, அதன் மூன்று வரிகளிலும் முறையே 5-7-5 அசைகள் என்ற ஒழுங்கில் மொத்தம் 17 அசைகளை மாத்திரமே பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் உவமை, ஒப்புமை அணிகளையோ உருவக அணிகளையோ பயன்படுத்துவதை தவிர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் பருவ

காலத்தைக் குறிக்கும் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுவர். ஹைக்கூ கவிதையில் முதல் இரண்டு வரிகளில் வெவ்வேறான விடயப் பொருட்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டு, இவை இரண்டுக்கு மிடையேயான தொடர்பு பொறி தட்டுமாற்போல மூன்றாவது வரியில் உணர்த்தப்படும்.

ஹைக்கூ கவிதை மரபின் வரலாற்றையும் அதன் அமைப்பையும் விளங்கிக் கொண்ட ஒருவராகவே மொழிவரதன் அவர்கள் இந்நூலின் ‘எனதுரை’யில் தம்மை இனங்காட்டுகிறார். “மிகச்சிக்கனமாக, மிகப் பொருத்தமான சொற்களைத் தெரிந்து இரண்டு வரிகள் கூறி மூன்றாவது வரியில் ஒரு பிரமிப்பை ஏற்படுத்துவது இவ்வடிவத்தின் ஒரு சிறப்பு எனில் தவறில்லை” என்று இவர் குறிப்பிடுவது, ஹைக்கூ வடிவம் பற்றிய இவரின் தெளிவையே காட்டுகிறது.

இந்நூலில் மொத்தம் 51 கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு கவிதையும் தனித் தனிப்பக்கங்களில் அச்சிடப்பட்டு, ஒவ்வொன்றுக்கும் சித்திரங்களும் தீட்டப்பட்டுள்ளன. ஹைக்கூ கவிதை வடிவ அமைப்பில், மூன்று வரிகளில் கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. முதல் இரண்டு அடிகளுக்குப் பின்பான மூன்றாவது வரி இவர் குறிப்பிட்டது போல பிரமிப்பையே ஏற்படுத்துகின்றன. இதற்கு உதாரணங்களாக பின்வருவனவற்றைக் கொள்ளலாம்.

இலங்கை அரசியலில்

மாறாதது ஒன்று

இனப்பாகுபாடு

காளாஞ்சி தந்தவர்

மீண்டும் விழுதி இட்டார்

தட்டில் ரூபா 100

கிழிந்த உடையை

இழுத்து தைத்தது

பட்டை

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கவிதைகளிலும் இறுதி வரியில், வாசகரின் மனங்களில் ‘நறுக்’ என்று தைக்கும் படியாக மூன்றாவது வரியை

அமைத்திருப்பது ஹைக்கூ கவிதையின் இலக்கணத் திற்கு அமைவாகவே எனலாம். இக் கவிதைத் தொகுதிக்கு “நறுக்” என்று பெயரிட்டிருப்பதும் இதனையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

மொழிவரதனின் ஹைக்கூ கவிதைகளில் பல்வேறுபாடு பொருட்கள் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளன. இவை எல்லாம் எமது வாழ்வியல் நிலைமைகளையும், எமது வாழ்வின் அவலங்களையும் அசிங்கங்களையும் உள்ளடக்குவன. அதேவேளை, மூன்றே மூன்று வரிகளில் முக்கியமான சில வரலாற்றுப் பதிவுகளையும் இக் கவிதைகள் மேற்கொள்ளத் தவறவில்லை. உதாரணமாக,

மலைகள் பிளந்திட
உள்ளே எம்மக்கள்
மீரியபெத்த துயரம்

என்ற கவிதையைப்படிக்கும் போது நெஞ்சம் கனக்கிறது.

‘மூன்று வரிகளில் ஒரு வாக்கியத்தை உடைத்துப் போட்டு ஹைக்கூ கவிதை என்ற பெயரில் இளைய சந்ததியினர் கவிதை படைக்க முனை கிறார்கள்’ என்பது தமிழில் ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதுவோர் பற்றிய ஒரு விமர்சனமாகும். இவ்விமர்சனத்தை மறுதலிக்கும் வகையில் ஹைக்கூ கவிதை களைப்படைத்த அமுதபாரதி, சு.முரளிதரன், பால ரஞ்சனி, இ.சு. முரளிதரன் போன்றோர் வரிசையில் மொழிவரதன் அவர்களையும் குறிப்பிடலாம்.

ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை மரபிலுள்ளது போல் மூன்று வரிகளிலும் முறையே 5-7-5 என தமிழில் அசைகளை அமைப்பது கடினமாயினும், தமிழில் ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதும்போது முதல் இரண்டு வரிகளிலும் தனித்தனியாக இரண்டு விடயங்களைக் கூறி மூன்றாவது வரியை முதல் இரண்டு வரிகளையும் இணைத்துப் பொருள் கொள்ளும் வகையில் அமைத்துக் கொள்வது “தமிழ்க் ஹைக்கூ”வின் சிறப்பை உயர்த்தும். எடுத்துக் காட்டாக,

கூரையில் எலிகளின்
மரதன் ஓட்டம்
புனை நித்திரையில்
என்ற கவிதையை

கூரையில் எலிகள்
மரதன் ஓட்டம்
உறக்கத்தில் புனை

என்பது போல எழுதினால். ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை மரபை அதிகம் ஒத்திருக்க முடியும்.

இது எனது சொந்தக் கருத்தே. ஒரு கவிஞனை இப்படித் தான் எழுத வேண்டும் எனப் பணிக்க முடியாது. ஆனாலும் ஹைக்கூ கவிதைகள் என்ற பெயரில் நறுக்குக் கவிதைகளையோ துளிப்பாக் களையோ எழுதுபவர்களுக்கு உதாரணக் கவிதை களுடாகவே உண்மையான ஹைக்கூ வடிவத்தை எடுத்துணர்த்த முடியும். இது மொழிவரதன், சு.முரளி தரன், இ.சு.முரளி தரன் போன்றவர்களாலேயே சாத்தியமாகும். பல்துறைப் படைப்பாளியான மொழி வரதன் அவர்கள் புதிய இலக்கிய வடிவங்களையும் கையாளவில்லர் என்பதற்கு ‘நறுக்’ ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுப்பு சான்றாக அமைந்துள்ளது.

ஐயோ! அங்கே பார்!

முய்யமுய்யன்

பற்றை மேவிக்கிடக்கும்
உன் காணியை துப்புரவாக்கு

உழுவியந்திரம் கொண்டு
உழு
மண்ணின் தன்மையறிந்து
விதை எறி
பாகல்
பயிற்றை
வெண்டி
வெங்காயம் எது விளையுமோ
அதை விளைவு செய்

இருபதடிக்கொரு
தென்னை நடு
மா, பலா, வாழையென
முக்கனித் தோட்டம்
உருவாக்கு

ஊடுபயிர் உச்ச இலாபம்
தரும்
உன்னை கொஞ்சம்
வருத்தி
மண்ணை பதப்படுத்து

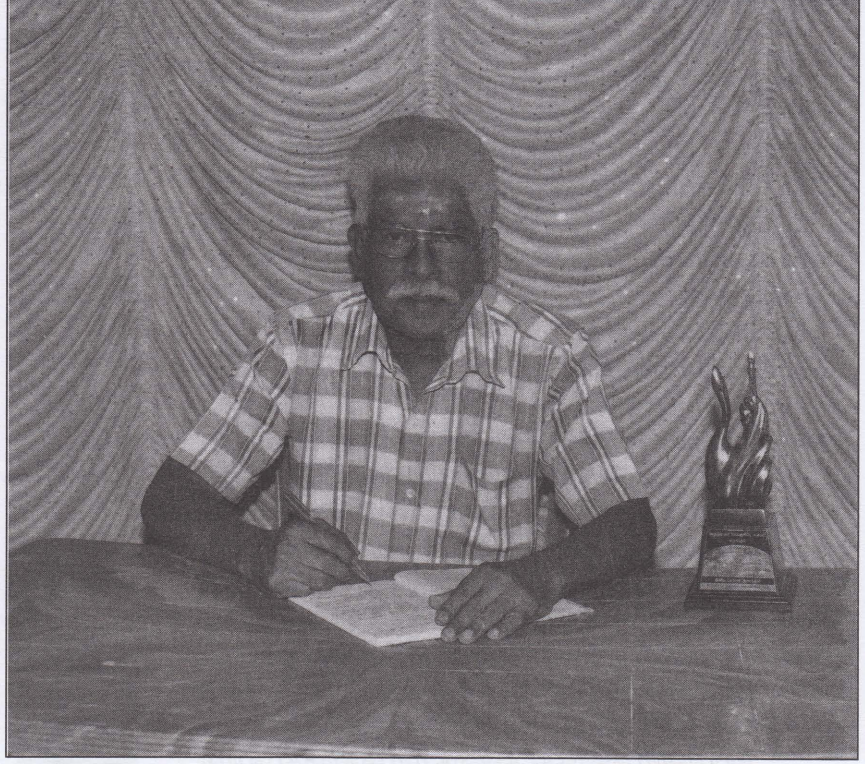
மரவள்ளி
இராசவள்ளி
கருணைக்கிழங்கு
உன் மண்ணில்
நல்லவண்ணம் எது
வருமென ஆராய்ந்து
பயிரிடு

உன் பாட்டன்
கல்லெறிந்து எல்லை
வகுத்த காணி
உனக்குத்தான்
உறுதியை எங்கே
தொலைத்துவிட்டாயா?
தேடி எடு

ஏனிந்த அிவசரமென
என்னை கேளாதே
துப்புரவு செய் காணியை
வீடு கட்டு
விவசாயம் செய்
உன் காணி உனக்கு வேண்டுமல்லவா ?

ஐயோ!
அங்கே பார்
புத்தன் இருக்க இடம்
தேடுகிறான்.

யாழ்ப்பாணம் இணுவிலை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கே.எஸ். ஆனந்தன் அவர்கள் நாவல், சிறுகதை, நாடகம், ஆய்வுக்கட்டுரை, இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய துறைகளிலே ஆற்றல் மிக்க ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர். இவரது 12 நாவல்கள் நூலுருப்பெற்றுள்ளன. 25 நாவல்களுக்கு மேல் எழுதியுள்ளார். இவரது 'தீக்குள் விரல் வைத்தால்' நாவல் 11000 பிரதிகளுக்கு மேல் விற்பனையாகி சாதனை படைத்தது. இவ்வாறு பல சிறப்புகளை உடைய கே. எஸ். ஆனந்தனின் நேர்காணலை ஜீவநதி வாசகர்களுக்காக தருகின்றோம்.

பரணி:

நீங்கள் எழுத்துலகில் அடியெடுத்து வைத்த பின்னணிச் சூழலைச் சுருக்கமாக எடுத்துக்கூறுவீர்களா?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

எனக்கு பதினாறு வயதிருக்கும் தமிழ்மாணன் கல்கண்டு இதழில் எழுதிய நாற்பது ஆயிரம் ரூபாய் எனும் துப்புறி நவீனத்தை கல்லூரியில் என் வகுப்பைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவர் தந்தார். அன்று தொடக்கம் அது போன்ற நூல்களை தேடிப்படிக்கும் ஆவல் ஏற்பட்டது. எனது வாசிப்புப்பழக்கம் படிப்படியாக வளர்ந்ததும் தினசரிகளில் வரும் கட்டுரைகளை படித்தேன். இப்படி கட்டுரைகளை நானும் எழுதினால் பத்திரிகைகளில் என்பெயரும் வரும் தானே என்ற எண்ணமே என்னை எழுதத்தூண்டியது. வீரகேசரி, தினகரன் என்ற நாளிதழ்களே அக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்தவை. எமது படைப்புக்கள் அங்கே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வில்லை. 1957 டிசம்பரில் எஸ். எஸ். சீ. பரீட்சையில் சித்தியடைந்து தொடர்ந்து எச். எஸ். சீ. யில் விஞ்ஞானப் பிரிவில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். 1958ல் இனக்கல வரத்தின்போது நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். பின்னர் ஊருக்கு வந்து எனது தாய் மாமனாருடன் கொழும்பு சென்றேன். அங்கே அவர் வேலைக்குச் சென்றதும் தனிமை. அச்சந்தர்ப்பத்தில் சில கட்டுரைகளை எழுதி கேசரிக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அவை

பிரசுரமானதும் தொடர்ந்து எழுத ஆரம்பித்தேன். யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் ஈழநாடு பத்திரிகைக்கு சில சிறுகதைகள் அனுப்பினேன். வரவில்லை. அதன் பின்னர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் எச்.எஸ்.சியில் கலைப்பிரிவில் சேர்ந்து படித்தேன். எனது எழுத்து முயற்சி தொடர்ந்தது. 1962ல் வீரகேசரி ஞாயிறு இதழில் 'அம்மா வேண்டும்' என்ற சிறுகதை வெளிவந்தது. தொடர்ந்து சிறுகதைகள் பல எழுதினேன். பல நாவல்களை வாசித்த போது நாவல் எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம். 'உறவும் பிரிவும்' என்ற ஓர் நாவல் எழுதி வீரகேசரிக்கு அனுப்பி வைத்தேன். வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியராகவிருந்த திரு K.V.S. வாஸ் அவர்கள் ஓர் கடிதம் எழுதி கதையை திருப்பி அனுப்பி யிருந்தார். தொடர் நவீனத்துக்கு ஏற்ற வகையில் இது எழுதப்படவில்லை. நீங்கள் நூலுருவில் வெளியிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என ஆலோசனை கூறியிருந்தார். எனது நண்பர்களின் உதவியுடன் நூலுருவில் வெளியிட்டேன். அதற்கு அணிந்துரை எழுதிய யாழ் தேவன் அவர்கள் 'இதில் முளை விடும் ஆனந்தன் எதிர்காலத்தில் தனக்கென ஓர் இடத்தை தக்க வைத்துக் கொள்வார்' எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவர் ஓர் நாடக ஆசிரியர், எழுத்தாளர், சங்கச் செயலாளர். அக்கூற்றுக்கு ஏற்ப எழுத்தாளர் நாவேந்தன் ஆய்வுரையின் போது, "நான் இது வரை காலமும் எனது படைப்புக்களில் வேற்று மொழிகளை கையாளாது இருந்தேன். ஆனந்தனின் நவீனத்தை படித்ததும் எனது கொள்ளையை விட்டிட்டேன். காரணம் பாத்திர

வார்ப்புக்கேற்ற வசனங்கள் ஆங்கிலத்தில் வரத்தான் செய்யும் என்பதை நிதர்சனப்படுத்தியுள்ளார்” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நூல் வெளியீடுகள் பலவற்றிற்கு சென்றிருக்கிறேன். அனேகம் யாழ்நகரத்தில் தான் நடைபெற்றன. ஓர் கிராமத்தில் முதன் முறையாக நடைபெற்ற எனது நூல் வெளியீடு பற்றி வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகள் முன்பக்க செய்திகளாக வெளியிடருந்தன.

நான் படித்த காலத்தில் ஏச்.எஸ்.சி. (தற்போது உயர்தரம்) பரீட்சையை பேராதனை பல்கலைக்கழகமே நடத்தி தங்களுக்குத்தேவையான நானூறு மாணவர்களை எடுத்துக்கொண்ட பின் இலங்கை பரீட்சை திணைக்களத்துக்கு கையளிப்பர். அவர்களே ஏச்.எஸ்.சி. சித்தியடைந்தோரை வெளியிடுவார்கள். அந்த முறையில் சித்தி பெற்றவர்கள் பல்கலைக்கழக வெளி மாணவர்களாக பதிவு செய்து கொண்டு பல்கலைக்கழகப் பரீட்சையை மேற்கொள்ளலாம். நான் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் சேர்ந்து எனது பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டேன். அங்குள்ள நூல் நிலையம் பிரசித்தி பெற்ற உலகத்தரம் வாய்ந்தது. அங்கே தேடலுக்கு ஏற்ற சூழ்நிலை, நான் ஒரு எழுத்தாளன் என்று இன்று கூறுவதற்கு களம் அமைத்து தந்தது.

பரணீ:

நீங்கள் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள இலக்கிய வகைகள் யாவை?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

ஆன்மீக விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகம், ஆய்வுக்கட்டுரைகள்.

பரணீ:

நீங்கள் அறுபதுகளிலிருந்து ஒரு நாவலாசிரியராக முகிழ்ந்துள்ளீர்கள் என அறிகிறோம். நாவலில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டுள்ளமைக்கு காரணம் யாது?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

சிறுகதைகள் சமூகத்தில் அல்லது வழிப்போக்கில் காண்கின்ற சிறு சம்பவங்களில் இருந்து தோன்றும் கருவைக் கொண்டு படைப்பது. சிறுகதையின் முடிவு வாசகனை சிந்திக்க தூண்டுகிறது. பெரும்பாலோர் வாசித்த பின் இதென்னடா முடிவில்லாமல் இடையில் நறுக்கியது போன்றிருக்கின்றது எனச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நாவல்கள் வாசகர்களிடையே ஓர் திருப்தியை ஏற்படுத்துவதாக உணர்ந்தேன். ஆகவே நாவல் எழுதுவதில் எனக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

பரணீ:

உங்களைக் கவர்ந்த நாவலாசிரியர் பற்றிக் கூறுவீர்களா?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

ஆரம்பத்தில் துப்பறியும் நாவல்கள் பிடித்திருந்தது. ஒரு காலகட்டத்தில் ஜெயகாந்தனுடைய நாவல்கள், குறுங் கவிதைகள் பிடித்திருந்தது. அகிலனுடைய சமூக, வரலாற்று நாவல்கள், சாண்டிலியனின் நாவல்கள், லக்ஷ்மியின் நாவல்கள், பார்த்த சாரதியின் நாவல்கள் மட்டுமன்றி பொதுவில் எதையும் அதாவது மஞ்சரியில் வருகின்ற மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் ராஜேஸ்ஸுமாரின், அரு.ராமநாதன் அப்படிக்கூறிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் கல்கியின் பொன்னியன் செல்வன் கொத்த மங்கலம் சப்புலின் தில்லான மோகனாம்பாள், ரா.ச. நல்லபெருமாள் எல்லோரும் எழுதியவற்றைப்படித்துச் சுவைத்தாலும் ஒவ்வொருவரின் படைப்பிலும் சில நாவல்களால் என் மனதில் அவர்களின் மீது எனக்கொரு வித ஈர்ப்பு உண்டு. ஈழத்து நாவலாசிரியர்கள் எல்லோரும் என்னைக் கவர்ந்தவைகள் என்று தான் கூறுவேன்.

பரணீ:

உங்கள் நாவல்கள் பற்றி சுருக்கமாக கூறுங்கள்?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

எனது நாவல்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பின்புலம் இருக்கும். எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாக கூற முடியா விட்டாலும் சிலவற்றைக் கூறுகின்றேன். பத்திரிகைகளில் சில பரபரப்பான செய்திகள் வரும் அவற்றைக் கொண்டு சில நாவல்கள் எழுதியுள்ளேன். “கற்பக்கிருகம்” என்று சுதந்திரனில் வெளியாகிய நாவல் rage to live என்ற பிரான்ஸ் படம் ஒன்றில் வந்த கட்டம். நானும் நண்பர் குணராசாவும் படம் முடிந்து வெளியே வரும் போது கேட்டேன். இப்படி ஒரு கதை எழுதினால் என்ன? அதற்கு அவர் இது எங்கள் பண்பாட்டிற்கு அப்பால் பட்ட விஷயம் என்றார். என் மனதில் அந்த விடயம் நெருடிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு மனித உள்எத்தில் ஏற்படும் மாறுபட்ட உணர்வுகளால் அவர்கள் நிலை தடுமாறி தடம்புரள்கின்றனர். இவற்றைக்கொண்டு கற்பக்கிருகம் கட்டினேன். இதய மலர் ஜம்பத்து மூன்று அத்தியாயங்களைக் கொண்ட நீண்ட நாவல். இந்துப் பல்கலைக்கழகமா? தமிழ் பல்கலைக்கழகமா? என்ற எமது அரசியல் வாதி களிடையே ஏற்பட்ட மோதல்களின் போது தீருகோண மலையில் தமிழ் பல்கலைக்கழகத்திற்காக ஏற்பாடுகள் தொடங்கப் பெற்றன. தமிழர் கலாசார பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கொண்ட ஓர் பல்கலைக் கழகமும், இசைக்கல்லூரி ஒன்றையும் உருவாக்கினேன். திருகோணமலையுடன், யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மலையகம் முதலிய இடங்களை தொடர்புபடுத்தி எழுதினேன். மின்சாரம் இல்லாத காலங்களில் அரிக்கேன் விளக்கிலும், இரவு பகல் என்று எழுதினேன். சுமார் முன்னூறுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைப்படித்தேன். யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி நூல்நிலையம் எனக்கு உதவியது. நான் இரவில் கண் விழித்து எழுதிக்கொண்டிருப்பேன். எனது தந்தையார் அம்மாவிடம் கேட்பார். இவன் இரவு பகலா எழுதுறான்

பிரக்கிராசி வேலையா பார்க்கிறானோ? 'நான் கேட்டும் கேளாத மாதிரி இருப்பேன்'. நாவல் சிந்தாமணியில் வெளிவந்தபோது அவர்களே முதல் வாசிப்பது யார் என்று பிரச்சினைப்படுவார்கள்.

கல்கி, கலைமகள், தீபம் சஞ்சிகைகளைப் படிப்பார் தங்களை இலக்கிய தரம் வாய்ந்த வாசகர்களாக காட்டிக் கொள்ளும் காலம். குமுதம் சஞ்சிகை இரண்டாம் தரமாகவும் நினைப்பவர்கள் சிலர். இப்படிப்பட்ட வாசகர்களை ஒன்றிணைக்க வேண்டும் என்று என் மனதில் தோன்றிய நினைவை செயலாக்க வேண்டும் என மனதில் உருவாக்கி வைத்த நாவல் 'தீக்குள் விரலை வைத்தால்'. 1970ல் சேசுவேரா பிரச்சிணையின் போது அரசியல் விடயங்களுக்கு தணிக்கை போடப்பட்டது. சுதந்திரன் கோவை மகேசனும், கவிஞர் காசி ஆனந்தனும் எனக்கு கடிதம் ஒன்றை எழுதி கைவசம் நாவல் ஏதும் இருப்பின் அனுப்பி வைக்கும்படி எழுதியிருந்தனர். காலில் காயம் பட்டு வீட்டிலிருந்த போது பாரதியார் கவிதையை படித்துக் கொண்டிருந்தேன். கைவசம் கதையில்லை வேண்டுமெனில் பத்து நாளைக்குள் அனுப்பி வைக்கிறேன் என எழுதி தீக்குள் விரலைவைத்தால் என்று தலைப்பும் போட்டிருந்தேன். அடுத்தவாரம் வந்த சுதந்திரனில் விளம்பரமே போட்டிருந்தனர். பத்து நாட்களுக்குள் கதை எழுதி அனுப்பி வைத்தேன். ஏற்கனவே என் நாவல் சுதந்திரனில் வந்த காரணத்தால் யாழ் - ஜனார்த்தனன் என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. கடைசி அத்தியாயம் வரை கதாநாயகன் பற்றிய மர்மத்தை எவருமே அறிந்திருக்கவில்லை. சுதந்திரன் வரலாற்றில் விற்பனையில் சாதனை படைத்ததாக கடிதம் எழுதியிருந்தார் மகேசன். இதனை நிரூபிக்கும் வகையில் வீரகேசரி நூலுருவில் 1972லும் 1974லும் இரு பதிப்புக்கள் வெளியிட்டனர். மொத்தம் பதினோராயிரம் பிரதிகள்

விற்பனையாகியதாக வானொலிபேட்டியில் கூறியிருந்தார் வெளியீட்டுப் பொறுப்பாளர்.

பரணீ:

உங்களுடைய நாவல்களின் உருவாக்கத்தில் நீங்கள் கவனத்திற்கொள்ளும் அம்சங்கள் எவை?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

எனது நாவல்களில் கதையம்சம், கலையம்சத்தை தவிர நாவலில் வரும் பாத்திரவார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப உரையாடல்களில் மிகுந்த கவனம் எடுத்தே எழுதுவேன். கதையின் நகர்வுகள் எனது கைவண்ணம். இவை நாவலை வாசிப்பவர்கள் மனதைக் கவர்ந்துவிடுவதாக புலவர் பார்வதிநாதசிவம் பலமுறை கூறியிருக்கிறார். கதாநாயகனோ, கதாநாயகியோ சகல குணம்சங்களும் நிறைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். இலட்சிய வாதியாக ஒரு துறையில் தன்னும் ஆளுமையுள்ள வனாக, இருக்கும் ஒருவனே கதாநாயகனாக சித்திரிப்பேன். காதலில் கூட அவனைப் பெண்கள் தொடர்வதாக இருப்பதே ஆண்மைக்கு அழகு என நினைப்பவன் நான். அதுவே என் எழுத்திலும் பிரதிபலிக்கும் வாசகர்கள் பெரும்பாலும் எதிர்பார்க்கும் இன்பியலில் என் நாவல்கள் இருக்காமல் எதிர்மறையாக இருப்பதில் கவனம் செலுத்துவேன். காரணம் இன்பமாய் முடியும் கதைகளை படித்த மறுகணமே வாசகர்கள் மனதை விட்டு மறையக்கூடும். துன்பியலில் முடியும் கதைகளை வாசகர்கள் எழுதில் மறந்து விடமாட்டார்கள். ஓர் வாசகனாய் இருந்து கண்ட உண்மை. அகிலனின் வேங்கையின் மைத்துனன் வரலாற்று நாவல் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. எனது நீண்ட நாவலான இதய மலரின் முடிவும். இதமலர் இனித்தது ஏன் என்று கதை முடிவில் வந்த ஒரு பக்க விமர்சனத்தில் இதை உணர்ந்தேன்.

பரணீ:

சமூக நாவல்களின் திடீர்த்திருப்பங்களை ஏற்படுத்துவது அவசியம் என்று கருதுகிறீர்களா?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

எனது நாவல்கள் பற்றி வாசகர்கள் எழுதும் கடிதங்களில் பாராட்டும் கூடவே திட்டியும் எழுதுவார்கள். நண்பர் குணராசா சுதந்திரன் சிறுகதைகள் நூலில் எனக்கு

மட்டுமே 'பரந்த வாசகர் பரப்பை உடையவர்.' என்ற வாக்கியத்தை குறிப்பிட்டுள்ளார். வீரகேசரி ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கடிதங்களை பாசல் செய்து அனுப்பியிருந்தது. அதில் ஒரு விடயத்தை கூற விரும்புகிறேன், சுருக்கமாக, 'தீக்குள் விரலைத்தால் நாவலால் அம்மாவிடம் செமத்தையாய் அடி வாங்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல உங்கள் நாவலும் அடுப்புக்குள் இரையானது. காரணம் அடுப்புக்குள் கறியை வைத்திருக்கிறேன். பார்த்து இறக்கு என்று கூறி அம்மா குளிக்கப்போனா. நான் படித்துக்கொண்டிருந்த சுவையில் அதைப்பார்க்கவில்லை கறி பொங்கி வெளியே கொட்டியது. அம்மா வந்து பார்த்து விட்டு முதுகில் அடித்துவிட்டு புத்தகத்தை பிடுங்கி இரண்டாகப் பிரிந்து அடுப்பில் போட்டுவிட்டார்கள்.' என்று ஓர் வாசகி எழுதிய கடிதம்.

தீக்குள் விரலை வைத்தால் திடீர் திருப்பங்கள் நிறைந்த ஓர் நாவல் நிச்சயமாக சமூக நாவல்களில் வரும் திடீர் திருப்பங்கள் வாசகர்களின் மனதில் அடுத்தது என்ன நிகழும் என்ற ஓர் ஆவலை தூண்டிவிடும். அதற்காக தேவையற்ற தழலில் அவற்றைக் கையாள்வது நம்மை நாமே குழப்பும் செயலாகும். கதையின் நகர்வைப் பொறுத்து கையாளக்கூடிய ஒன்றை அவசியம் என்று கூறமுடியாது. சந்தர்ப்ப தழ்நிலையைப் பொறுத்து திருப்பங்களை மேற்கொள்வதில் தவறில்லை என்றே கூறுவேன்.

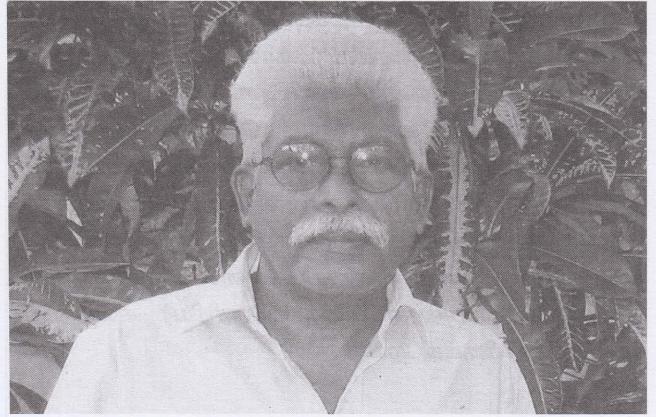
பரணீ:

"ஈழத்தில் நாவல் இலக்கியம் அவ்வளவாக வளரவில்லை" என்று சொல்லப்படுவது பற்றி உங்களின் கருத்து யாது?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

யார் சொன்னது அப்படி? மெல்லத்தமிழ் இனி சாகும். என்று யாரோ சொன்னார்கள். அதுவே கொஞ்சக் காலம் பேசு பொருளாக இருந்தது. அப்படித்தான் இதுவும். சில மேதாவிகள் தாங்கள் சொல்வதை மற்றவர்கள் பின்பற்றுவார்கள் என்று கூறியது இன்று பேசுபொருளாகி விட்டது.

இந்தியாவில் எழுத்தாளர்கள் முழுநேர எழுத்தாளர்களாக இருந்து அதையே தொழிலாக கொண்டு எழுதுகின்றார்கள். இங்கே நாங்கள் ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்தி எமது ஆத்ம திருப்திக்காக எழுதுகின்றோம். பலர் இன்று புதிதாக எழுது

கின்றார்கள். வளரவில்லை என்று எதை வைத்து கூறுகின்றார்கள்.?

பரணீ:

வீரகேசரிப் பிரசுரம், மீரா பிரசுரம் போன்ற பிரசுரங்கள் மூலம் தொடர்ச்சியாக குறைந்த விலையில் பல நாவல்கள் அன்று மக்களுக்குக் கிடைத்தன. இன்று அந்நிலைமை இல்லாமல் போனமைக்கான காரணம் என்ன?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

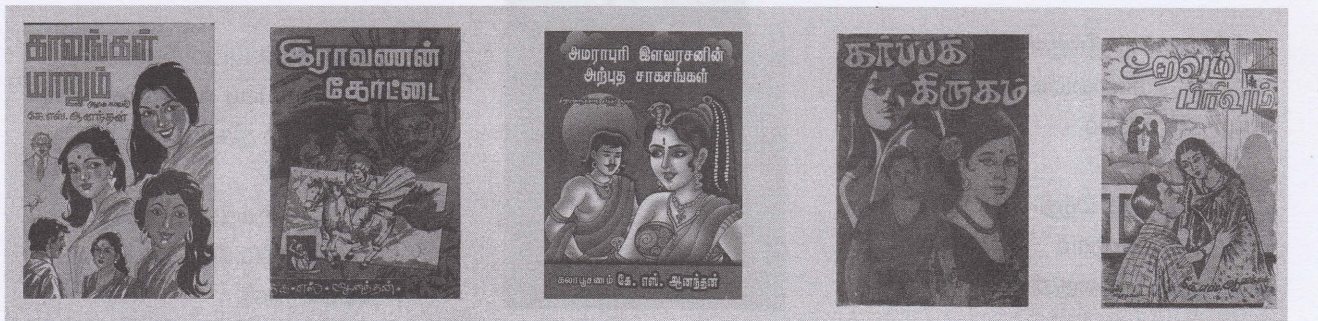
மக்களிடம் வாசிக்கும் பழக்கம் குறைந்து விட்டது முதற் காரணம். ஸ்தாபன ரீதியாக வெளியிடும் போது சந்தைப் படுத்தல் கஷ்டம் எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்காது. ஆனால் எழுதுபவர்கள் தாங்களே நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டாலும் கூடுதல் விலை கொடுத்து வாங்குவதற்கு மக்கள் வரமாட்டார்கள்.

பரணீ:

ஐனரஞ்சக எழுத்தாளர் குறித்து விமர்சிப்போருக்கு நீங்கள் ஏதும் கூற விரும்புகிறீர்களா?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

இந்தக் கேள்விக்கு பதில் கூறப் போனால் நானே ஓர் சர்சையை தோற்றுவித்தவனாவேன். காலப்போக்கில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பவே இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெறுகின்றன. இதனை உணராத விமர்சிப்பவர்கள் பற்றி நாம் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டிய தேவை இல்லை. ஆனாலும் ஒன்றைக் கூறவிரும்புகிறேன். வீரகேசரிப் பிரசுரங்கள் வெளிவந்த காலப்பகுதியில் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற விமர்சகர் ஒருவர் வெளியீட்டுப் பொறுப்பாளரை சந்தித்து சிலரது நாவல்களை மட்டும்

பெரும்பாலும் வெளியிடுகின்றீர்கள் ஏன்? சிலர் பெயரைக் கூறி அவர்களது நாவல்களையும் வெளியிடலாம் தானே என்று கேட்டராம். மக்கள் விரும்பி வாசிக்கும் நாவல்களை நாம் வெளியிடுகின்றோம். நீங்கள் கூறியவர்களின் நாவல்களை வெளியிட்டு நாம் நட்ட மடைய வேண்டுமா? எனக் கூறியதாக எனக்கே அவர் கூறியிருக்கின்றார். ஈழத்து விமர்சகர்கள் நடுநிலையில் நின்று விமர்சிப்பதில்லை என்பதை நான் ஏற்கனவே எழுதியுள்ளேன். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி யிடமே கூறியிருக்கிறேன்.

பரணீ:

இன்று நவீன வாழ்க்கை வசதிகள் ஏற்பட்டுள்ள நிலையில் மக்களிடையே வாசிப்பு பழக்கம் அருகிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்நிலையை மாற்ற முடியும் என்று எண்ணுகிறீர்களா?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

நவீன வாழ்க்கை வசதிகள் என்று நீங்களே குறிப்பிடுகின்றீர்கள். வானொலிப் பயன்பாடு தொலைக்காட்சியால் இல்லாமல் போய் விட்டது. அதேபோல இணையத்தால் பெரும்பாலும் வாசிப்பு பழக்கம் அருகி விட்டது. மாற்றம் என்பது காலப்போக்கில் ஏற்படுமா? என்பது சிந்திக்க வேண்டிய விடயம்.

பரணீ:

சிறுவர்க்குரிய நாவல்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும்?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

சிறுவர்க்குரிய நாவல்கள் அவர்கள் மனங்களை கவரும் வகையில் அமைய வேண்டும். மந்திர, தந்திரக் கதைகள், யதார்த்தமற்ற கற்பனைக் கதைகள், பேய் கதைகள் போன்றவற்றையே அவர்கள் விரும்பிப் படிப்பார்கள். இன்று தொலைக்காட்சியில் வரும் 'சுட்டி

ரீவி' சீரியல்களை சிறுவர்கள் மட்டுமன்றி பெரியவர்களும் பார்த்து ரசிக்கிறார்கள். வாசிப்பு பழக்கமுடையவர்களுக்கு எழுதும் கதைகள், சொல்லாடல், வசன நடை, கலையம்சங்கள் பொருந்தியதாக இருந்தால் கதாபாத்திரங்களின் பங்கு சிறுவர்களை கொண்டமைந்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

பரணீ:

எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள இளம்படைப்பாளிகளுக்கு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடுடைய இளம் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை நான் படிப்பதுண்டு. மூத்த எழுத்தாளர்கள் அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். பல அறிவு ஜீவிகள் தோன்ற வேண்டும். தமிழ் அன்னைக்கு கவிதை களாகவும், எழுத்துக் களாகவும் அணிகலன்கள் அமைத்து வளர வேண்டும் என்பதே எனது தாய்மையான வேண்டுகோள்.

பரணீ:

உங்களுடைய எழுத்து முயற்சிகளுக்கு உங்கள் குடும்பத்திலிருந்து எவ்வளவு தூரம் ஒத்துழைப்புக் கிடைத்தது?

கே.எஸ்.ஆனந்தன்:

ஆரம்பத்தில் எனக்கு ஒத்துழைப்பு இருந்ததில்லை. எனது படைப்புக்கள், நூல்கள் வெளிவரத்தொடங்கியதும் எல்லோரும் ஒத்துழைப்பு தந்தனர். எனது சிறிய தாயின் மகள் எனது எழுத்துக்களை பிரதி செய்து உதவினார். 1975ல் திருமணமான பின் மனைவி அப்பணியைத் தொடர்ந்தார். இன்று தான் நவீன வசதிகள் வந்து விட்டன. யாரும் ஒத்துழைக்க வேண்டிய தேவையில்லாமல் பொழுது கழிகின்றது.

மொழிவரதனின் ஹைக்கூ கவிதைகள்

அவர் இவரைத்திட்டினார்
இவர் அவரைத் திட்டினார்
மலையக மே தினம்

அந்தி வானின் தீக்குளிப்பு
மஞ்சள் காமாலையில் மக்கள்
கூரிய அத்தமனம்

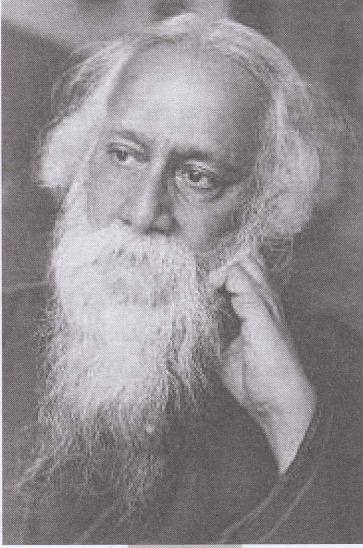
வடக்கு கிழக்கு மத்தி
பெருங்குடியினராம்
தமிழருக்கு தலைகுனிவு

பஸ் பிரயாணிகள் எல்லாம்
மூக்கை இறுக பொத்தினர்
குடா ஓயா குப்பைமேடு

காசோலையுடன் அதிபர்
கடுகெதியாய் வங்கி சென்றார்
இருபதாம் திகதி

வரவு புத்தகத்தில் அன்று
வரவின்மை இல்லை
சம்பளநாள்.

ரவீந்திரநாத் தாகூர் 1861 - 1941

இந்தியாவின் மாபெரும் புதல்வர்களுள் ஒருவர். நாடக ஆசிரியராக, கவிஞராக, பாடலாசிரியராக, புதின ஆசிரியராக, கல்வியியலாளராக, தத்துவஞானியாக இன்றுவரை நினைவிற் கொள்ளப்படுபவர். அவர் தன் இருபதாம் வயதில் 'வால்மீகி பிரதிபா' எனும் இசை நாடகத்தை எழுதினார். 'The Ideal one', 'The Golden Boat', 'Gitanjali', 'Wreath of Songs', 'The Flight of Cranes' போன்றவை அவரது புகழ்வாய்ந்த கவிதைத் தொகுப்புகளாகும். தொடர்ந்து இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான பாடல்களை எழுதி, வங்க இசையில் ஒரு பாணியாக, அவரது பெயர் சூட்டப்பட்ட 'ரவீந்திர சங்கீதத்தை' படைத்தார். அவர் தன் சொந்தக் கவிகளின் தொகுப்பாகிய 'கீதாஞ்சலி'யை வங்க மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்த்து, 1913ல் நோபல் பரிசை வென்றதன் மூலம் அப்பரிசை வென்ற முதல் இந்தியராக பெருமை பெற்றார். அவரது சிறுகதைகள், நாவல்கள் வங்க மொழியில் பெரும் இடத்தைப் பெற்ற பெருமைக்குரியன. மட்டுமன்றி, பங்களாதேஷ் நாட்டின் 'அமர் ஷோனார் பாங்களா', இந்தியாவின் 'ஜனகன மன' என இரண்டு நாடுகளின் தேசியகீதங்களை எழுதிய ஒரே கவிஞரும் கூட. தன் அறுபதாம் வயதில் ஓவியம் பக்கமாகத் தன் கவனத்தைத் திசைதிருப்பி அதிலும் முத்திரையைப் பதித்தவர். 'சாந்தினி கேதனில்' விஸ்வபாரதி' பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவி, ஒரு கல்வியாளராக தன்னை உலகுக்கு இனம் காட்டியவரும் கூட. அவரது சிறுகதைகளும், புதினங்களும் வங்க இலக்கியத்தின் கணிசமான இடத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கின்றன. இது அவரது அன்பு, நம்பிக்கை, நல்லிணக்கம், மனிதாபிமானம் நிரம்பிய எழுத்துக்கு உதாரணமாய்க் கொள்ளத்தக்க ஒரு சிறுகதையாகும். உலக அரங்கிற்குள் இந்தியாவைக் கொண்டு சென்ற மாமனிதர் தாகூரின் மீது கொண்ட பற்று நான் படித்து ரசித்த அவரது இக்கதையை மொழிபெயர்க்கிற ஆசையை எனக்குத் தந்தது.

என் பிரபுவே, அந்தக் குழந்தை

1.

தன் எஜமானின் குடும்பத்துக்குச் சேவகம் புரிவோனாக ரைச்சரன் வந்தபோது அவனுக்கு வெறும் பன்னிரண்டு வயதுதான். எஜமானது சாதிதான் அவனதுமாயிருந்தது. எஜமானது சின்ன மகன் அனுகுல்லைப் பராமரிக்கின்ற பொறுப்பு ரைச்சரனுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தது. ரைச்சரன் கைப்பிடியிலிருந்து பெரியவனாகி, பள்ளி செல்லும் வயதுக்கு எஜமானது மகன் வந்தான். பாடசாலையிலிருந்து கல்லூரி, கல்லூரியைத் தொடர்ந்து சட்டக்கல்வி கற்று ஒரு நீதிபதியானான். திருமணமாகிறவரை ரைச்சரன் மட்டுமே அவனது பணிகளை சிரமேற் கொண்டு செய்து வந்தான்.

புது எஜமானி வந்ததும் ரைச்சரன் தன் எஜமானர் ஒருவரன்றி இருவர் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். அவனது எல்லாக் கண்காணிப்புகளும் எஜமானி கைக்கு மாறிற்று. நாளடைவில் அனுகுல்லுக்கும் ஒரு மகன் பிறந்தான். மாறாத கவனத்தோடு

மூலம்: ரவீந்திரநாத் தாகூர்

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு: கிகிறாவ ஸுஸைவரா

ரைச்சரன் குழந்தையைக் கண்காணித்து வந்தான். குழந்தையோடு அவன் விளையாடினான். மழலை மொழி பேசினான். குழந்தையை மகிழ்விக்கப் பலதும் செய்தான் அவன்.

குழந்தை தவழத் தொடங்கி வாசலண்டை போய் நின்று சிரிக்கத் தொடங்கிற்று. ரைச்சரன் ஓடிச் சென்று வீழ்ந்துவிடாமல் பிடிப்பான் குழந்தையை. விளையாட்டாய்க் கூச்சல் போட்டுக் குதூகலிக்கும் அது. எஜமானியைப் பார்த்து ரைச்சரன் பெருமிதத் தோடு சொல்வான் "அம்மணீ! இவன் ஒருநாள் நீதிபதியாய் வருவான் பாருங்கள்..."

புதுப்புது விடயங்கள் நடந்தேறின. குழந்தை நடைபழகும் வயதில் வந்து நின்றபோது, ரைச்சரன் அதை தன் வாழ்வின் முக்கிய தருணமாய்க் கொண்டாடினான். குழந்தை தந்தையை "பாபா" என்றும், தாயை "மம்மா" என்றும், ரைச்சரனை "ச்சன்னா" என்றும் கொஞ்சியழைத்தது. ரைச்சரனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை என்றானது. முழு உலகுக்கும் அவன் குழந்தை

சம்பந்தப்பட்ட அச்சேதிகளை குதூகலத்தோடு எத்தி வைக்கத் தலைப்பட்டான்.

காலங்கள் நகர ஆரம்பிக்க, ரைச்சரனுக்குத் தன் திறமையை பலவழிகளில் காட்ட வேண்டியும் ஆனது. குதிரையின் பாத்திரம் பூண்டான் அவன். குத்துச்சண்டைகளும் மல்யுத்தங்களும் புரிந்தான். போட்டிகளில் தோற்றுப்போய் அழுவதாய் பாசாங்கு செய்தான்.

பத்மா நதிக்கரையோர மாவட்டமொன்றுக்கு மாற்றல் கடிதமொன்றைப் பெற்றான் அனுகுல். கல்கத்தா வழியே பயணப்படுகையில் தன் குழந்தைக் காய் விளையாட்டு வண்டியொன்றும், பட்டாடைகளும், தங்கச்சரிகையிட்ட தொப்பிகளும் தங்கக் கைச்சங்கிலிகளும் மாலைகளும் என ஏராளமான பொருட்கள் வாங்கிக் கொண்டான். வெளியே குழந்தையைக் கொண்டு போகிறபோதெல்லாம் இவற்றையெல்லாம் குழந்தைக்கு அணிவித்துப் பெருமிதப்பட்டான் ரைச்சரன்.

மழைக்காலம் வந்தது. மழை கூடிக்கொண்டே போனது நாளாக ஆக. பசி கொண்ட பத்மா நதியின் நீரோட்டம் பெரும் பாம்பைப் போல மனைகளை, கிராமங்களை, பயிர்நிலங்களை, உயரமாய் நீண்டு வளர்ந்திருந்த புற்றரைகளை, கரையோர மணற்றரையில் வேரூன்றியிருந்த சவுக்குத் தோப்புகளை விழுங்கித் தீர்த்துப் போய்ட்டம் போட்டது. அவ்வப்போது நதிக்கரையோரமே வெடிக்கிறாற்போல பெரும் இரைச்சல் எழுந்தது. தீரா மழையின் கர்ச்சனை தொலை தூரம் வரை கேட்டது. அலையோ அதிவேகமாய் எதையெதையோ அள்ளி வந்து போட்டுப்போனது.

ஒருநாள் அந்திப் பொழுதொன்றில் மழை சற்று ஓய்வாரம்பித்திருந்தது. மேகம் சூழ்ந்து கிடந்ததில் குளிராய் இருந்தது நாள் முழுக்க. ரைச்சரனின் சின்ன அரசன் அப்படியொரு நாளில் வெறுமனே சோம்பியிருக்கப் பிரியம் கொள்ளாத தில், விளையாட்டு வண்டியில் தன்னை ஏற்றிக் கொண்டு வெளியே கிளம்ப வற்புறுத்தவே அங்ஙனம் போக வேண்டியதாயிற்றுரைச்சரனுக்கு. நதிக்கரையோரங்களில் நெல்வயல்கள் வழியே வண்டியை இழுத்துக் கொண்டே பயணித்தான் குழந்தையுடன். வயல்வெளிகளில் எவரையும் காணோம். சிற்றோடைகளில் எந்தப்படகுகளையும் காண்பதற்கில்லை. முகில்கள் மேற்காய் மிதப்பது தொலைவில் நீரூடே தெரிந்தது. ஆரவாரங்களின்றி அஸ்தமிக்கிற சூரியன் மெளனமாய் ஒளி சிந்திற்று பேரற்புதமாய். அந்த ஆழ்மெளனத்தைக் கிழித்துக் குழந்தையின் குரல் கேட்டது.

“...ச்சன்னா...அதோ...அங்கே...” சுட்டு விரலால் எதையோ சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டே குழந்தை அலறிற்று. சேற்றுத்தரையில் வேரூன்றி வளர்ந்திருந்த கதம்ப மரம் மலர்களால் நிரம்பி வழிந்த படி நின்றுருந்தது குழந்தை சுட்டிய திசை வழியே. கடவுளே... பேராசை சொட்டுகின்ற கண்களில் ஆசை

தேக்கிக் குழந்தை ரைச்சரனைப் பார்த்தது. ரைச்சரன் அப்பார்வையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டான். அவன் எதையும் தீர்மானிக்கும் முன்னம் தன்னை நோக்கி வண்டியை இழுத்து வந்தது குழந்தை.

ரைச்சரனுக்கு அத்தகு மாலைய் பொழுதொன்றில் முழங்கால்வரை புதையுறும் சேற்றுக்குள் நீந்தி, பூமரத்தைச் சென்றடைவதில் பெருவிருப்பம் ஒன்றும் இருக்கவில்லைதான். எனவே, அவன் எதிர்த்திசையில் எதையோ சுட்டிக்காட்டி விரல் நீட்டினான். “பார் குழந்தாய்... அதோ ஆங்கே அழகான பட்சியொன்று பாரேன்...” ஆவல் மிகைக்க, குதூகலம் கொஞ்சம் குரல் எழுப்பிக் கொண்டே வண்டியையும் தள்ளிவிட்டு குழந்தையோ மலர்கள் பூத்த கதம்ப மரம் நோக்கிப் பாய்ந்து குதித்து வந்தது.

எதிர்காலத்தில் நீதிபதியாவான் என்று விதிக்கப் பட்ட குழந்தை அல்லவா, விட்டுக்கொடுப்புகள் இன்றி பிடிவாதம் பிடித்தது. அதன் கண்களில் கவர்ச்சி மிக்க தாய் வேறெதுவும் அப்போதைக்கு இருக்கவும் இல்லை. கற்பனைப்பறவையில் அதன் கவனத்தை லயிக்கச் செய்வதில் ரைச்சரன் தோற்றுப் போனான். குட்டி எஜமானன் மனசைத் தேற்றி இறுதியாய் ஒரு முடிவுக்கு வந்து ரைச்சரன் சொன்னான், “சரி..சரி... நல்லது குழந்தாய்... வண்டியிலேயே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்... நான் அழகாய் ஒரு பூ பறித்து வருகிறேன்... தண்ணீர் அருகே எக்காரணம் கொண்டும் போய்விடக் கூடாது சரிதானே...” சொல்லிக் கொண்டே உறையும் குளிரநீருக்குள் இறங்கி, வெற்று முழங்கால் புதைகின்ற சேற்றுக்கூடாய் ரைச்சரன் கதம்பமரம் நோக்கி விரைந்தான். ரைச்சரன் போன மறுகணமே குழந்தையோ போகக் கூடாதென்று தடுக்கப்பட்ட நீர் வெளி நோக்கி நகருதலை மேற்கொண்டிருந்தது.

ஆறு சப்தித்தபடியே விரைந்தோடி நகருவதை குழந்தை ஆராதித்தது. சொல் கேளா அதன் அலைகள் ஒரு ஆயிரம் குழந்தைகளின் சிரிப்பொலிகளோடு ரைச்சரனையும் அப்பால் எடுத்துக் கொண்டே நகர்ந்தன. அவ்வலைகளது குறும்புகளில் தன்னைத் தொலைத்தது அம்மனிதக் குழந்தையின் ஆரவாரம் மிகைத்த மனம். மெல்ல வண்டியை விட்டிறங்கி, தத்தி நடந்தது குழந்தை ஆற்றை நோக்கி. தன் வழியில் பொறுக்கிய குச்சியொன்றைக் கையிலெடுத்து கரையோரம் சாய்ந்தபடி மீன் பிடிக்கவும் செய்தது அது. தன் விளையாட்டு இல்லம் நோக்கி வருகின்ற குறும்புக்கார குழந்தையை புதிர்க்குரலோசை எழுப்பி ஆற்றினது குறும்பு தேவதைகள் நமஸ்கரித்து வரவேற்றன.

ரைச்சரன் மரத்திலிருந்து கைநிறைய மலர்கள் பறித்து வந்திருந்தான். தன் உடையில் அவற்றைப் பொத்தியேந்தி, புன்னகை பூத்தபடி அவன் நடை கொண்டான். ஆனால் வண்டியை அண்மித்தபோது, அங்கே எவரும் காண்பதற்கு இருக்கவில்லை. எல்லாப் புறத்தும் தேடியலைந்தான். எவரையும் காணோம். திரும்பி மறுபடி வண்டியைப் பார்த்தான் அவன். யாரும் இல்லை.

அந்தப் படுபயங்கர

நொடிப்போதில் தன் இரத்தம்
தனக்குள் உறைவதாய் அவன்
உணர்ந்தான். இருண்ட பனிப்புகை
போல அண்டசராசரமே கண் முன்
மிதப்பதாய்த் தோன்றிற்று அவனுக்கு.
உடைந்த தன் இதயத்தின் அடித்
தளத்திலிருந்து அலறலாய்
வெடித்தது அவன் குரல்... “ஓ...
எஜமான்... எஜமான்... என் குட்டி
எஜமான்...” ஆயினும் எந்தக்
குரலும் பதிலாகக் கேட்கவில்லை,
“ச்சன்னா” என்று. குறும்பொலி
சிந்தி எந்தக் குழந்தையினதும் மறு
மொழி கேட்கவேயில்லை.
புத்துக்கம் தரும் வரவேற்புக் குரல்
நாதம் எதுவும் அங்கு ஒலிக்கக்
காணோம். ஒரு மனிதக்
குழந்தையின் மரணத்தாலெல்லாம்
பாதிப்புறாத, அதற்கெல்லாம் நேரம்
ஒதுக்க முடியாத, எதையும் கண்டு
கொள்ளாத அந்த ஆறு மட்டும் ஓடிக்கொண்டே
இருந்தது ஓயாது பொங்கும் ஓசை எழுப்பியபடி.

மாலைப்பொழுது கடக்கையில் ரைச்சரனது
எஜமானி பொறுமையிழந்து போயிருந்தாள். அவள்
குழந்தையைத் தேடி எல்லாத்திசையிலும் ஆட்கள்
அனுப்பியிருந்தாள். கைவிளக்குகளை அவர்கள்
கைகளில் ஏந்தி, பத்மா நதிக்கரைக்கு ஒருவாறாய் வந்து
சேர்ந்திருந்தனர். வயல்வெளி வழியே ரைச்சரன் அங்கு
மிங்குமாய் சூறைக்காற்றாய் “குட்டி எஜமான்... குட்டி
எஜமான்... ஐயோ என் எஜமானே...” என அலறிக்
கொண்டே விரைவதை அவர்கள் கண்ணுற்றனர்.

ரைச்சரனை அவர்கள் ஒருவாறாய் இல்லம்
கொணர்ந்து சேர்த்தனர். எஜமானி காலடியில் உடை
வுற்ற நிலையில் அவன் மண்டியிட்டுச் வீழ்ந்தான்.
அவர்கள் அவனை உழுப்பினர். பலவாறாய் கேள்வி
கேட்டனர். குழந்தையை எங்கே எப்படி கைவிட்டா
யென்று திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுத் துளைத்தனர்.
“எனக்கெதுவும் தெரியாது” என்பதைத் தவிர ரைச்
சரனிடம் சொல்ல பதில்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை.

பத்மா நதி குழந்தையை விழுங்கி விட்டதென்று
அனைவருக்கும் புரிந்தாலும், உள்ளே ஊசலாடும் ஒரு
சந்தேகமும் அனைவரிடமும் இருந்தது. அன்று அந்தி
சாயும் பொழுதில் குறவர் கூட்டமொன்று கிராமத்துள்
நுழைந்திருப்பது கண்டே அப்படியொரு சந்தேகமும்
வலுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. ஆழ்ந்த துயரத்தினுள்
திளைத்த தாய், ரைச்சரனே ஏன் குழந்தையைத் திருடி
யிருக்கக்கூடாது என ஐயமுற்றாள். ரைச்சரனை ஒரு
புறமாய் மெல்லக் கூப்பிட்டு பரிதாபம் தொனிக்கிற
குரலில் அவள் கேட்டாள்... “என் குழந்தையை
எனக்குத் திருப்பித் தந்துவிடு ரைச்சரன்... என்ன
தொகை பணம் வேண்டுமானாலும் கேட்டு வாங்கிக்

கொள்...என் குழந்தையை மட்டும் எனக்குத் திருப்பித்
தந்துவிடு...”

பதிலாய் ரைச்சரன் தன் நெற்றியை அடித்துக்
கொண்டான். வீட்டைவிட்டு வெளியேறுமாறு எஜ
மானி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டாள். தேவையற்ற
இந்தச் சந்தேகம் குறித்து அனுகுல் அவளுக்குப் புரிய
வைக்க முயன்றான்... “இப்படியொரு அநியாயத்தை
அவன் செய்வானா..?” அத்தாயின் பதில் இப்படியமைந்
திருந்தது.. “குழந்தையின் கழுத்து, காதில் நிறைய
நகைகள் இருந்தன அல்லவா.. யாருக்குத் தெரியும்...?”
அவளோடு பேசுவதற்கு அதற்கப்புறம் அனுகுலுக்கு
ஒன்றும் எஞ்சியிருக்கவில்லை.

2.

ரைச்சரன் தன் கிராமத்துக்கே திரும்பிப்
போனான். அவனது மனைவி இதுவரை காலமும்
பிள்ளைப்பேறு இல்லாதவளாய்தான் இருந்தாள்.
குழந்தை குறித்த எந்த நம்பிக்கைக் குறியீடுகளும் அவன்
வசம் இப்போதும் இல்லை. ஆயினும் அந்த வருஷ
இறுதிக்குள் அவள் கர்ப்பமுற்று ஒரு மகனைப் பெற்றுக்
கொடுத்துவிட்டு இறந்து போனாள்.

குழந்தையைக் கண்ட முதல்பார்வையிலேயே
ரைச்சரன் மகிழ்ச்சியில் பொங்கினான். தன் குட்டி
எஜமானின் இடத்தை நிரப்பவே இவன் வந்திருக்கிறான்
என அவன் எண்ணினான். விதவையாயிருக்கும் அவனது
சகோதரி வளர்த்துவந்தாள் இவன் குழந்தையை.

குழந்தை தவழ ஆரம்பித்தபோது ரைச்சரன்
மனதுள் ஒரு வித்தியாசமான உணர்வு தோன்றிற்று.
குறும்போடு சிரித்தபடி குழந்தை வாசலண்டை போய்
அவனை வழிமறித்து நின்றது. ரைச்சரன் பிடித்துக்
கொள்வான் என எண்ணி, அவன் கைப்பிடியிலிருந்து
தப்ப கெட்டித்தனமாய் சுட்டித்தனம் காட்டிற்று அது.

அதன் சைகையாகட்டும், பேச்சாகட்டும், சிரிப்பாகட்டும், அழுகையாகட்டும் அத்தனையுமே அவனது குட்டி எஜமானையே ஞாபகமூட்டிற்று ரைச்சரனுக்கு. கொஞ்சநாளாய், அவன் அழுதபோது அது கேட்ட ரைச்சரன் தன் குட்டி எஜமான் எங்கிருந்தோ எவர்க்கும் தெரியாத மரணத்தின் நிலப்பிரதேசம் ஒன்றிலிருந்து தன் அன்பினிற்கிய ச்சன்னாவைத் தொலைத்துவிட்டு அழுதரற்றுவதாய் உணர்ந்தான். விலா எயும்பை ஊடறுத்து நெஞ்சுக்கூடு வழியே ஒரு துயரம் புறப்படுவதாய் ரைச்சரன் துடித்தான்.

ரைச்சரனது சகோதரி “பாலினா” என்று இக்குழந்தையைப் பெயர்கூட்டி அழைத்தாள். விரைவில் பேசத் தொடங்கினான். குழந்தை “அம்மா”, “அப்பா” வென மழலையாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தபோது, தனக் கான புதிர் மிகத் தெளிவாய் விடுபட்டதாய் ரைச்சரன் உணர்ந்தான். தனக்கு மிகப் பழக்கப்பட்ட அம்மழலை மொழி கேட்டபோது, தன் குட்டி எஜமான் தனதில்லத் தில் மறுஜென்மம் கொண்டதாய் நினைத்தான் அவன். அதற்கான சாதகங்களை பின்வரும் மூன்று விடயங்கள் ரைச்சரனுக்கு உணர்ந்தின.

1. தன் குட்டி எஜமான் இறந்த கொஞ்சநாளில் இவன் வந்து பிறந்து விட்டான்.

2. அப்படியொரு நடுத்தர வயதில் தன் மனைவி கருத்தரித்திருக்கத் தேவையில்லை.

3. அவனது எதிர்கால நீதிபதி - குட்டி எஜமான்- நடை பேச்சு அனைத்துமே புதுப் பிள்ளையோடு ஒப்பிடுகையில் பெரிய வித்தியாசத்தில் இல்லை.

திடீரென்று ரைச்சரனது உள்மனசு அந்தத் தாயின் பயங்கரமான அந்தக் குற்றச்சாட்டையும், அதிலிருக்கும் நியாயத்தையும் மீட்டிப்பார்த்துக் கொண்டது. “தாயின் இதயம் சொன்னது சரிதான்... ஆமாம்... நான் குழந்தையைத் திருடிக் கொண்டதான் வந்துவிட்டேன்...” அவன் ஒரு நிலைப்பாட்டுக்கும் இறுதித் தீர்மானத்துக்குமான ஒரு எல்லையில் வந்து நின்றான். அவன் தனது கடந்தகாலத்தின் புறக் கணிப்புக்காய் ஆழமாய் துயருற்றான். குற்றவுணர்ச்சியில் மிகைத்தான். “ஆமாம்! நான் புரிந்த குற்றத்தின் பொருட்டு என்னையே நான் தந்திருக்கிறேன்... இக்குழந்தைக்காய் நானே உடலும், ஆன்மாவும் தந்துவிட்டேன். அதனைப் பராமரிக்கின்ற அர்ப்பண சிந்தனைமிக்க பணியாளாய் நான் இருப்பேன். ஒரு பணக்காரத் தந்தையினது மகனாய் அவனை வளர்க்கத் தொடங்கினான் ரைச்சரன். அவனுக்காய், குட்டி எஜமானது போன்று விளையாட்டு வண்டி வாங்கினான். தங்கச்சரிகையிட்ட தொப்பி கொண்டு அவனை அலங்கரித்தான். மஞ்சள் நிற இடுப்புச்சங்கிலி அணிவித்தான். தன் மனைவி விட்டுச் சென்றிருந்த தங்க நகைகளைக் கொண்டுபோய் உருக்கி இவனுக் கான நகைகள் செய்தான். அயல்வீட்டுச் சாதாரண கிராமப்புறப் பையன்களோடு அவன் விளையாடத்தர

அனுமதி மறுத்தான். இராப்பகலாய் குழந்தையோடு விளையாட இவனே தோழமை தந்தான். சிறு பையனாய் அவன் வளர்ந்தபோது, கிராமப்புறப் பையன்கள் அவனை “பிரபு” என்று அழைத்தனர். பெரியவர்களோ குழந்தையின் மீது ரைச்சரன் காட்டும் வெறித்தனமான அன்பு பற்றி வியந்தனர்.

குழந்தை பள்ளி செல்லும் வயதுக்கு வந்து நின்றது. தனக்குரிய ஒரு நிலத்தை விற்று ரைச்சரன் கல்கத்தா போனான். ஒரு சேவகனாய் இயங்க மிகப் பிரயத்தனப்பட்டு தொழில் தேடிப் பாலினாவை பள்ளிக்கூடம் அனுப்பினான். சிறந்த கல்வியும், சிறப் பான உடைகளும், அறுசுவை உண்டியும் தர வேண்டுமென்று அயராது உழைத்தான். மாறாக அவனோ பிடியளவே உண்டான். அடிக்கடி தனக்குள் ரகசியமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டான், “ஓ! என் குட்டி எஜமானே... நீங்கள் என்னை மிக நேஸித்தீர்கள் ஆதலால் நீங்கள் என் இல்லத்தில் வந்து பிறந்திருக்கிறீர்கள்... என் கவனிப்பின்மைகளால் நீங்கள் என்றும் அயர்வுற்று விடலாகாது.”

பன்னிரண்டு வருஷங்கள் இப்படியே கடந்தோடின. அந்தச் சிறுவன் நன்கு வாசிக்கவும், எழுதவும் கற்றுக் கொண்டான். பிரகாசமாயும், கம்பீரமாயும், ஆரோக்கியமாயும் அவன் தோற்றப்பொலிவு கொண்டிருந்தான். மாலை நேரங்களை அவன் தன்னை அலங்கரிக்கும் வேலைகளில் ஒதுக்கினான். பணத்தை தனக்கு வேண்டியபடி சுதந்திரமாய் செலவழிக்கத் தெரிந்திருந்தான். அன்பில் மிகைத்திருந்தாலும், ரைச்சரன் அவன் தந்தை என்பதற்கான எந்த அடையாளங்களையும் அவன் காட்டவில்லை. ஒரு சேவகனாய் மட்டுமே அவன் தோற்றம் காட்டி நின்றான். அவன் தான் இக்குழந்தையின் தந்தை என்பதையும் அவன் எவர்க்கும் சொல்லாத ரகசியமாய்ப் பேணிக்காத்தான்.

பாலினா தங்கியிருந்து கற்று வந்த விடுதி மாணவர்கள் ரைச்சரனது பட்டிக்காட்டுத்தனமான நடவடிக்கைகளைப்பார்த்து வியந்தனர். பாலினாவும் அந்த வேடிக்கைகளில் அவர்களோடு இணைந்தே இருந்தான். ஆனாலும் இந்த மென்மையான இதயம் படைத்த தந்தையின் அன்பு அவர்களது அடிமனதில் ஒரு மரியாதையையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. பாலினாவும் அப்படித்தான். ரைச்சரன் பால் மிக அன்பு கொண்டிருந்தான். கருணையில் மிகைத்திருந்தான்.

ரைச்சரன் வயோதிபம் தழுவிப் பலவீனமுற, அவன் வேலை செய்த நிறுவன உயரதிகாரி அவனது வேலையில் குறைகள் கண்டு ஏசத் தொடங்கினான். மகனது நலவு நாடி அவன் பசி தாங்கினான். அதனால் நாளாக நாளாக அவன் பலவீனமடைந்தான். தன் வேலையில் சிரத்தை காட்ட முடியாமலும் மனம் வைக்க முடியாமலும் இருந்தது அவனால். குழப்பங்களால் நிரம்பியிருந்தது அவன் மனம். மூடத்தனமான யோசனைகள் வந்து வந்து மனம் நிறைக்க எதிலும் சிரத்தையற்றிருந்தான்.

அவனது உயரதிகாரி அவனிடமிருந்து மிகை

யாய் எதிர்ப்பார்த்தான். நிலம் விற்றுப் பெற்ற காசும் கரைய ஆரம்பித்திருந்தது. மகனும் தன் உடைகளுக்காய் பணம் கேட்டு அவனைத் தொடர்ந்து வதைத்தான்.

ரைச்சரன் மனம் தேற்றிக் கொண்டான். வேலையைக் கைவிட்டு விட்டு நகர்ந்தான். பாலினாவுக்குக் கொஞ்சம் காசு கொடுத்து அவன் சொன்னான், “கிராமத்துக்குச் செல்கிறேன்... எனக்கு சில காரியங்கள் அங்கே செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஓரிரு நாட்களில் திரும்பி வருவேன்...”

அனுகுல் நீதிபதியாய்க் கடமையாற்றும் பராசெத் நகர் நோக்கிச் சென்றான் ரைச்சரன். அனுகுல் மனைவி துயரத்தில் உடைந்தே கிடந்தாள். பிள்ளைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை அத்தம்பதியினருக்கு.

நீதிமன்றம் விடுமுறை நாளொன்று அது. குழந்தைச் செல்வத்தைத் தருமென்று நம்பப்படுகின்ற ஒரு மருந்து மூலிகைத் தேடி அவர்கள் இருவரும் கடைத் தெரு வழியே ஏறியிறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் எவரதுவோ முகமன் கூறும் குரல் கேட்டு, அனுகுல் திரும்பிப்பார்த்தான். ரைச்சரன் நின்றுருந்தான். தன் பழைய சேவகனைக் கண்டு அனுகுல் மனம் பரிதாபத் தில் கரைந்தது. வினாக்கள் பல தொடுத்து இறுதியாய்ச் சொன்னான், “மறுபடி வந்து வேலையில் சேர்ந்து கொள்ளுங்களேன்...” மந்தகாசமாய்ப் புன்னகைத்த ரைச்சரன் சொன்னான், “என் எஜமானியைப்பார்த்து வந்தனங்கள் சொல்ல வேண்டும் நான் ஒரு தடவை...”

அனுகுல் ரைச்சரனை மனைவியிடம் அழைத்துச் சென்றான். மனமுவந்து அவன் வரவேற்பு எதையும் தரவில்லை. ரைச்சரன் எதையும் கண்டு கொள்ளவில்லை. கரம்கூப்பிச் சிரம் பணிந்து சொன்னான், பத்மா நதி உங்கள் குழந்தையைத் திருடவில்லை அம்மணீ... நானே திருடியிருந்தேன்...”

“...எங்கே அவன்...?” அனுகுல் ஆரவாரமாய்க் கேட்டான். “...நானே மறுதினம் நான் அவனைக் கூட்டி வருகிறேன்...” ரைச்சரன் சொன்னான்.

அன்று ஞாயிறு தினமாக இருந்தது. நீதிமன்றம் ஓய்வுநாள். ரைச்சரனை எதிர்ப்பார்த்து பாதையின் மீது கணவைத்தபடி கணவனும், மனைவியும் ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். பத்து மணியிருக்கும் பாலினாவை கையில் பிடித்தபடி அவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அனுகுல்லின்மனைவி ஒரு கேள்வியும் கேட்கவில்லை. குழந்தையை எடுத்து மடி மீது வைத்து தொட்டாள், சிரித்தாள், அமுதாள், நெற்றியிலும் தலையிலும் முத்தமிட்டாள், அவன் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தாள். குழந்தை அழகாய் இருந்தான். நல்ல உடைகள் அணிந்து இருந்தான். அனுகுல்லின் மனமும் ஏதோ ஈரப்பில் திளைத்தது.

“எப்படி நாம் நம்புவது...? ஏதாவது நிரூபணம் இருக்கிறதா?” அனுகுல் கேட்ட போது ரைச்சரன் சொன்னான், “என் களவு பற்றி கடவுள் மட்டுமே அறிவான்...அது பற்றி இவ்வலகில் வேறு யாரும் அறிய முடியாது எஜமான்...”

தன் மனைவி குழந்தை மீது காட்டிய அன்பைக் கண்டு தான் நிரூபணம் கேட்பது பிழை யென்று உணர்ந்தான் அனுகுல். நம்புவதே புத்திசாலித் தனம். ரைச்சரன் போல் கிழப்பருவத்தில் இருக்கும் ஒருவருக்கு இப்படியொரு பிள்ளை எப்படி கிடைக்க முடியும்? இதில் நம்மை ஏமாற்ற அவனுக்கு என்ன தேவை இருக்கிறது?

“ஆனால் நீ இங்கே தங்க முடியாது...” அனுகுல் சொன்னான் உறுதியாக.

“நான் வேறு எங்கே போகட்டும் எஜமான்...?” ஈரமான குரலில் கைகூப்பி கேட்டான் ரைச்சரன். “நான் வயோதிபன்..என்னை எவன் பணியில் சேர்ப்பான்...?”

“அவனை விடுங்கள்... என் குழந்தையும் அவன் இருந்தால் மகிழ்ச்சியாக இருப்பான்.. நான் அவனை மன்னித்து விட்டேன்...”

எஜமான் காலடியில் ரைச்சரன் குனிந்து மண்டியிட்டான். “எஜமான்... என்னைத் தங்க விடுங்கள்... அந்தத் தவறை நானாய்ச் செய்யவில்லை.. கடவுளே அதைச் செய்தான்...”

தன் பாவத்தின் சமையை கடவுளின் தோள்கள் மீது சுமத்துகின்ற ரைச்சரன் மீது மேலும் கோபம் கொண்டவனாய் அனுகுல் சொன்னான், “இல்லை யில்லை... உன்னை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்... இனியும் உன்னை எப்படி நம்புவது...? நீ நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தவன்.. ஏமாற்றியிருக்கிறாய்...” ரைச்சரன் அனுகுலின் காலடியில் இருந்து எழுந்து கொண்டான். “நான் அதைச் செய்யவில்லை...”

“அப்படியாயின்...யார் செய்தது...?” அனுகுல் கேட்டான். “...என் விதி...”

எந்த கற்ற மனிதனும் இத்தகு பதிலை ஏற்க மாட்டான். அனுகுல் ஆழ்ந்த அமைதியில் உறைந்தான்.

பாலினா தான் ஒரு நீதிபதியின் மகன் என்பதையும், ரைச்சரன் மகன் இல்லை என்பதையும் உணர்ந்து முதலில் கோபம் கொண்டான். தன் பிறப்புரிமைமீது ரைச்சரன் கைவைத்து விட்டதாய் கொதித்தான். எனினும் ரைச்சரன் துயரம் கண்டு பெருந்தன்மையோடு தன் தந்தையிடம் சொன்னான், “அவனை மன்னியுங்கள் அப்பா... அவனை எங்க ளோடு தங்க நீங்கள் அனுமதிக்காவிட்டால் பரவாயில்லை... அவனுக்கு ஓய்வூதியமாய் எதையாவது வழங்கலாம் தானே...”

இதைக்கேட்டு ரைச்சரன் ஒரு வார்த்தையேனும் பேசவில்லை. தன் மகனின் முகத்தை இறுதியாய் ஒரு தடவைப் பார்த்துக் கொண்டான். தன் முன்னாள் எஜமான், எஜமானிக்கு பணிவாய் வணக்கம் கூறிக் கொண்டு விடை பெற்று வெளியேறி உலகின் கோடான கோடி ஜனத்திரளள் கலந்து கரைந்து போனான்.

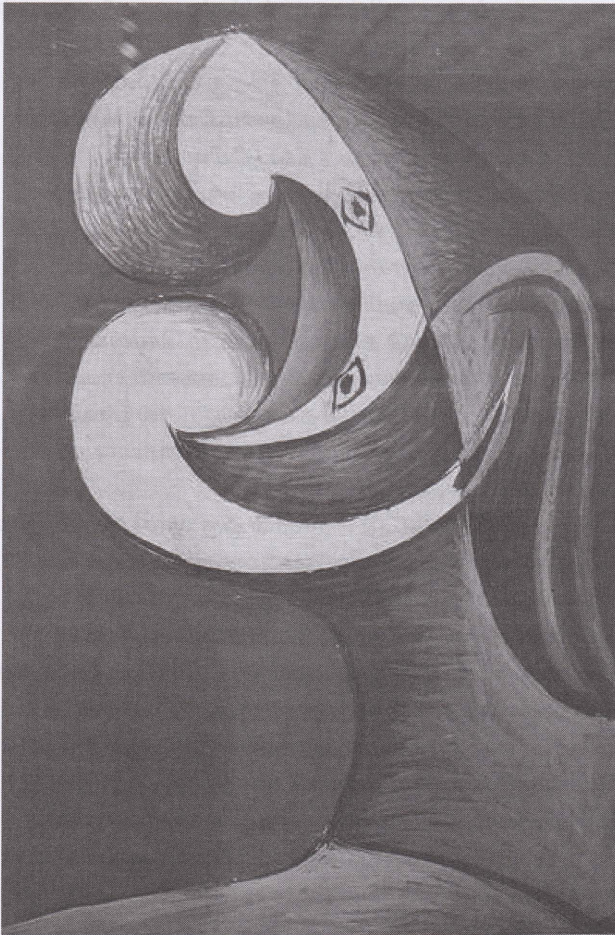
மாத இறுதியில் அனுகுல் கிராமத்துக்கு ஒரு தொகைப் பணத்தை அனுப்பி வைத்தான். ஆயினும், அந்தப்பணம் திரும்பி வந்திருந்தது ரைச்சரன் என்கிற பெயரில் அக்கிராமத்தில் எவரும் இல்லை என்கிற குறிப்போடு.

கற்பு

அவள் தனது உம்மாவோடு மெடிகல் சென்ட்ருக்குப் போயிருந்தாள். திருமணமானதிலிருந்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக சின்னச் சின்ன நோய்களுக்குக் கூட கணவருடனேயே போய் வந்த நினைவுகள் மேலிட்ட போது, கவலை பொத்துக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு. என்ன செய்வது? தவிர்க்க முடியாத நியதி.

மகப்பேற்று, குடும்பநல மருத்துவர் ஸ்ரீயானி ஏகநாயகவை சந்திப்பதற்கு பேரைப் பதிவு செய்து விட்டு உம்மாவும் மகனும் வெளிவாங்கில் அமர்ந்திருந்தனர்.

இன்னும் ஐந்து இலக்கங்கள் நகர வேண்டும்.

அதற்கு குறைந்தது ஐம்பது நிமிடமாவது எடுக்கும். டாக்டரின் அறைக் கதவின் மேலே மின்னொளி இலக்கத் தகடு பொருத்தப்பட்டிருந்தது. தங்களது இலக்கம் வருமா வருமாவென்று எல்லோரும் அப்பக்கமாக அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டனர்.

“தொஸ்தர் நோன வந்திட்டோ தெரிய மகள்...?”

“வராமெனத்தியன். ஒத்தரொத்தரா பெய்த்துப் பெய்த்துப் பூதியது தெரிப்படுகியல்லயா உம்மா...”

“மூனு காம்பரா ஈக்கி, எனக்குத் தெரீமா எதெண்டு...?”

“இது இது முன்னுக்கே ஈக்கியதுதான். நாங்க பொகோண்டியது.”

“ஆ...ஆ...”

அவள் குடும்பத்துக்கு ஒரே பெண் பிள்ளை. அவளை சீரும் சிறப்புமாக வாழ வைக்க வேண்டுமென்பது தான், இரு மூத்தசகோதரர்கள் உட்பட குடும்பத்தவர்களின் ஒரே இலக்காகவிருந்தது.

காலம் வருமுன்னே அவள் காதலில் விழுந்து விட்டாள் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதனால் பெரும் எதிர்ப்பு ஒன்றும் கிளம்பி விடவில்லை. கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு விட்டாள் என்பதே எல்லோருக்கும் சற்றே கவலையளித்தது.

ஜாம் ஜாமென்று திருமணம் நடந்தேறியது. வாழ்க்கை சந்தோஷமாகத் தொடர்ந்தது. ஓடியோடி உழைப்பதில் அவன் மகா கெட்டிக்காரன்.

ஐந்தாறு வருடத்தில் ஒன்று, இரண்டு, மூன்றாகியது.

“எங்கட ஒங்கட உம்ம வாப்பா வயஸூக்கு பொக முந்தி நாங்க புள்ளயளப் பெத்துக்கொளோணும்” அவன் ஒருநாள் வழமைபோல் சிரித்துச் சிரித்தே சொன்னான்.

“ம்... எங்கள் வளத்தது போதாத்துக்கு எங்கட புள்ளயளேம் அவங்க வளக்கோணுமா? ஜாதிக்கோட்டி” அவள் விடுவாளா?

எப்படியோ மூன்று பிள்ளைகளோடு வந்த வேகம் நின்று விட்டது.

“ஆ இருவத்தொண்டு இருவத்தொண்டு.”

உம்மா அவளைத் தட்டிச் சொன்னாள்.

இருவரும் டாக்டரின் அறையுள் நுழைந்த போது புன்சிரிப்போடு வரவேற்கப்பட்டார்கள்.

அவள் மருத்துவக் குறிப்புக்கள் அடங்கிய அந்த அட்டையை நீட்டினாள்.

டாக்டர் ஸூயாணிக்கு வருகையின் நோக்கைத் தவிர மற்ற எல்லாம் ஒரே பார்வையில் விளங்கி விட்டது.

“முனு பிள்ளயளும் வளர்ந்திருப்பாங்களே” சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

நான்காவது பிள்ளையின் தேவையாக இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் டாக்டரின் ஊகம்போலும்.

டாக்டர் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவளும் பதில் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

இப்படிப்பட்ட ஒருகேஸ் டாக்டரின் அனுபவத்தில் இதற்குமுன் வந்ததில்லை.

“உங்களுக்கு இன்னும் நாற்பது வயது கூட ஆகல்ல... ஆரோக்கியமாக இருக்கிறீங்க... அழகாகவும் இருக்கிறீங்க... ஏன் இப்படி அவசரப்படுறீங்க..?”

டாக்டர் ஆச்சரியத்தோடு தான் கேட்டார்.

“தயவு செய்து எனக்கு ஒது விசயங்க டொக்டர் அவளது கண் மடல்கள் நீர்த்துளிகளை ஏந்தின.

“சரி வெளியே போய் கொஞ்சம் யோசியுங்க. நான் திரும்பவும் கூப்பிடுறேன்”

அவர்கள் வெளியே வரும் போது டாக்டர் “டிங் டிங்” என மேசை மணியை அழுத்த, சிரிஷ்ட தாதி ஒருவர் உள்ளே நுழைந்தாள்.

மீண்டும் அவர்கள் வெளிவாங்கில் அமர்ந்து கொண்டனர், அடுத்த அழைப்பு கிட்டும் வரை.

அவளது உம்மா வாப்பாவும் அவளது கணவனின் உம்மாவாப்பாவும் இன்னும் திடகாத்திரத்துடன் இருக்கையில், அவள் மிக இளம் வயதிலேயே விதவையாகிப் போனாள்.

டெங்குக் காச்ச்சல் வடிவத்தில் விதிவரையப் பட்டிருந்தால், அதை இனியாரால்தான் தடுத்துவிடமுடியும்?

காதல், கல்யாணம், குழந்தைகள், மரணம் இப்படி எல்லாமே நினைத்துப் பார்ப்பதற்குக்கூட நேரம் கொடுக்காமல் படுவேகத்தில் நடந்து முடிந்து விட்டது அவள் வாழ்வில்.

சுமார் நான்குமாதங்கள் - இத்தா - துக்கம் அனுஷ்டிப்பில் அவள் வீட்டுக்குள்ளிருந்தபோது, துக்கம் தெரிவிக்க வந்த ஒவ்வொரு பெண்களுமே கண்ணீரைத் தான் காணிக்கையாக்கிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

இத்தா முடிந்ததும் முதல் வேலையாக டாக்டரை சந்தித்து விடவேண்டுமென்று பார்த்திருந்த வளைத் தேடிக்கொண்டு அந்தநாள் வந்தேவிட்டது.

“கொஞ்சம் வாரீங்களா?. டாக்டரின் அறையிலிருந்து வந்த அந்த நேர்ஸ் அவளை அழைத்தாள்.

மகளோடு சேர்ந்து எழுந்த தாயை செய்கை காட்டி அங்கேயே சற்று நேரம் இருக்குமாறு பணித்து

விட்டு அவளைப் பிறிதொரு அறைக்கு கூட்டிச் சென்றாள்.

டாக்டர் கேட்ட அதே கேள்விகளைத்தான் நேர்ஸும் கேட்டாள்.

டாக்டருக்கு சொன்ன அதே பதிலைத் தான் நேர்ஸுக்கும் சொன்னாள்.

டாக்டர் சொன்ன அதே ஆலோசனைகளைத் தான் அந்த நேர்ஸும் சொன்னாள்.

டாக்டருக்குச் சொன்ன அதே மாற்றுக் கருத்தைத் தான் அந்த நேர்ஸுக்கும் சொன்னாள்.

டாக்டரைப் போலவே நேர்ஸுக்கும் இது வோர் அபூர்வ அனுபவம்.

“சரி போயிருந்து இன்னும் கொஞ்சம் யோசியுங்க” நேர்ஸின் இறுதி வேண்டுகோள் இது.

“நேர்ஸ் எனத்தியன் செல்லிய?” மகளைக் கண்டதும் உம்மா ஆர்வத்தோடு கேட்டார்.

“தொஸ்ல் தரு சென்னத்தத்தான் இவாம் செல்லிய” என்றவாறு உம்மாவின் அருகே அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவள் இதையொரு பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கொள்வில்லை தான். ஆனால், பொதுவாக கணவனை இழந்தபெண்கள் இவ்விடயத்தில் நடந்து கொள்ளும் விதத்திலிருந்து தான் வித்தியாசப்பட்டு நிற்பது போலவும், அதனால் தான் டாக்டர், நேர்ஸ் மாரெல்லாம் வியப்போடு அணுகுகிறார் களென்பதும் அவளுக்கு விளங்கியது.

மீண்டும் அவளுக்கு டாக்டரின் அழைப்பு. டாக்டரின் முகம் அவளது மனமாற்றத்தை எதிர்பார்த்து நின்றது.

“இப்ப என்ன சொல்றீங்க?”

“எந்த மாற்றமுமில்ல டொக்டர்”

“எந்த மாற்றமுமில்லயா?”

“...” அவள் தலையாட்டினாள்.

“சிகிச்சை செய்தது மட்டுமல்ல ஆலோசனை சொல்றதும் எங்கபொறுப்புத்தான்.”

“அத நான் மறுக்கல்ல டொக்டர்”

“ஓ.கே. ஒங்கட பாதுகாப்புக்குத்தான் சொன்னன்.”

“மாப்புள மெளத்தான பொறகு இருக்கிறத விட எடுக்கிறது தான் எனக்கு பாதுகாப்பு” அவள் உறுதியாகச் சொன்னாள்.

ஒருமுறை நிமிர்ந்து அவள் முகத்தை மெளனமாகப் பார்த்தார் டாக்டர்.

அடுத்த கணம் அந்த அட்டையில் இன்னொரு குறிப்பெழுதி கையொப்பமிட்டார்.

“சரி இதை எடுத்துக்கொண்டு எட்டாம் நம்பர் அறைக்குப் போங்க”

அவளுடலில் பொருத்தப்பட்டுள்ள கர்ப்பத்தை சாதனம், அவளது வேண்டுகோளின்படி இன்னும் சற்று நேரத்தில் அகற்றப்பட்டுவிடும்.

மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு எட்டாம் நம்பர் அறையைத் தேடினாள் சாக்கிறா.

எடுத்துரைப்பியல் ஓர் அறிமுகம்

மொழி அடிப்படையில் ஒரு தொடர்பாடல் ஊடகமாகும். அத்தொடர்பாடல் செயற்பாட்டின் பூரணத்துவம் மொழியின் எடுத்துரைப்பு முறைமையிலேயே தங்கியுள்ளது. அவ்எடுத்துரைப்பினைப் பகுத்தாராயப் பயன்படும் துறையே எடுத்துரைப்பியல் எனப்படுகின்றது. அதாவது, “மொழியின் கையாளுகை பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுதும், அதன் தொடர்பு பூரணத்துவம் பற்றி நோக்கும் பொழுதும் மேற்கிளம்பும் ஒரு முக்கிமான அம்சம், குறிப்பிட்ட ஒரு விடயம் எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற முறைமையாகும். “அவ்எடுத்துரைப்பு” முறைமையே தொடர்பினை (communication) நிச்சயப்படுத்துகின்றது.” (சிவத்தம்பி, கா (க.ஆ), (2000) “பின்னூரை” செல்வநாயகம், வி, உரை நடைவரலாறு (மீள்பதிப்பு) ப: 144,145) அதனை அறிவியல் ரீதியாக ஆராயும் துறையே எடுத்துரைப்பியல் (Narratology) எனப்படுகின்றது.

ஆங்கிலத்தில் 'Narrative' எனப்படுவதே இங்கு எடுத்துரைப்பு எனப்படுகிறது. தமிழ்ச் சூழலில் இதனைக் குறிக்க எடுத்துரைப்பு, கதை சொல்லல், கதையுரைப்பு, சொல்லுமுறைமை, கதையாடல், வருணனை, கூற்றி

யல், உரை எனப் பல சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றுள் எடுத்துரைப்பு என்ற பதமே பெருவழக்காக வழங்கப்படுகின்றது. எடுத்துரைப்பு என்பதனைப் பலரும் புனைகதைக்குரியதாகவே பெரிதும் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால், “நேசன் (Narration) என்பது புனைகதைக்கு மாத்திரம் உரியதன்று. அது சற்று விரிந்தது. சில பாடங்களை (Subjects) எடுத்துக்கூறும் முறைமைகள் வேறு சில பாடங்களை எடுத்துக்கூறும் முறைமையிலிருந்து வேறுபடுவனவாகும்.” (மேலது: 145) அதனால் எடுத்துரைப்பு என்பதனை சொல்பவரிடமிருந்து கேட்பவருக்கு அல்லது எழுதுபவரிடமிருந்து வாசிப்பவருக்கு ஒரு செய்தியை எடுத்துச் செல்கின்ற ஒருவகையான தகவல் தொடர்புமுறை என வரையறுப்பர். மேலைப்புலத்தில் மொழியியல் மற்றும் அமைப்பியல்வாதத்தின் செல்வாக்கினால் இத்தகவல் தொடர்புமுறை, விவரித்து விளக்கும் அறிவியல்சார் கருத்தியலாகவளர்ச்சி கண்டுள்ளது. அதுவே எடுத்துரைப்பியல் எனப்படுகின்றது.

எடுத்துரைப்பியல் அணுகுமுறையின் தொடக்கப்புள்ளி ரஷ்ய உருவவியலாளர் விளாதிமிர் புரப்பின் 'Morphology of the Folk Tales' என்ற ஆய்விலிருந்து தொடங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவர் 100 ரஷ்ய நாட்டுப்புறக்கதைகளை ஆராய்ந்து அவற்றின் பொது இயல்புகளாக 31 பணிகளைக் கண்டறிந்ததோடு “கதைமாந்தர்களின் செயலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வில்லன், நன்கொடையாளர், உதவியாளர், ஓர் ஆளுக்காகத் தேடுபவளும் அவளுடைய தந்தையும், விரைந்து செயலாற்றி முடிப்பவர், தலைவன்,

போலித் தலைவன் என ஏழு பொது வகைக்குள் அவற்றைக் கொண்டு வந்தார்.” (ஜெயராசா,சபா, (2008), இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள், ப: 68,69) இம்முன்னோடி ஆய்வே பிற்கால எடுத்துரைப்பியல் கருத்தாக்கங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது.

“உலகளாவிய ரீதியில் கதையின் உருவாக்கத்தை வரையறை செய்வதில் திரும்பத் திரும்ப வரும் மூலக்கூறுகள், கரு, கதை சொல்லும் முறை ஆகியவற்றை எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது என்பது குறித்த தேடுதலாகவே எடுத்துரைப்பியல் கல்வித்துறை அமைகிறது.” (Pradl, Gordon, (1984), ERIC Clearinghouse on Reading and Communication Skills Urbana, p:IX) அதனாலேயே “எடுத்துரைப்பினுடைய ஆக்கக்கூறுகள் யாவை? என்ன வகைமையான அம்சங்கள் எடுத்துரைப்பினைச் சாத்தியப்படுத்துகின்றன என்பதற்கு எல்லாவகையான எடுத்துரைப்புகளும் ஒரு கதையினை வெளிப்படுத்துகிறது என எளிமையாக விடையளிக்கலாம்” (Jahn, Manfred, (2005), Narratology: A Guide to the Theory of Narrative, p:02) என்று கூறப்படுகிறது. இதனையே க. பஞ்சாங்கமும் “ஒரு பனுவலில் கதை இடம்பெறுவதும் அல்லது இடம்பெறாமல் போவதும் தான் எடுத்துரைப்பு அல்லாத பனுவல்களிலிருந்து எடுத்துரைப்புப் பனுவலை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாகும். இதை மற்றொருவகையில் சொல்வதென்றால் எடுத்துரைப்புப் பனுவலையும் எடுத்துரைப்பு அல்லாத பனுவலையும் எது வேறுபடுத்துகின்றதோ அதுதான் கதை” என்கிறார். (பஞ்சாங்கம், க.,(2003) நவீன கவிதையியல் எடுத்துரைப்பியல், ப:24) இதன்படி கதையே எடுத்துரைப்புப் பனுவலையும் எடுத்துரைப்பு அல்லாத பனுவலையும் வேறுபடுத்துகின்றது. எனவே, சொல்லப்படுகின்ற அல்லது வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற கதையினை எடுத்துரைப்பு இலக்கியம் எனலாம். இது பிரதி, படம், நாடகம் மற்றும் இசையரங்கு அல்லது இவற்றினுடைய இணைப்பு, உரையாடல், ஓவியம் என எதுவாகவும் அமையலாம். “தொன்மங்கள், பழமரபுக் கதைகள், புராணக்கதைகள், சிறுகதைகள், காப்பியங்கள், வரலாறு, துன்பியல் நாடகம், நகைச்சுவை நாடகம், அபிநயநாடகம், சுவரோவியங்கள், திரைப்படங்கள், செய்தி அறிக்கை, உரையாடல்கள் போன்ற எண்ணற்ற வகைகளில் எல்லா நேரமும் எல்லா இடங்களிலும் எடுத்துரைப்பானது தெளிவாக இடம்பெறுகின்ற மொழி (பேச்சுமொழி அல்லது எழுத்து மொழி), படங்கள், சைகைகள், குறியீடுகள் போன்ற பல அம்சங்களில் கட்டமைக்கப்படுகிறது” எனக் கூறப்படுகின்றது. (Roland Barthes and Lionel Duisit, (1975) New Literary History, Vol. 6, No. 2, On Narrative and Narratives, p:237) இங்கு புராணம், சிறுகதை, காப்பியம், நாடகம் போன்ற இலக்கிய வகைமை வேறுபாட்டுக்கு அவை கதைகளை வெளிப்படுத்துவதில் உள்ள முறைமை வேறுபாடே அடிப்படையாக அமைகின்றன. அதாவது, “கதைப் பாடல்கள், காப்பியங்கள், புராணங்கள், நாவல், சிறுகதை ஆகிய யாவும் உரை (Narrative) இலக்கியம்

களே. கதையைச் சொல்லவிருக்கும் தோரணை (Pattern) வேறுபாடுகளே இவற்றின் வகை வேறுபாடுகளுக்குக் காரணம். இந்தத் தோரணை வேறுபாடுகள் கதை சொல்லுபவரின் கருத்தியல் நோக்கத்திற்கு ஏற்ப அமையலாம். ஆயினும், தோரணை வேறுபாடே வகை வேறுபாட்டிற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். புராணங்கள் அற்புதச் செயல்களை அவற்றிற்கேற்பக் கூறுவன. இலட்சியங்களையும் பொதுக்குணங்கள் சார்ந்த சிக்கல்களையும் அவற்றுக்கேற்பக் கூறுவது காப்பியம். நடப்பியல் பாங்கில் நாவலின் கதை முகங்கொள்ளும்.” (சீனிச்சாமி, துரை, (2013) சிலப்பதிகாரம் : கதையும் கருத்தும், ப:100)

எடுத்துரைப்பியல் ஆய்வுகளானது பிரதானமாக இருவகைகளில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஒன்று, பனுவலின் நடையியலை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் அதன் எடுத்துரைப்பினை ஆய்வு செய்தல். இரண்டு, பனுவலின் கதைக்கரு, கதைப்பின்னல் என்பவை எவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதைக் கண்டறிவதன் மூலம் அதன் எடுத்துரைப்பினை ஆய்வு செய்தல். இவ்விருவகை நோக்கிலான ஆய்வும் சதரின் குறிப்பான், குறியம் என்ற கருத்துநிலையிலிருந்து கருக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது சதர் ஒவ்வொரு சொல்லையும் ஒரு குறி எனக்கொண்டார். ஒரு குறிக்கு இரண்டு பகுதிகள் உண்டு. ஒன்று குறிப்பான் (Signifier) மற்றது குறியம் (Signified). இதனை வடிவம், பொருள் என்று கூறலாம். எடுத்துரைப்பியலில் குறிப்பான் வெளிப்படும் முறை எனவும் குறியம் தொடர்நிகழ்ச்சி எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இங்கு வெளிப்படும் முறையை நடையியல் என்றும் தொடர்நிகழ்ச்சியை கதை என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். அதனால் எடுத்துரைப்பியல் ஆய்வுகளானது வெளிப்படும் முறை (நடையியல்), தொடர்நிகழ்ச்சி (கதை) ஆகிய இரண்டில் யாதாயினும் ஒன்றைப் பின்பற்றி மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவை முறையே நடையியல் எடுத்துரைப்பியல் என்றும் கதை எடுத்துரைப்பியல் என்றும் கூறப்படுகின்றன. (விரிவுக்கு: Jahn, Manfred, 2005) இவற்றுள் நடையியல் எடுத்துரைப்பு முற்றிலும் மொழியியல் சார்ந்தே இடம்பெறுவதால் எடுத்துரைப்பியலில் கதை எடுத்துரைப்பே பரவலான கணிப்பைப் பெற்றுவருகின்றது. கதை எடுத்துரைப்பியலின் அடிப்படை அலகுகளாக:

01. நிகழ்ச்சிகள் / கதை
02. நிகழ்ச்சிகளுக்கான வார்த்தைக் குறியீடுகள் / பனுவல்
03. எடுத்துச் சொல்லும் அல்லது எழுதும் செயற்பாடு – எடுத்துரைப்பு

என்பனவற்றைக் குறிப்பார். (பஞ்சாங்கம், 2003: 5,6) இவற்றுள் வாசகருக்கு நேரடியாக கையில் கிடைப்பது பனுவல் மாத்திரமே. “பனுவலிலிருந்து நம்முடைய மனநிலைக்கு ஏற்ப, தேவைக்கு ஏற்ப சுருக்கி எடுத்துக் கொள்ளப்படும் எடுத்துரைப்பு நிகழ்ச்சிகளே கதை எனப்படுகின்றது. மேலும், இந்த நிகழ்ச்சிகள்

அவை பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் நிகழ்ச்சிகளோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டு, கால வரிசையில் மறுவுருவாக்கம் செய்து கொள்ளப்படுகின்றன.” (மேலது: 06) எனவே, பனுவல் மொழியிலிருந்து வேறுபட்ட மொழியில் வாசகரின் தேவைக்கேற்ப சுருக்கி உரைக்கப்படும் நிகழ்ச்சிகளே கதை எனப்படுகிறது. “பொதுவாக, ஒரு பனுவலில் கதையை உருவாக்குகின்ற கூறாக நிகழ்ச்சிகள் அமைகின்றன. அடுத்தடுத்து வரக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் கதையை உருவாக்கிக் கொள்கின்றன. அல்லது நிகழ்ச்சிகளை இணைக்கின்ற எடுத்துரைப்பு களால் கதை தன்னளவில் உருவாகிக் கொள்கிறது” (பழனிவேலு, கே, 2005, கோட்பாட்டியல் திறனாய்வு, ப:71) இதனால் எடுத்துரைப்புப் பனுவல்களில் கதை மாந்தரும், நிகழ்ச்சிகளும் தவிர்க்கவியலாத கூறுகளாக அமைகின்றன.

“புனைகதை அமைப்பில் கதைப்பாத்திரங்கள் சில செயல்களை நிகழ்த்திச் செல்கின்றனர். அவர்களுடைய செயல்களும் அதனால் உருவாகும் நிகழ்ச்சிகளுமே கதையைக் கட்டமைத்துச் செல்கின்றன.” (மேலது: 75) நிகழ்ச்சிகளானது காலம்சார்ந்த தொடரொழுங்கின் அடிப்படையிலோ காரண – காரிய தொடரொழுங்கின் அடிப்படையிலோ பின்னப்பட்டிருக்கும். காரண – காரிய தொடரொழுங்கானது பெரும்பாலும் தன்னுள் காலம் சார்ந்த தொடரொழுங்கினையும் உட்கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். “கதை என்பது தொடர் நிகழ்ச்சிகளாக அமைந்திருக்கப்பனுவல் என்பது பேசுகின்ற அல்லது எழுதுகின்ற சொல்லாடலாக அமைந்திருக்கிறது.” (பஞ்சாங்கம், 2003: 06) அதாவது வாசகன் என்ன வாசிக்கின்றானோ அல்லது பிரதியிலிருந்து தனது நோக்குநிலைக்கு ஏற்ப எவற்றைப் புரிந்துகொள்கின்றானோ அதுதான் பனுவல் ஆகும். கதை எடுத்துரைப்பியலின் இறுதி அலகாக அமைவது பனுவலை உற்பத்தி செய்கின்ற செயன்முறையாகும். இதுவேஎடுத்துச் சொல்லும் அல்லது எழுதும் செயற்பாடு – எடுத்துரைப்பு எனக் கூறப்படுகின்றது. பனுவல் அமைப்பில் தொடர்பாடல் வடிவமாக வரையறுக்கப்படுகின்ற எடுத்துரைப்பானது பின்வரும் மூன்று தளங்களில் தொடர்பாடலினை சாத்தியப்படுத்தலாம்:

01. ஆசிரியருக்கும் வாசிப்பவனுக்கும் இடையிலான தொடர்பாடல். பனுவலின் அடிப்படையான தொடர்பாடலாக விளங்கும் இது புனைவு சாராத தொடர்பாடலாகும்.
02. எடுத்துரைப்பாளருக்கும் கேட்போருக்கும் அல்லது பார்வையாளருக்கும் இடையிலான தொடர்பாடல். இந்தப்படிநிலை புனைவியல் சார் இடையீடாகும் (Fictional Mediation)
03. மூன்றாவது படிநிலை பாத்திரங்களின் இயக்கம் சம்பந்தமானதாகும். இங்கு பாத்திரங்களுக்கிடையிலான தொடர்பாடல் இடம் பெறும். (Jahn, Manfred. 2005)

பனுவலின் கதையை கட்டமைப்பதிலும்

அக்கதையினை பொருள்கோடல் செய்வதிலும் இத்தொடர்பாடல்களே முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

பனுவல் ஒன்றின் கட்டமைப்பினை கண்டறிந்து கொள்வதற்கு அப்பனுவல் எடுத்துரைக்கப்படும் சூழ்நிலை பற்றியும் அதனை எடுத்துரைக்கும் குரலின் தன்மை பற்றியும் கண்டறிதல் அவசியமாகும். குறிப்பாக, ஒரு கதையின் அமைப்பினை இருகோணங்களில் அடையாளம் காணலாம். “ஒன்று, சம்பவங்களுக்கு வடிவம் கொடுத்து அவற்றை அசலான கதையாக ஆக்கும் முயற்சி. எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் விசயங்களுக்கு அர்த்தம் கொடுக்கும் தங்களுடைய முயற்சிகளில் சம்பவங்களுக்கு கதையமைப்பு என்ற வடிவம் கொடுக்கின்றார்கள். இன்னொரு கோணத்தில் கதையமைப்பு என்பது கதையாடல்களால் வடிவமைக்கப்படும் ஒன்றாகின்றது. ஏனென்றால் கதையாடல்கள் ஒரே கதையை வெவ்வேறான முறைகளில் வழங்குகின்றன. “(சிவகுமார், ஆர் (மொ.பெ), 2005, இலக்கியக் கோட்பாடு மிகச்சுருக்கமான அறிமுகம், ப:137) இதன்படி கதையமைப்பானது வாசகர்கள் படைப்பிலிருந்து அனுமானிக்கும் ஒன்றாகவே அமைகின்றது. இங்குதான் கதையின் எடுத்துரைப்பு முதன்மைப் பெறுகின்றது. “ஒரு பிரதியினை எதிர்கொள்ளும் வாசகன் கதையை அடையாளங் கண்டுணர்ந்து பிறகு அக்கதையின் குறிப்பிட்ட எடுத்துரைத்தலே அந்தப் பிரதி என்று அடையாளங் கண்டுகொள்வதன் மூலம் அதனுடைய அர்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்கின்றான். இதன்பிறகே என்ன வகையான எடுத்துரைத்தல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் அவை எவ்வகையான வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துகின்றது என்றும் வாசகன் விளங்கிக் கொள்கின்றான்.” (மேலது: 139) கதையமைப்பை கண்டறிவதன் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்று கதையாடலில் மாறுபடும் உருக்களைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதாகும். அதாவது “கதையமைப்பிற்கு ஓர் உருநிலை மாற்றம் (Transformation) தேவைப்படுகின்றது. ஒரு தொடக்கச் சூழ்நிலை, ஒருவகை எதிர்மாறான மாற்றத்தை (Reversal) உள்ளடக்கிய மாறுபாடு, அம்மாறுபாட்டைத் தனிச்சிறப்பு கொண்டது என்று குறித்துக் காட்டும் ஒரு தீர்வு இருக்க வேண்டும். கதாப் பாத்திரங்களுக்கிடையே ஓர் உறவிலிருந்து அதற்கு எதிரான உறவுக்கு நகருதல் அல்லது ஒரு பயம் அல்லது முன்னறிவிப்பிலிருந்து அதனுடைய மெய்யாக்கல் (Realization) அல்லது அதனது தலைகீழ் திருப்புதலுக்கு (Inversion) நகருதல், ஒரு பிரச்சினையிலிருந்து அதனுடைய தீர்வுக்கு, அல்லது ஒரு பொய்க் குற்றச் சாட்டு அல்லது ஒரு திரித்துக் காட்டலிலிருந்து அதை சரி செய்தலை நோக்கி நகருதல் போன்ற இணைப்போக்கு வகைகள் திருப்திகரமான கதையமைப்புக்களை உண்டாக்குகின்றன என்று சில கோட்பாடுகள் வலியுறுத்துகின்றன. இங்கு சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொரு வகையிலும் நாம் சம்பவ தளத்தில் உள்ள ஒரு வளர்ச்சி, கருப்பொருள் தளத்தில் உருநிலை மாற்றத்தோடு தொடர்புகொண்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம்.”

(மேலது: 136) இவ்வுருநிலை மாற்றத்தை விளங்கிக் கொள்ள யார் பேசுகின்றார்கள், யார் யாரிடம் பேசுகிறார்கள், யார் எப்போது பேசுகிறார்கள், யார் என்ன மொழியைப் பேசுகின்றார்கள், யார் என்ன அதிகார உரிமையோடு பேசுகிறார்கள் போன்ற கேள்விகள் துணைபுரிவதாகக் கூறப்படுகின்றது. (விரிவுக்கு: மேலது: 140-143)

பனுவலின் கதையுரைப்பவரை அடிப்படை யாகக் கொண்டு எடுத்துரைப்புச் சூழ்நிலையை,

01. தன்மை (முதல்நிலை) எடுத்துரைப்பு (First Person Narrative) : பனுவலில் இடம்பெறும் பாத்திரம் கதையை எடுத்துரைத்தல்.

02. ஆசிரியர்சார் எடுத்துரைப்பு (An Authorial Narrative) : இங்கு கதையில் இடம்பெறாத ஒருவர் (ஆசிரியர்) கதையினை எடுத்துரைத்தல்.

எனப் பிரதானமாக இரு வகைப்படுத்தலாம். இவ் எடுத்துரைப்புச் சூழ்நிலையில் வெளிப்படுத்துகின்ற எடுத்துரைப்புக்குரலின் தன்மைகளை விளங்கிக் கொள்ளவும் பனுவலின் எடுத்துரைப்பினைப் புரிந்து கொள்ள அவசியமானதாகும். பொதுவாக, ஒரு பனுவலின் எடுத்துரைப்பாளன் எந்த நிலையிலும் எடுத்துரைப்பாளனாகவே இயங்குவதாகக் கூறப்படுகிறது. அதாவது “ஒரு கதையில் எப்பொழுதுமே ஒரு கதைசொல்லி இருந்து கொண்டேதான் இருக்கிறான். ஒரு எடுத்துரைப்புப் பனுவல் ஒரு தூய்மையான உரையாடலாகவோ அல்லது ஒரு நாட்குறிப்பாகவோ இருக்கும் போதுகூட அங்கே ஒரு கதைசொல்லி இருந்து கொண்டேதான் இருக்கிறான்” (பஞ்சாங்கம், 2003: 104) அவ்எடுத்துரைப்புக் குரலின் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதனைப் பின்வருமாறு மூவகைப்படுத்துவர். (Jahn, Manfred, 2005)

1. உள்ளடக்க விடயம் : இயற்கையாகவும் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் தனக்கேயுரிய குரலில்

தனது கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்படுதலாகும். உதாரணமாக கோபம், மகிழ்ச்சி, நகைச்சுவை போன்ற வெளிப்பாடுகள்

2. அக எண்ண வெளிப்பாடு : எடுத்துரைப்பாளரது வெளிப்பாடுகளானது அவரது கல்வி, நம்பிக்கை, விருப்பம், அரசியல் மற்றும் கருத்து நிலை சார்ந்து தனது மனப்பாங்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்கள், நிகழ்வுகள், பொருட்கள் போன்றவற்றை அணுகுதல்

3. செயற்பாட்டியல் குறியீடுகள் : எடுத்துரைப்பாளர் வெளிப்படுத்தும் குறியீடுகள் வாசகரின் உணர்வுநிலை மற்றும் படிநிலைக்கு ஏற்ப அவர்களை ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைதலைக் குறிக்கும். (வாய்மொழியாக கதை சொல்லல், பொதுவாக பேசுதல் என்பன இதில் அடங்கும்)

இவ்வாறு கதையினைக் கொண்ட பனுவல்களின் அமைப்பினை ஆய்வு செய்யும் எடுத்துரைப்பியல், தனிப் பனுவல்களை ஆய்வு செய்வதைவிட பல பனுவல்களை ஆராய்ந்து அவற்றினைடையே உள்ள பொதுமைத்தன்மைகளை இனங்காணவே முயற்சிக்கின்றது. அதாவது “எடுத்துரைப்புகள் (கதைகள்) எப்படி அர்த்தம் உருவாக்குகின்றன, எல்லாவிதக் கதை சொல்லல்களுக்கும் (எடுத்துரைத்தல்களுக்கும்) பொதுவான அடிப்படை நுட்பங்கள், செயல்முறைகள் யாவை என்று பார்ப்பதிலேயே எடுத்துரைப்பியல் அக்கறை செலுத்துகின்றது. (பூரணச்சந்திரன், க, (2012) கதையியல், ப:145) இவ்வாறு கதையின் உருவாக்கத்தை வரையறை செய்வதில் திரும்பத் திரும்ப வரும் மூலக்கூறுகளைப் பற்றிய தேடுதலாக அமையும் எடுத்துரைப்பியல் கற்கை, புலக்காட்சிக்குத் தோன்றுகின்ற எடுத்துரைப்பு மூலக்கூறுகளின் பகுதிகளை நுணுகி ஆராய்வதோடு மூலக்கூறுகளின் இயக்கத்தினையும் அவற்றினுடைய தொடர்புகளையும் வரையறுக்க முயற்சிக்கிறது. ●

பேசும் இதுயங்கள்

ஆசிரியர் ஜீவந்தி.
வணக்கம் பல. ஆவணி 2016 ஜீவந்தி இதழ் கரம் கிட்டியது. வழிபாட்டு அரசியலுக்கான வணிக வார்ப்பு: கபாலி விமரிசனம் எனது கவனத்தை ஈர்த்தது. தென்னிந்திய சினிமா வரலாறு காலத்துக்கு காலம் வழிபாட்டு ஹீரோக்களை உருவாக்கி வந்துள்ளன. அந்த வகையில் மிக பிரபலமான எம்.ஜி.ஆர், கமல்ஹாசன், விஜய், அஜித் பெண்களில் நடிக்க குஷி. ராதிகா, சில்க் சமித்தா, ஹன்சிகா இப்படிக்கூறிக் கொண்டே போகலாம். இதே போல பிறமொழிகளில் அமிதாபச்சன், சாருக்கான், அமீர்கான், மம்முட்டி, ஜெயராம் என்று நீண்டு கொண்டே போகும். அடிப்படையில் இந்திய ரசிகர்கள் எதை எதிர்பார்க்கிறார்கள், அவர்களது இரசனையின் ஆரோக்கியமான பக்கம் என்ன? என்ஹெல்லாம் பார்க்கும் பொழுது அது விமரிசனத்திற்குரிய ஒன்றாகி நமக்குப்படும். வெறும் சினிமா மாயையில் வீழ்ந்து கட்சி கட்சியாகி (தனித்தனியாகி) தத்தமது கதாநாயகர்களை அளவுக்கும் அதிகமாக உணர்ச்சியுடன் பார்ப்பது பெரும்பலவீனமாகும். மாறாக அறிவு பூர்வமாக பார்த்து இறுதியில் வெற்றி பெறுவது ஒரு சில படங்களாகும். இந்த பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தும் தயாரிப்பாளர்கள் மசாலா படங்களை மிகச் சாதாரணமாகவே தயாரித்த வதிலும் வெற்றி பெறுகிறார்கள். இந்திய சினிமா ஒரு பாரிய கைத்தொழில் ஆகையால் முதலுக்கும் மேலாக எத்தனை மடங்கு அதிகமாக பெறலாம் என்பது முதலிடவருக்கான ஒரு நோக்கம் எனலாம். பட்டிமன்றம், மேடைப்பேச்சு, விஜய் கேள்வி புதில் என பொதுவான உரையாடல்கள், எடுகோள்கள், உதாரணங்கள் இப்படி இன்ன பிறயாவும் சினிமாவிலிருந்தே பெறப்படுகின்றமை அறியாமையாகும். கல்லூரி பெண்கள், ஆண்கள் மாணவர்கள் மாணவிகள் வெகுஜனங்கள் என எல்லோருமே சினிமாவையே ஒரு மாதிரியாகக் கொள்கின்றனர். என்ன மாதிரி பெண் வேண்டும்? ஆண் மாப்பிள்ளை வேண்டும் எனும் போது கூட சினிமா நடிகர் நடிகைகளே மாதிரியாகக் குறிப்பிடப்படுவது இந்திய தொலைக்காட்சிகளில் மிகச் சாதாரணமானதாகி உள்ளது. பேராசிரியர்கள், விரிவுரையர்கள் எனப் பலரும் இந்த சினிமாவின் மாய வலைக்குள் வீழ்ந்துள்ளவர்களே ஆவார். ஆனால் இந்த சினிமாவுக்குள் நுழைந்த பல நடிகைகளின் நடிகர்க்களின் தனிப்பட்ட வாழ்வு என்னவாறு உள்ளது என மறுபக்கத்தினை பார்ப்பின் நல்ல குடும்ப வாழ்வு வாழ் இணையும் இளம் தம்பதியர்களுக்கு இந்த மாதிரியான வாழ்க்கை உடையோர்களின் மாதிரி (Model) அவசியமா... என்று கேட்கத் தோன்றுகின்றது. இந்தியாவில் குறிப்பாக தென்னிந்தியாவில் சினிமா மக்களை வாழ்வை சீரழித்து விட்டது. இந்த பாலாபிஷேக நடைமுறைகள் தற்போது இலங்கையிலும் வைரஸலாக பரவி வருகின்றது. இலங்கை நல்ல ஆரோக்கியமான பல படங்களை தந்த நாடு. இந்திய சினிமா பற்றி காரசாரமான கட்டுரைகள் விமரிசனங்கள் ஜீவந்தி போன்ற இதழ்களிலும் முன் வைக்கப்படல் வேண்டும்.

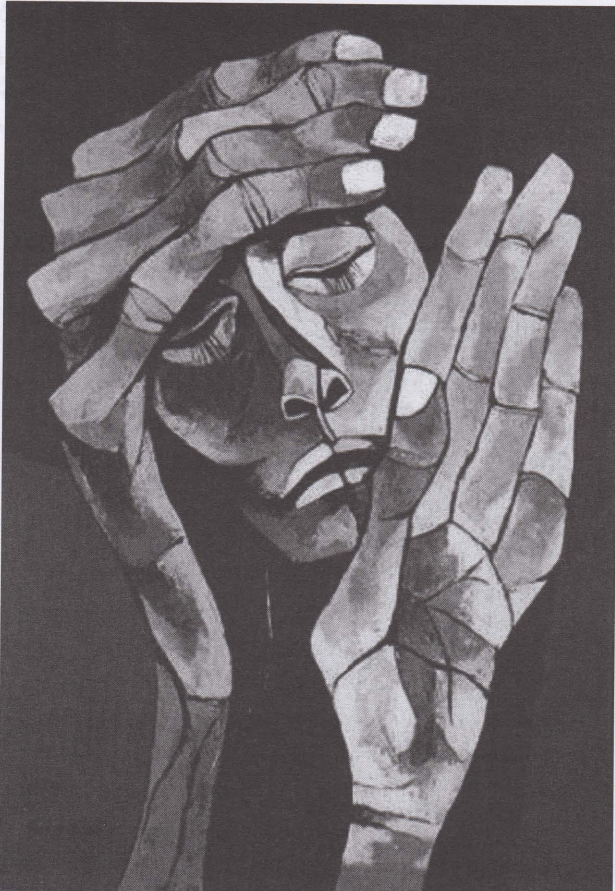
—மொழி வரதன்

அன்று சித்திரைத் திங்களின் மயக்கும் மாலை நேரம், செங்கதிரோன் குடதிசையிலிருந்து வர்ணக் கலவைகள் தூவப்பட்ட மலையடிவாரத்தில் தன்னுடைய மாலைநேர மஞ்சள் முகத்தை மறைக்க முனைகின்றான். ஞாயிறு விடுமுறையின் காரணமாக ஓய்வு நேரம் உவந்தளித்த உன்னதமான விளையாட்டு வேளை. ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், பொது மக்களும் குடும்ப சுகிதம் அந்த எழிலரங்கு மைதானத்தில் ஆரவாரமாகக் காணப்பட்டனர்.

அமைச்சர்களும் அதிதிகளும் வருகை தர இருப்பது பற்றி ஆங்காங்கே நிலை கொண்டிருக்கும் காவல்துறையினரினரதும், இராணுவச் சிப்பாய்களினதும் நடமாட்டம் கட்டியம் கூறியது.

கந்தளாய் மண்ணில் பிறந்த கண்ணியமான சாதனையாளர்கள் பலர் கௌரவிக்கப்பட இருக்கிறார்கள். Award of Excellency வழங்கி சாதனையாளர்களை கௌரவிக்க விழா எடுக்கும் அமைப்பாளர்களின் கெடுபிடிகளே அந்த மைதானம் தட்புடலாகக் காட்சியளிக்கக் காரணமாகும்.

அமைப்பாளர்களாகவும் நிகழ்வுகளுக்கான இணைப்பாளர்களாகவும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபையினரே முன்னின்று உழைத்துக்கொண்டிருந்தனர். காரணம் என்னவென்றால், அந்த எழிலரங்கின் கட்டுப்பாடு அந்த நகரசபையின் அதிகாரத்துக்குள்ளேயே அமைந்துள்ளதாம். நேரம் போகப்போக வருகை தரும் சனங்களின் சந்தடிகள் அதிகரித்தவண்ணமே இருந்தன. சுரேஷ் ஒரு நிர்வாக அதிகாரி மட்டுமல்ல, கந்தளாயின் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைக்கு நிர்வாகப்

மனச்சாட்சி

பொறுப்பாளராகவும் கடந்த இரண்டு வருடங்களாகக் கடமையாற்றி வருபவர். கந்தளாயின் நகரசபைக்குரிய முக்கிய நிறைவேற்று அதிகாரி என்ற வகையில் சுரேஷ் அந்த விழாவுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தான்.

“சுரேஷ், ... யார் அந்த மனிதன்?” எங்கேயோ கண்ட முகம், கண்டு கதைபேசிய நினைவலைகள் என் கண்களில் பட்டுத்தெறித்தன.

நான் கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் கண்ட அந்த முகம். எங்கேயோ பரிட்சயமான நபருக்குரியது என்று மட்டும் என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது. பெயர் மறந்தாயிற்று. மேடையிலே ஒரு மூலையிலே அதிதிகளுக்கு சற்று அப்பால் உட்கார்ந்து இருந்த அந்த நபரை நோக்கி வரண்ட புன்னகையொன்றை இலேசாக உதிர்த்துக் கொண்டேன். அறிந்தும் அறியாத, தெரிந்தும் தெரியாதவரைப் போல் நடந்து கொண்டேன்.

இரவு நேரம் பத்து மணியை நெருங்கியது. விழாக் கோலம் விறுவிறுப்பாக நடந்தேறியது. கௌரவிப்புக் கான பாராட்டுக்கான கூட்ட அமைப்பாளர்களின் கைங்கரியங்கள் மெது மெதுவாகக் களைகட்டியது.

சாதனையாளர்கள் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் பட்டியலிடப்பட்டிருந்தாலும் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையினரே வருகை தந்திருந்தனர். நான் நினைக்கின்றேன். அழைப்பிதழ்கள் வழங்கப்பட்டவர்களும் அழைக்கப்பட்டவர்களும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

பாராட்டு விழா படாடோபமாக பட்டாசி வெடிகளோடு நடைபெற்றது. கவிதைகளும் வாழ்த்துப் பாக்களும் பாடினார்கள். என்னையும் என் குடும்பத்தினரையும் மேடையிலிருந்த அதிதிகளும் அமைச்சர்களும் புகழாரம் பாடியதும் பேசியதும் என்னுடைய வயிற்றில் பால்வார்த்தது போல் இருந்தது.

இரவு நடு நிசி 12 மணியளவில் வீடு திரும்பிய எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. தூங்கவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால், தூங்க முடியவில்லை. என்னுடைய மனத்திரையில் நிழலாடிய கடந்த கால சம்பவங்களும் சம்பாஷணைகளும் இருபது வருஷங்களைப் பின்னோக்கி நகர்த்தின. ஓ... மை கோட்... யார் அந்த சுரேஷ் ஏன் இந்த அவலம்?

அந்த மனிதன் சுரேஷ் எப்படி என்னை அடையாளம் காணாமல் இருக்க முடியும்? நாங்கள் சந்தித்த சந்திப்புக்கள் பேரம் பேசிய சந்தர்ப்பங்கள், இவையெல்லாம் என் மூளையைக் குடைந்தன.

ஓ. எல். எழுதவென்று நான் கொடுத்தவைகள்; ஏ. எல். எழுதவென நான் செலவு செய்தவைகள், தபால்

கந்தோர் அடையாள அட்டைக்காக அந்த காலத்தில் நான் எடுத்த பிரயத்தனம், இவற்றையெல்லாம் அந்த சுரேஷ் மறந்திருக்க இயலுமா? என்னையே நான் விசாரணை யிலும் குறுக்கு விசாரணையிலும் ஆட்படுத்திக் கொண்டேன். இன்றைய இளம் தலைமுறைக்கு என்னைப் பற்றி எதுவும் தெரியாமல் இருந்தாலும், அந்த சுரேஷ் தம்பி” எப்படி என்னை மறந்திருப்பான்.

அதேபோல், இன்று வரை என்னுடைய படிமுறை வளர்ச்சியில் நான் மேற்கொண்ட முஸ்தீடி, இவற்றுக் கிடையே பணத்தாலும் குணத்தாலும் எனக்குதவிய நண்பர்கள், எல்லாம் என் தூக்கமிழந்த கண்களில் முன்னே என்னை ஏக்கமடையும் படி காட்சியளித்தன.

அமைச்சர் மூலமாக எனக்கு வழங்கப்பட்ட பரிசுப்பொருட்களும், சான்றிதழ்களும் போர்வைகளும் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல் இருந்தது. நான் கடந்து வந்த பாதையானது மிகவும் இரசியமானது. என்னுடைய உடன்பிறப்புக்கள் உறவினர்களுக்கு கூட தெரிந்திருக்காத இரகசியம். அப்படி இருந்தும் நான் ஏன் இவ்வாறு குழம்பிப் போக வேண்டும்? என்னையே நான் திரும்பத்திரும்ப கேள்வி கேட்டு கொண்டேன்.

பஞ்சணை மெத்தையாக இருந்தும் கூட, படாடோபமாக எனக்கென்று அமைக்கப்பட்ட படுக்கை அறையிலும் கூட தூங்க முனையும் எனக்கு, நீண்ட வரலாற்று நாவலொன்று கண்முன்னே காட்சியளிக்கின்றது. துப்பறியும் நாவலா? சமூக நாவலா என்பதை எனக்குள் நானே கேட்டுக்கொண்ட நான். எதனையுமே புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில், அந்த நீண்டவொரு நாவலை நெடுமூச்செடுத்து இடைமுறிவு இல்லாமல் வாசிக்கத்தொடங்கியது எந்திரன் போன்ற என் மனம். என்னுடைய இளமைக்காலம் தொடக்கம் இன்றைய நான் வரை நான் சாதித்த அல்லது நான் சமாளித்த சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை என்னால் மீட்ட முடியுமே ஒழிய என்னால் என் மனச்சாட்சிக்குள் மறைக்க முடிய வில்லையே.

“ஹலோ... யாரங்கே கணேஷா? நான் ரெண்டு மூண்டு நாள் தங்கி வரலாம் என்றுதான் எண்ணி யிருந்தேன். உடல் நிலை அவ்வளவு நலமாக இல்லை இன்றைக்கு ராவு கொழும்புக்கு வெளிக்கிட்டாலும் நல்லமென நினைக்கிறேன்.!

நான் “கோல்” பண்ணியவுடன் என்னுடைய திணைக்கள சாரதி அதிகாலை 5.00 மணிக்கே என்னை வந்து “பிக் அப்” பண்ணுவதாக கூறிவிட்டான்.

சங்கத் திணைக்களத்தில் நான் பார்க்கும் பதவிநிலையானது என்னுடைய ஊர்க்காரருக்கு புரியாத வொன்று. எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும் நான் எவ்வாறு இதற்குள் நுழைந்து கொண்டேன் என்று என்னுடைய சாதனைக்கு சன்மானங்கள் கிடைத்த போதும், அதிலே சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இன்னமும் என் கண்முன்னே காணப்படுவது எனக்கு எவ்வளவு அசௌகரியமாக இருக்கின்றதென்பது எனக்கு மட்டும் தானே புரியும்.

உண்மையாகவே உலக வரலாற்றை உன்னிப்பாக உற்றுநோக்கும் போது, அரசியல்வாதிகளும் சமூகத் தலைவர்களும் ஆட்சி பீடத்தை அலங்கரிக்கவென்று ஆங்காங்கே ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் அவர்களின் கடந்தகாலப் பின்னணிகளைத் திரும்பிப் பார்ப்பது கிடையாது. அவர்கள் அடைந்தவைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அவர்களுக்கு

அதற்கான நேரமோ சந்தர்ப்பமோ கிடைப்பது அரிது. ஆனால், துரதிஷ்டவசமாக நானே, ஏனோ தேவையல்லாமல் இப்படியொரு சூழ்நிலை கலந்த சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தி விட்டேன் போல் தெரிகிறது. கடந்த இருபது வருடங்களுக்கு மேல், என்னைப் பற்றி என் ஊரவர் மறந்திருந்த நிலமையை, அவர்கள் மீட்டிக்கொள்வதற்கான வழிவகைகளை நானே ஏற்படுத்தி விட்டேனோ என்று அங்கலாய்த்தேன்.

சிலர் பிறப்பிலே தலைவர்களாக பிறந்தவர்கள், சிலர் தலைவர்களாக மக்களாலும் மற்றவர்களாலும் ஆக்கப்பட்டவர்கள். சிலர் தம்மைத்தாமே சுய விளம்பரத்தை வைத்துக்கொண்டு தலைவர்களாக ஆக்கிக் கொண்டவர்கள். இன்னும் சிலர் தலைமைகளுக்கு தாஜா கூஜா பண்ணி, வால் பிடித்து கோல் பிடித்து அவர்கள் தேவையறிந்து சேவை செய்தும், அடாத முறையில் அர்ப்பணிப்புக்களைச் செய்தும் தலைமைத்துவத்துக்கு வந்தவர்கள்.

அதே போன்று சில பட்டம் பதவிகளுக்காக இராப்பகல் என்று பாராது கண் விழித்து கஷ்டப்பட்டுப் படித்துப் பாடம் செய்து பரீட்சைகளில் தேறியவர்களும் உண்டு. இன்னும் சிலர் படிக்காது பாடம் செய்யாது பணமும் புரிந்துணர்வும் கொண்டு பரீட்சை எழுதுவதாக பாசாங்கு செய்து, பட்டங்களையும் பதவிகளையும் தமதாக்கிக் கொண்டவர்களும் உண்டு. பரீட்சை முடிந்த தாச்சு, விடைத்தாள்கள் திருத்தப்படுகிறது “வாப்பா” ஒரு மாதமாக கொழும்பிலே “கேம்ப” அடித்துக் கிடக்கிறார். மூன்று மாதத்துக்குப் பிறகு “ரிசல்ட்” வருகிறது. வீட்டிலே ஆடறுத்து மாடறுத்துப் பெரியளவில் விருந்து. நண்பர்களுக்கும் உறவுகளுக்கும் வயிறு படைக்க சாப்பாடும் கூப்பாடும் கிடைக்கிறது. இப்படியும் உண்டாவென்று உண்மையைத் தேடினால் ஒருவருக்கும் புரியாது.

சமகாலத்தில் சமூக அமைப்பிலே அரசியல் வாதிகளாக வருவதற்கும், சமூக அமைப்பின் தலைமைத் துவத்தைப் பெறுவதற்கும் பொருத்தமான கல்வித் தகைமைகள், தொழில் சார் தகைமைகள் என்பன இன்றியமையாத தேவைப்பாடுகள் என்று கருதப்படுகின்றன. இத்தகைய தகைமைகள் பரிந்துரைகள் மூலமாகவும், பங்களிப்புக்கள் மூலமாகவும் பின்கதவால் பெற்றுக் கொண்டவர்கள், படித்துப் பரீட்சை எழுதி பட்டம் பதவிகளைப் பெற்றவர்களை விட முன்னணியில் இருப்பதற்கும் வாய்ப்புண்டு என்பதை இன்று கண்கூடாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பணம் கட்டி விட்டு, படிக்காது பரீட்சை எழுதாது பட்டம் வழங்கும் நிறுவனங்கள் இந்த உலகில் லாவகமாக மலிந்து காணப்படும் காலமிது என்பதை அனேகமானோர் அறிந்து வைத்திருக்கும் நிலைமை கொண்ட ஆச்சரியமான யுகம். “பணம் பேச ஆரம்பிக்கும் போது நியாயம் மெளனம் சாதிக்கும்” என்பார்கள்.

இன்று எமது நாட்டில் மட்டுமல்ல, உலகம் பூராகவும் பணமும் பழக்கப்பட்ட பரத்தைப் பெண்களும் சாதித்தவைகள் பலப்பல. இதை நான் அறியாதவனா? என்ன? இன்று என் மனச்சாட்சியின் குறுக்கு மறுக்கான இடக்குமடக்கன கேள்விகளுக்கு விடை கூற முடியாது புரண்டு புரண்டு கிங்ஸைட் பெட்டில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த என்னை என்னுடைய சாரதி மோபைல் போனில் கூப்பிடும்போது தான், நான் அதிகாலை 5.00 மணிக்கும் தூங்கவில்லையே என்று உணர்ந்தேன்.

ஆரம்பத்தில் அவசரத்துடன் வேலையை விட்டு திடீரென விலகியதில் ஐயாவுக்கு கவலையாக இருந்தது உண்மைதான். ஆனால், இன்றைக்கு அதைக் குறித்து, சந்தோஷமான மனநிலை ஏற்பட்டிருந்தது.

அன்றைக்கு அப்படியொரு சம்பவம் நடைபெறாதிருந்தால் அவர் இன்றுவரை ஒரு கிணற்றுத் தவளையாகவே வாழும் சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கும். குறுகியதொரு வட்டத்துக்குள் நின்றபடி... கடைசி வரை வாழ்ந்து மரித்துப்போயிருப்பார்.

“அடுத்தவரைக் கெடுத்து வாழா மனோ பாவம்... மனசாட்சியின்படி நடந்தார்... தீமைகளை விட்டு விலகிப்போதல்... ஆசாரக்கோட்பாடு... பண்பாட்டு ஒழுக்கவிதிகளின் படி நடப்பவர்களுக்கு, அவர்களுக்கான வழிகளை இறைவன் ஏதோ ஒரு வகையில் தனது கிரியைகள் மூலம் நடப்பித்துக் கொள்ளுவான்” ஐயாவின் தந்தை உயிரோடிக்கும் காலத்தில் அவருக்கு அறிவுரையாகப் போதித்த வார்த்தைகள் இவை.

எவ்வளவு அர்த்தம் பொதிந்த ஆழமான வார்த்தைகள்!

ஐயாவுக்கு மேனி சிலிர்த்திருந்தது!

கூடவே... அந்த நினைவுகளும் மீள

வருகின்றன அவருக்குள்.

ஐயா ஒரு பத்திரிகையாளன்! அதுமட்டு

மல்ல, ஒரு படைப்பாளியும் கூட!

சிறுவயதில் கஷ்டமான சூழ்நிலைகளுக்குள் உழன்று வளர்ந்ததால், அவருக்கு இரக்க சுபாவம் அதிகம், அதேசமயம் போலி முகங்களை இனங்காணும் பொழுதில், அவைகளின் செயற்பாடுகளில் இருந்து விலகி நடக்கும் தன்மை அவருக்கிருந்தது

அவர் இளவயதாகும் போது தந்தையார் இறந்துவிட, குடும்பத்தை பராமரிக்கும் பொறுப்பு அவர் கைகளில் தங்கியது. இதனால், அவர் அதிக வருவாயுள்ள கூலித்தொழில்களை நாட வேண்டியிருந்தது.

தச்சு வேலை... மேசன் வேலை...

புலம்பல் - 3:37

கூலிவேலை... எனத் தொடர்ந்து, இறுதியாக ஒரு அரிசி ஆலையில் பதின்மூன்று வருடங்களாக அவர் தொழில் புரிந்து வரும் நிலையில் தான், அந்தத்திருப்பம் நிகழ்ந்தது. ஐயாவுக்கு வாசிப்புப்பழக்கம் அதிக முண்டு. செய்தித்தாள்கள் எதுவாயினும் வாசிப்பார். கதைப் புத்தகங்கள் அவரிடம் பலதும் இருந்தன. இவ்வாறு வாசிப்புத்தளம் பக்கபலமாக இருந்ததால், அவருள் எழுதும் உணர்வு இயங்க ஆரம்பித்தது.

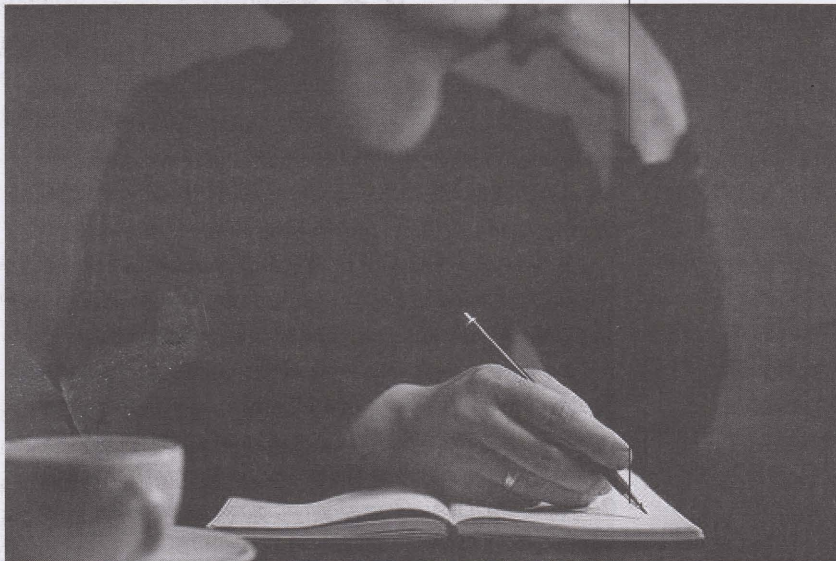
தொடக்கத்தில் சின்னஞ்சிறு கவிதைகளை எழுத ஆரம்பித்து சிறு கதைகள், கட்டுரைகள்... என விரிந்தது அவரது எழுத்துப்பணி.

நகைச்சுவைச் சஞ்சிகை ஒன்றுக்கு அனுப்பிய சிறுகதை மூலம் அந்த ஆசிரியருக்கும் ஐயாவுக்கும் ஒரு நெருங்கிய நல்லுறவு ஏற்பட்டது. ஐயா ஒரு கூலித் தொழிலாளி என்பதை அறிந்த அந்த சஞ்சிகை ஆசிரியர், அவரை ஒரு முதன்மை நிலைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்... என்று விரும்பினார். பரந்த நோக்குடன் அவரது படைப்புக்களுக்கு தனது சஞ்சிகையில் முக்கியத்துவம் கொடுத்து பிரசுரித்தது மட்டுமல்ல; தனக்குத் தெரிந்த பத்திரிகை ஊடாகமொன்றில் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி வேலைக்குச் சேர்த்துவிட்டார்.

ஐயாவுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கும் அளவுக்கு மனநிலை இல்லை. “கூலிக்காரன்” எனும் நிலைமாறி “பத்திரிகைப்பணி” எனும் உணர்வினைப் பெற்றதில் வானத்தைத் தொட்டுவிட்டதான மனப்பூரிப்பில் அவர் மிதந்தார்.

தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட, முன்பின் அனுபவமற்ற எழுத்துப்பிழை பார்க்கும் பணியை அனுபவமுள்ள சகபணியாளர்களின் உதவியோடு, நன்றியுடனும் விசுவாசத்துடனும் உளமார்ந்த அர்ப்பணிப்போடும் செய்து கொண்டிருந்தார்.

கால நகர்வில்... ஐயா தன் தொழிலில் முதிர்ச்சிடைந்தது மட்டுமல்லாமல், அப்பத்திரிகைத் துறைக்குள் பத்தி எழுத்தாளனாகவும் பிரதேச செய்தியாளனாகவும் வளர்ந்து கொண்டார். இலக்கியத்துறையிலும் நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு படைப்பாளியாகவும் அவர் தோற்றம் பெற முடிந்தது.

இந்நிலையில், வன்னிப்போரின் அவலம் அவரது வாழ்க்கையை அடியோடு புரட்டிவிட்டிருந்தது. சொத்துக்கள் அழிவு... உறவுகளின் இழப்பு... சோகம் சுமந்த வாழ்வு... இத்தனைக்கும் மேலாய் எழுதிய மற்றும் பிரசுரமான இலக்கியப் படைப்புகள் தொலைந்தவையும் காணாமல் போனவையுமாக... கவலை நிரம்பிய வாழ்வோடு மீண்டும் போராடிக் கொண்டிருந்த நிலையில், அவர் திரும்பவும் ஒரு பத்திரிகை ஊடகத்துக்குள் நுழைந்து கொண்டார்.

ஐயாவுக்கு முன்பு போல சுறுசுறுப்பாக இயங்கமுடியவில்லை. எழுதவும் முடியவில்லை. காரணம், அவருக்கு தனது இரத்த உறவுகளின் இழப்புக்களைவிட, எழுதிய படைப்புகள் இனிவராதென்ற கவலையே அவர் மனதிடத்தை மெல்லச் சிதைத்துக்கொண்டிருந்தது.

இனிஎன்ன செய்வது...? நடந்தவை நடந்து போகட்டும், நடப்பவை நல்லதாக இருக்கட்டும்... என நினைத்து, அவர் மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்தார். அவரது எழுத்துக்களுக்கு அவர் பணிபுரிந்த ஊடகம் களம் அமைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அவர் நிறைய எழுதினார்...! எழுதிக் கொண்டேயிருந்தார்...! போராட்ட அமைப்புக்குள் போலிமுகம் தரித்து போராட்டப் புறப்பட்டவர்களால், மக்கள் பட்ட அவலங்களை கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் சாடினார். போர்க்களத்தில் பொதுமக்களின் படுகொலைகளுக்குக் காரணமானவர்களைப் பக்க சார்பற்ற விதத்தில் எழுதி, இருபக்கமும் எதிர்ப்பையும் பகையுணர்வையும் சம்பாதித்துக் கொண்டார்.

இதன் விளைவு –

அந்த ஊடகத்துக்குள்ளே தேசியத்துக்கு ஆதரவானவர்களால் அவருக்கு எதிர்ப்பலைகள் உருவாகத் தொடங்கின மறைமுகமான பணிப்போர்களும் ஆரம்பமாகின. ஐயாவுக்கு மெல்லெனப் புரிந்தது அங்குள்ள விபரீத நிலைமை.

அவருக்கு சிறுவயதில் தன்தந்தை கூறிய பைபிள் வசனமொன்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது!

“தீமையை விட்டு விலகு. தீமையோடு எதிர்த்து நிற்க வேண்டாம்”

ஐயா தனது தொழிலில் இருந்து விலகு வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய நடுநிலை எழுத்துக்களை விரும்பாத ஒரு சிலர், அவர் விலகுவதற்கான அக; புற சூழ்நிலைமைகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தார்கள்.

ஒரு நாள்... ஐயா ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பணிவிலகல் பத்திரத்தை பொதுமுகாமையாளரிடம் கொடுக்கும்படி பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தரிடம் கையளித்துவிட்டு, தனது பணியில் இருந்து விலகிக்கொண்டார். அவரது விலகலை எதிர்ப்பார்த்திருந்தது போல் சம்பந்தப்பட்ட பீடத்தினரும் ஐயாவை திரும்ப பணி நிலைக்கு அழைக்கவில்லை. அது குறித்து விசாரிக்கவுமில்லை.

ஐயாவுக்கு சிரிப்பு வந்தது!

இறை நம்பிக்கையுள்ளவர்களை இறைவன் எப்படி வழிநடத்துகிறான் என்பதை தனது வாழ்வின் பயணத்தைப் புரிந்தவராய்... சிரித்துக் கொண்டார்.

அந்த ஊடகத்துறைக்குள் தொடர்ந்து பணியாற்றி வந்திருந்தால், தனது முயற்சியொன்று முடங்கிப்போயிருக்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. தொழிலும்... வீடும் வாசலுமாக... தனது காலம் போய்க் கொண்டிருந்திருக்கும். அதற்கு மேலே எழுத்துத் துறையில் ஒருபடி முன்னேறவே... அதை நினைத்துப் பார்க்கவோ முடியாதிருந்திருக்கும்.... என்பதை அவரால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது இன்று.

ஐயா ஊடகத்துறையைவிட்டு வெளியேறி ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. இந்த வெளிக்குள், அவர் மீண்டும் பழையபடி.... கூலித்தொழிலையே செய்து கொண்டிருந்தார்.

புல்லுச்செருக்குதல்... வேலி அடைத்தல்... கிணறு வெட்டுமிடங்களில் உதவிக்கு கயிறு இழுத்தல்... போன்ற வேலைகளுக்கு கூலியாட்கள் அவரை அழைத்துச் செல்வார்கள்.

ஊடகத்துறையில் நீண்டகால நன்கு அனுபவமுள்ள ஒரு ஒப்பு நோக்குநர் மற்றும் எழுத்தாளர் என்று கூறப்பட்ட, ஐம்பத்தாறு அகவை நிரம்பிய ஐயா, மீண்டும்... இப்பொழுது கூலித்தொழிலாளியாக தோற்றம் பெற்று நின்றார்.

அவர், தான் செய்யும் தொழில் குறித்து வெட்கப்படவுமில்லை; வேதனைப்படவுமில்லை. ஏதொ ஒரு காரணத்துக்காக இறைவன் இடுக்கமான பாதைகளுடாக நம்மை வழி நடத்துகிறான்... என ஆறுதலடைந்தவராக, தனது நாளாந்த கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஐயாவின் கைத்தொலைபேசி ஒலிக்கிறது.

“ஹலோ...!”

“ஐயா! உங்களுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு வேலைகள் எல்லாம் முடிஞ்சு புத்தகமாக்கி வைச்சிருக்கிறம். வெளியீட்டு விழாவுக்கு அவசரம் எண்டியன். உங்களோடே நேரில கதைக்க வேணும். வரமுடியுமெண்டால் வந்திட்டுப்போங்கோ...”

எதிர்முனையில் இருந்து பதிப்பக உரிமையாளரின் குரல்!

“சரி தம்பி நான் நாளைக்கே காலமை வாறன். ஒ.கே நன்றி!”

தொடர்பு துண்டிக்கப்படுகின்றது.

ஐயா நிமிர்ந்து ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறார். அவரின் மனதுக்குள் ஆனந்தப்பரவசம்!

“நான் இந்த நாள் வரைக்கும் அந்த ஊடகத்துறைக்குள் ஒரு பிரச்சினையுமில்லாமல் பணியாற்றி யிருந்தால். சிறுகதைத் தொகுப்பு போடுவதற்கான சிந்தனை வந்திருக்குமா? இல்லாவிட்டால் நேரமும் தான் கிடைச்சிருக்குமா?

இறைவன் நமக்கு ஒரு நன்மையைச் செய்வதற்காக ஒரு சகப்பான காரியத்தை நடப்பித்து அதன் மூலம், தான் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துகிறான். இதன்மூலம் தன்னை நம்பினவர்களைக் கைதூக்கி விடுவதே அவன் திருவிளையாடலாகிறது!

ஐயாவின் அனுபவ நம்பிக்கை அது!

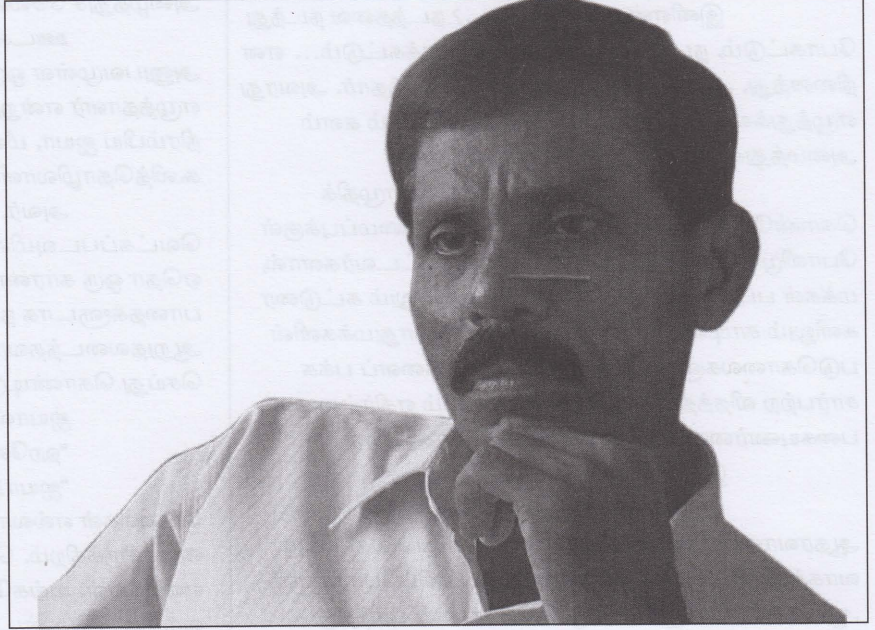
அந்த நம்பிக்கையுடே அவர் மீண்டும் சிரிக்கிறார் தனக்குள் ஆனந்தமாக....!

ஆண்டவர் கட்டளையிடாதிருக்க.

காரியம் சம்பவிக்கும் என்று சொல்கிறவன் யார்? (புலம்பல் - 3:37)

புரட்சி மணம் வீசும் செல்லக்குட்டி கணேசனின் “ஒரு புள்ளியில் ஓடும் முட்கள்” கவிதைத் தொகுதியை முன் வைத்து...

மானிடநேயம், சமூக நலன், சமூக வளர்ச்சி கருதி வெளி வருகின்ற படைப்புகள் இன்று அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. நான்கு வரிகளை பிரித்து எழுதி, இருபதோ முப்பதோ கவிதைகளை எழுதி ஒரு நூலை வெளியிட்டு விட்டால் கவிஞர் என்று தனக்குத்தானே பட்டம் தூட்டி கொண்டாடுகின்ற இன்றைய இலக்கிய துழலில் மிக அமைதியாக புரட்சிகரமனத்துடன் சமூகத்தை சரியான வகையில் நுண்ணிப்பாக தரிசித்து சமூக அக்கறையோடு சமூகத்தை வளர்ச்சிப்பாதைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கோடு கவிதைகளை படைக்கின்ற ஆளமைகளுள் ஒருவராக அல்வாயூர் கவிஞர் செல்லக்குட்டி கணேசன் திகழ்கின்றார். இலக்கியக்கூட்டங்கள், நூல் வெளியீடுகள், சமூக முன்னேற்றக் கூட்டங்கள் பலவற்றில் கலந்துகொண்டு, அங்கு கூறப்படுகின்ற கருத்துக்கள், விமர்சனங்கள் என்பவற்றை சரிவர உள் வாங்கி அவற்றை சமூகத்துடன், மனித வாழ்விடம் வளம்பெற்று ஆராய்ந்து பார்க்கும் தன்மை வாய்ந்தவர் செ.கணேசன்.

கல்வியியலாளர்களாலும் இலக்கியகாரர்களாலும் கலைஞர்களாலும் நிறைந்த அல்வாயூரில் செ.கணேசன் பிறந்தார். அபிசெகன் (அ-அல்வாய், பி-பிச்சந்தோட்டம், செ-செல்லக்குட்டி, க-கணேசன்) என்னும் புனைபெயரில் பல கவிதைகள், துளிப்பாக்களை எழுதிவருபவர். தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியின் ஸ்தாபகர் க.சுரன் அவர்களுக்கு பாடசாலை வளாகத்தில் சிலை அமைத்து அவர் பெயரை அனைவரும் மீள நினைத்து கொள்ள முன்னின்று உழைத்தவர். அல்வாயூர் கவிஞர் மு.செல்லையா அவர்களின் பெயரால் பலர் வாழ நினைக்கின்ற காலத்தில் கவிஞர் பெயர் இவ்வையகத்தில் மறக்கப்படக்கூடாது என்னும் நோக்கோடு, கவிஞரின் “வளர்பிறை” கவிதை தொகுப்பை மீள புதிப்பித்து வெளியீடு செய்தவர். இவ்வாறு பல சமூகத்துக்கான செயல்களை ஆற்றிய பண்பாளராக பலரோடும் வெளி மனப்பாங்குடன் பழகுகின்ற தன்மை வாய்ந்த செ.கணேசன் அவர்களின் “ஒரு புள்ளியில் ஓடும் முட்கள்” கவிதைத்தொகுப்பு ஜீவநதியின் 42 ஆவது வெளியீடாக சென்ற ஆண்டு வெளியானது. இத்தொகுப்பை பற்றிய சிறு விமர்சனமாகவே இக்கட்டுரை அமையும்.

29 கவிதைகளையும் 33 துளிப்பாக்களையும் உள்ளடக்கி கைக்கு அடக்கமான வகையில் நூல் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. மௌனமான புரட்சிகரத்தன்மை கொண்ட அட்டை ஓவியமே கவிஞரின் கவிதைகளின் உள்ளடக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது. கவிஞரது

கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமூகத்தில் நடக்கின்ற அநீதிகள், அசிங்கங்கள், போலி ஆசாரங்கள், போலிப் பெருமைகளுக்கு எதிரான குரலாக வெளிப்படுகின்றது. ஈழப்போராட்டம் முடிவுற்ற பின்னர் தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்டு வருகின்ற அசிங்கத்தனமான மாற்றங்களைக் கண்டு கவிஞரின் உள்ளம் பொங்கியெழுவதை கவிஞரின் பல கவிதைகளில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சமூக முன்னேற்றம், பண்பாடு, ஒழுக்கம், சமூக சீர்திருத்தம் குறித்த கருப்பொருள்களிலேயே கவிஞரின் பெரும்பாலான கவிதைகள் பாடப்பட்டுள்ளன.

கவிஞரது தொகுப்பில் உள்ள முதல் கவிதையான “எரிமலை” யில் கவிஞரின் புரட்சிகரமான உள்ள எண்ணம் வெளிப்படுகின்றது.

“எரிமலை ஒன்றை நீர் ஊற்றி
அணைத்து விட்டதாக அறிக்கை விடுகிறார்கள்
அம்பலத்தாடிகள்.

அயல்வீட்டையும் நம்மையும்
நம்ப வைத்து “நாணயம்” சம்பாதிக்கிறார்கள்

இந்த அம்பலத்தாடிகளுக்கு
எதுவுமே சரியாகத் தெரியாது

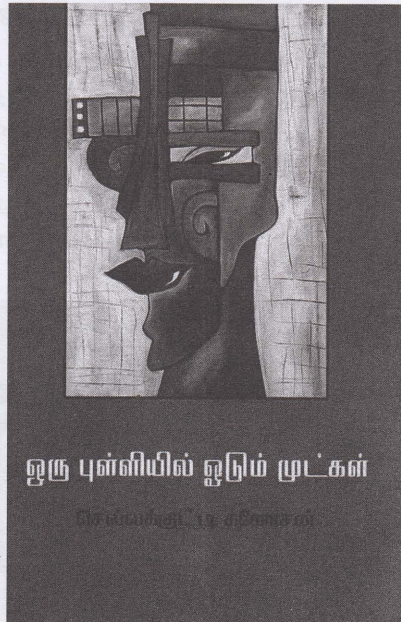
எங்களுக்குத் தெரியும்
என்றோ ஒருநாள்
எரிமலை வெடிக்கும்
நெருப்பாறு ஓடும்- அவை
குளிர்ந்து இறையும் - புதிய
கல்மேடு உருவாகும்
ஈஸ்டர் தீவு போல.”

தமிழீழ தேசியத்தலைவர் வே.பிரபாகரன் அவர்களின் இருப்பு குறித்து பலர் கவிதைகளை பாடியுள்ளார்கள். திருமாவளவன், வெற்றி துஷ்யந்தன், வேல்.நந்தகுமார், இ.சு.முரளிதரன் ஆகியோரது கவிதைகள் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியன. உதாரணமாக இ.சு.முரளிதரன் தனது “கல்வாரி திரைப்படத்தின் கடைசிப்படப்பிடிப்பு” கவிதையில்:

“கடலை அருந்திய
காகங்களின் கரைதல்
காதுமடல்களை உரசும்
பொழுதொன்றில்
உன் “உயிர்த்தெழல்” பற்றி
உலகம் வியக்கிறது”

என பிரபாகரன் உயிர்தெழல் பற்றி கவிதை வடித்துள்ளார். இதே பாணியில் செ.க. அவர்களும் “வெளி வரும் தேசம்” என்னும் கவிதையில் பிரபாகரனின் இருப்புபற்றி,

“.....
“அவன்”
இருக்கிறானா?...

இல்லையா?...
என்பது தர்க்கத்துக்குரியதல்ல
அவரவர் நட்புக்குரியது.

வெளிவந்து விட்டால்!....

.....
முள்ளிவாய்க்கால்
அள்ளிப்போன உயிர்களின்
“தவம்” என்பேன்.

என உணர்ச்சி ததும்ப பாடியுள்ளார்.

“விசித்திர உலகம்” என்னும் கவிதையில் ஈழ மக்கள் மீது நடாத்தப்படுகின்ற வன்செயல்களை, கொடுமைகளை பார்த்து வியக்கிறார் கவிஞர்.

“.....
மற்றவர் தேசத்தில்
சூகாடு இருக்கிறது
எங்கள் தேசம்
சூகாட்டில் இருக்கிறது
விசித்திரமில்லையா”

மேற்கூறப்பட்ட வரிகளே போதும் இலங்கையில் நடக்கின்ற, நடந்தேறிய வன்செயல்களை பற்றிய சாட்சிக்கு.

அரசியல் சாக்கடைகள் பற்றியும் வாக்காள ஏமாளிகள் பற்றியும் “தோல்வி = வெற்றி” என்னும் கவிதையிலும், மிருகபலி, வேள்விபற்றி “கேலியான வேள்வி” கவிதையிலும், இளைய சமுதாயம் தான் சீரழிந்து போய்க் கொண்டு இருக்கும் எமது சமூகத்தை மீள சரிப்படுத்த விரைய வேண்டும் என்பதை “விடியலில் நகரும் மொட்டுக்கள்” கவிதையிலும் போரின் அவலங்களை பல கவிதைகளிலும் கவிஞர் தனக்கேயுரிய புரட்சிகரமான பாணியில் இலகு சொற்களில் கவிதையாகப் புனைந்துள்ளார்.

ஈழ போராட்டம் முடிவுற்ற பின்னர் அதனால் ஏற்பட்ட காயங்கள் வடுக்கள் பல. பல மக்கள் வீடின்றி, உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, செய்ய தொழில் இன்றி மழையிலும் வெய்யிலிலும் தவிக்கின்ற இன்றைய நாளில் நம்மவர்கள் கோயில்கள் பலவற்றில், கோபுரங்கள் பல கோடி செலவில் திடீர் என உயர்ந்து நிற்பதை பார்த்து கவிஞர் கவலையுற்று மனம் வெதும்புகிறார். அதனை, “கோவண வாழ்வு” கவிதையூடாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

“கோபுரம் உயரட்டும்
“கோவண வாழ்வு” கிழியட்டும்
“சாமி பக்தர்களே
சரியாக சிந்தியுங்கள்
கோவண வாழ்வுக்கு ஒரு
கோடி கொடுங்கள்
அவர் வாழ்வில்
கோபுரமாய் நிற்பீர்கள் நீங்கள்
உயர்ந்து”

இவ்வாறு கடவுளின் பெயரால்

நடைபெறும் பல அநியாய செயல்களை தனது பல கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“பச்சைப் பிள்ளைக்கு
பால் இல்லை
பரிதவிப்பாள் அங்கொருத்தி
பிள்ளையார்க்கு
அபிஷேகம் செய்ய
பால் இல்லை என்பாள்
இங்கொருத்தி”

இவ்வாறு தெளிந்த சிந்தனையுடன் வெளிப்படுகின்ற கவிதைகள் நிரம்பியதாக இத்தொகுப்பு காணப்படுகின்றது.

அடுத்து இத்தொகுப்பில் வெளியாகியுள்ள 33 துளிப்பாக்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். துளிப்பாக்களை படைப்பவர்கள் மிக அரிது. அதிலும் கருத்துச் செறிவுடன் படைப்பவர்கள் அரிதிலும் அரிது. இங்கு செ.க.வினால் படைக்கப்பட்டுள்ள 33 துளிப்பாக்களையும் சரியாக ஆற அமர இருந்து வாசித்து நம்மை நாமே கேள்விக்கு உட்படுத்தினால் அவற்றின் வாயிலாக வெளிப்படும் செய்திகள், நியாயங்கள் பல வாக அமையும். 33 துளிப்பாக்களிலும் பெரும்பாலான துளிப்பாக்கள் நெஞ்சில் தரித்து நிற்கக்கூடியவையாக இருப்பது கவிஞரின் கவித்துவச் சிறப்பை வெளிக்காட்டுகிறது. ஈழத்தில் பல சனசமூக நிலையங்கள் பெயருக்கு இயங்கி வருகின்றன. அரசியல் செல்வாக்கு உள்ள சனசமூகநிலையங்கள் கட்டட வளர்ச்சி கண்டு வருகின்றன. ஆனால் அங்கு போடப்படுகின்ற நூல்களையோ, பத்திரிகைகளையோ படிப்பவர்கள் அரிது. இதனை,

“பல இலட்சக் கட்டடம்
படிப்பதற்கு இரண்டு நாளிதழ்
படிப்பகம்”

என்கிறார்.

அதே போல அரசியல் புரிந்துணர்வை ஏனாமாக,

“பாதை ஒன்று
திறப்பு விழா இரண்டு
புரிந்துணர்வு”

“தேர்தல்காலத் திறப்புவிழா
ஒரு கட்சித் தலைவர் இருவர் நாடா வெட்டு
'துண்டு' விழும்”

என எள்ளிநகை கொள்கிறார்.

கடவுளுக்கு செய்யும் தொண்டு கூட பெயருக்காக செய்யப்படுகின்றது. எல்லா இடத்திலும் தமது பெயருக்காகவே கருமங்களை பலர் ஆற்று கிறார்கள். இந்த கோமாளித்தனத்தையும் கவிஞரின் நெஞ்சம் விட்டுவைக்கவில்லை. அதனை,

“கோபுர தரிசனம்
கொட்டை எழுத்தில் “உபயம்”
ஆசீர்வாதம்”

என்கிறார்.

போக்குவரத்து இலகுபடுத்தலுக்காக பாதை அகலிப்பு என இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் கார்ப்பெட் ரோட் அமைக்கப்படுகின்றது. இந்த செளகரியங்களை சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாதவர்கள் மிக வேகமாக வாகனங்களை செலுத்தி தாமும் விபத்துக்கு உள்ளாகி மற்றவர்களையும் விபத்துக்கு ஆளாக்குகிறார்கள். இதனை,

“எங்கள்
வீதி விஸ்தரிக்கப்படுகிறது
போக்குவரத்துக்காக அல்ல
“போவதற்காகத்” தான்”

என கேலிப்பாங்கில் கருத்து முக்கியமானதொரு கருத்தை முன்வைக்கிறார் கவிஞர்.

இவ்வாறு இத்தொகுப்பிலுள்ள துளிப்பாக்கள் மனிதனை சிந்திக்க வைப்பதோடு, வாசிப்பதற்கு சுவாரசியம் மிக்கதாயும் அமைந்துள்ளது.

மொத்தத்தில் இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் சமூகத்தில் நடக்கின்ற போலிகள், சீர்கேடுகள், அசிங்கங்களுக்கு எதிரானவை. நல்லதொரு சமுதாயம் எப்படியிருக்க வேண்டும்; இந்த சமூகத்தை சீரழிப்பவர யார்; எப்படி இந்த சமூகத்தை சீராக்குவது என பல விடயதானங்களை கவிதையாக கொண்டுள்ளது. கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மொழி மிக இலகு வானது; கவிஞர் பயன்படுத்தியுள்ள உவமைகள் சிறப்பானவை. சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்னும் நோக்கோடு கவிதை புனைய ஆரம்பிக்கும் எழுத்தாளர்கள் இந்த தொகுப்பை கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். இத்தொகுப்பில் வெளிப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் மனித வாழ்வின் உன்னதத்துக்குரியவை. மேலும் சிறந்த கவிதைகள் பலவற்றை கவிஞர் படைக்க வேண்டும் தொடர்ந்து புரட்சிகரமாக செயற்பட வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன். ●

ஜீவநதியின் முதலாவது இதழில் வெளியான எழுத்தாளர் தெணியான் அவர்களின் 'பாதுகாப்பு' என்னும் சிறுகதை தரம் 11 தமிழ் பாட நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதுடன் சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட உபாலி லீலாரட்ணவால் தொகுக்கப்பட்ட தொகுப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. இச்சிறுகதை 'தெணியானி ஜீவநதி சிறுகதைகள் தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனமும் கொடகேயும் இணைந்து நடாத்திய மூத்த எழுத்தாளர் கௌரவிப்பில் மூத்த பெண் எழுத்தாளர் ஆனந்தி கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதை வாசகர்களுக்கு அறியத் தருகின்றோம்.

தொலையுடம்

ஏதிலிகளாய் அலையும்
எதிர்காலத் தூண்கள்
கூரைகள் அழுகின்றன.

அறிவியல் அங்காய்ந்து
நிற்கும்
அண்ட வெளியில்
ஆள் அரவமற்ற
அடர் காடு எல்லாம்
ஆழ் மனதில்.

கொல் விடம் கொடுக்கும்
செல்லிடப் பேசிகள்
வேலி இல்லாததோட்டத்தில்
மேயுது
ஆயிரம் காள்கள்.

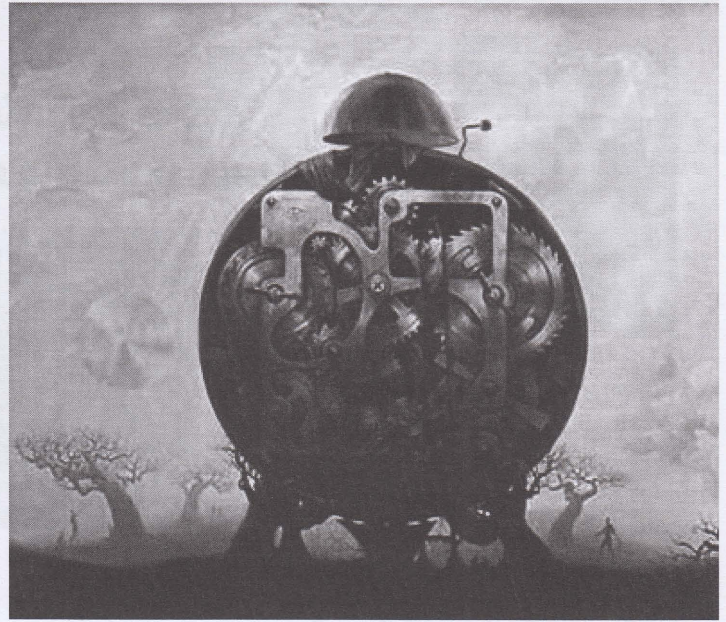
எத்தனை
கருக்கள், சிசுக்கள்
இப்படித் தொலையுடம்...?

— கொற்றையூர் யதார்த்தன்

கடவுள் தர்சனம்

கடவுளை
தரிசிக்க
திருவிழா
போனேன்
எதை எடுத்தாலும்
ஐம்பதென்றான்
எங்கு பார்த்தாலும்
வியாபார
கூக்குரல்களிடையே
தொலைந்து
போனார் நான் கும்பிட
வந்த கடவுள்
கடவுளைக்
காணவில்லையென
எங்கறிவிப்பது
திரும்பிப் பார்த்தேன்
அருகே
தட்டேந்தியபடி
ஒரு பிச்சைக்காரன்....

—புலோஸியூர் வேல்நந்தன்

அடங்காப் பறவை

அது எப்படி அடங்கும்
அதன் இறக்கைகளை பறித்து விட்டால்
இறந்து விடுமா என்ன.
இன்னும் காயாவில்லை
குருதியின் ஈரம்.
கருமேகத்தினை இறக்காக்கி
பறக்க விளைகிறது மீண்டும்.
அடைக்கப் பட்ட கூண்டில்
கூதல் குளிர்
பிரங்கப் பட்ட இறகு
சிந்தப் பட்ட குருதி
இல்லாமல் செய்யப்பட்ட இனம்
களவாடப்பட்ட அதன் நிலம்
என முழு அவலத்துள்ளும்
துளிர் விடுகிறது
புதுச் சிறகு
அதனால்
அதற்காக
அது இப்போதைக்கு அடங்குவதாய் இல்லை
மீண்டும் எழுகிறது
மின்னலைக் கிழித்து
அடங்காப் பறவையாய்
அது அடைய வேண்டிய தூரம்
நீளமென்பதால்
எதற்காகவும்
யாருக்காகவும்
அது அடங்கப் போவதாய் இல்லை
அதன் இறக்கைகளை
அவர்களிடமிருந்து பறித்தெடுக்கும் வரை

— த.பிசல்வா

சமீபத்தில் சமரபாகுசீனா உதய குமார் எழுதிய மூன்று கவிதை நூல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். அவற்றில், “கனகலிங்கம் மாமாவும் பரிமளா ஆன்றியும்” என்பது நகைச்சுவைக் கவிதைகளின் தொகுப்பாகும்.

கனகலிங்கம் மாமாவும் பரிமளா ஆன்றியும் சில காலத்திற்கு முன்னர் தென்னிந்திய தமிழ்ப்பத்திரிகை ஒன்றில் தொடராக வந்த “அப்புசாமி-பாக்கியம்” தம்பதியினரின் உரையாடலை நினைவூட்டினர். கனகலிங்கம் மாமா மக்களை ஏமாற்றும் விதம்; அவருடைய எம்.ஜி.ஆர் பைத்தியம்; சொந்த வீட்டிலேயே கோழி களவெடுத்து மாட்டிக் கொள்ளும் கோமாளித்தனம் என எல்லாவற்றையும் கவிதைகளின் பாடுபொருளாகக் கொண்டு, படிப்பவர்கள் வயிறுகுலுங்கச் சிரிக்கும்படி எழுதியுள்ளார், ஆசிரியர்.

இக்கவிதைகளிலே மண்வாசனைக்குக் குறைவில்லை. வல்வெட்டித்துறைக் கிராமத்தை நம் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றார். இன்றைய வடபுலச் சமுதாயத்தில் எங்குபார்த்தாலும் “கனகலிங்கம் மாமா” போன்ற ஏமாற்றுக்காரர்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். ஏய்ச்சுப் பிழைக்கும் சமுதாயமாக தமிழ் சமுதாயம் மாறிவருகின்றது.

இலக்கியம் சமுதாயத்தின் கண்ணாடி. இன்றைய சமுதாயத்தை நகைச்சுவையூடாக ஆசிரியர் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றார். கனகலிங்கம் மாமாவும் பரிமளா ஆன்றியும் எனும் கவிதைத் தொகுதி மூலமாகச் சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் செய்துள்ளார்.

மற்றைய இரு கவிதைத் தொகுதிகளும் காதலைப் பற்றியனவாகும். ஒன்று, “காதலியுடன் பேசுதல்”, மற்றையது “காதல் வந்தசாலை” ஆகும். இரண்டையும் காதல் கவிதைகளின் சங்கமம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார், ஆசிரியர்.

காதல் வந்தசாலை பற்றி கவிஞர் த.ஜெயசீலன் கூறும் பொழுது, “...வழமையான சமூகப் பாங்கான பாடு பொருள்களிலிருந்து விலகி சற்றேறக் குறைய சினிமாப் பாணியில் தீராமற் பெருகிவருகின்ற காதற் கவிதைகளை ஒத்த, பக்கத்திற்குப் பக்கம் பொருத்தமான அழகிய குறித்தபெண் படங்களுடனான, சிக்கனமான வரிகளைக் கொண்டதாக இத்தொகுப்பு அமைகின்றது.

கவிஞர் உதயகுமார் வாலிபப் பராயத்தில் தமது நெஞ்சில் ஊற்றெடுத்தகாதல் நினைவுகளை வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்கின்றார். வாலிபப் பராயத்தில் காதல் வயப்படாதவர் எவருமே இருக்கமுடியாது.

மூன்று

கவிதை நூல்கள்

பற்றிய ஒரு மேலோட்டமான பார்வை

“பனியில்லாத மார்கழியா..?” என்று கவிதையை ஆரம்பித்த கண்ணதாசன், “காதல் இல்லாத வாலிபமா..?” என்று கேட்டு கவிதையை முடிக்கின்றார்.

மகாகவிபாரதி,

“காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதையுண்டாம்

கானமுண்டாம் சிற்பமுதற்கலைகளுண்டாம்
ஆதலினாற், காதல் செய்வீர் உலகத்தீரே..”

என்று காதலின் பெருமையினை உரத்துக் கூறினார்.

உதயகுமாரின் காதற்கவிதைகள் காதலுக்கு மட்டுமன்றி பெண்மைக்கும் பெருமை சேர்க்கின்றது காதலியுடன் பேசுதல் எனும் கவிதைத் தொகுப்பு. இதனை ஒரு “கஜல்” கவிதை என்கின்றார், ஆசிரியர். “கஜல்” என்ற அரபிமொழிச் சொல்லுக்கு “காதலியுடன் பேசுதல்” என்று பொருள்.

உதயகுமார் தனது விடலைப் பருவக் காதல் நினைவுகளை நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கின்றார்.

“வகுப்பிலே முன் வரிசையிலே

இருக்கின்றான்

இன்று பின் வரிசையிலே இருக்கின்றேன்

இடது காலினை

முன்னே உள்ள கதிரையில் போட்டு

கற்றல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன்

இப்பவும்

இடையிடை

திரும்பித் திரும்பி

என்னையே அவள் பார்க்கின்றான்

என்னைப் பார்க்கின்ற அவளையே

வகுப்பிலுள்ள ஒரு சிலர் பார்க்கின்றனர்

இதையும் நான் அவதானிக்கின்றேன்”

என்றவாறான வரிகள் உதயகுமாரின் வாலிப நினைவுகள் வாசகர்களுக்கு இனியவிருந்தாகும்.

அவரின் காதல் வரிகளைப் படித்தபின்னர் கவிஞர் கம்பதாசனின் காதற் பாடல்களைப் படித்த பின்பு கவிமணி தேசியவிநாயகம்பிள்ளை கூறியவை தான் நமது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

“காதலின் கூத்தையெல்லாம்

உன்றன்

கவியில் கண்டேனையா”

எனது மாணவனான உதயகுமார் மேலும் பல நூல்கள் எழுதி மேலும், எம்மைச் சிரிக்கவும்; சிந்திக்கவும் தூண்ட வேண்டும் எனக் கேட்டு, அவரின் முயற்சிகளைப் பாராட்டி வாழ்த்தி இச்சிறு விமர்சனத்தை நிறைவு செய்கின்றேன்.

www.sivilima.com

www.ipanel.lk

சிவிலியம்

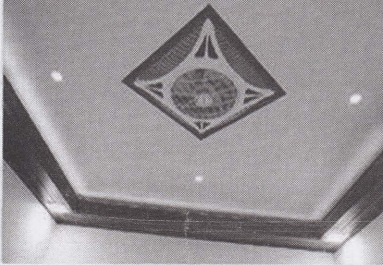
NO-1 CEILING IN SRILANKA

இலங்கையின் முன்னணி சீலிங் நிறுவனமாகிய எங்களின் நெல்லியடி கிளையினூடாக உங்களுக்கு தேவையான சகல சீலிங் தேவைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்

உலக தரம் வாய்ந்த
சீலிங் உற்பத்திகள்
இப்பொழுது எமது
யாழ் மண்ணில்

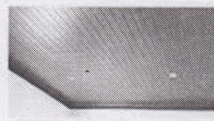

உங்கள் வீடு, கட்டிடங்களுக்கு நீங்கள் அதிக தரம் கொண்டதும், பொருத்தமான சீலிங்கை தேடுபவராக இருந்தால் அதற்கு தேவையான தீர்வுகள் எங்களிடம் மட்டுமே.

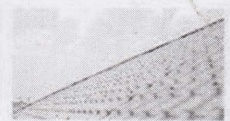

**5 YEAR
WARRANTY**

- ✓ சீலிங் பலகை (Ceiling Boards)
- ✓ சுவர்களிற்கான Wall Panels
- ✓ குளியலறை சுவர்களிற்கான Icotiles
- ✓ தரைக்கான Floor Panels
- ✓ Carpet Tiles
- ✓ மின்விசிறி, மின்குமிழ் குறைந்த மின்பாவனை (Low Energy Consumption LED Bulbs)

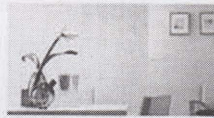
Ceiling Panels

Roofing Sheets

Flooring Sheets

மேலதிக விபரங்களுக்கு.

0720400691 , 0773245814

அல்லது

நேரடியாக எங்கள் காட்சியறைக்கு வாருங்கள்.

J/N.M.M.V Road, Nelliady

ISO 9001
Quality

ISO 14001
Environment

என்பவற்றுடன்

பல சர்வதேச தர சான்றிதழ்களை பெற்றுள்ள ஒரு தரமான தயாரிப்பு.

100% சூழலுக்கு
பாதுகாப்பானதும்,
உத்தரவாதம்

கொண்டதுமான பல்வேறு
தெரிவுகளையும்
வரப்பிரசாதங்களையும்
கொண்டது.

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபற
இருக்கும் மாங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்ப்தழ்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டி உரிமையாளர் கலாநிதி கு. கலாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்ட வெளியிடப்பட்டது.